

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสถี 1

มกราคม – กุมภาพันธ์ – มีนาคม 2019

พิมพ์จำนวน 1,310 เล่ม

พระธรรมวิวรณ์

The Book of Revelation

เขียนโดย

แรงโก สเตฟาโนวิก

แปลโดย

ศจ.รังสิต อิศฤงคาร

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

ข่าวดีจากเกาะปีทมอส

เกือบสองพันปีที่แล้ว อัครทูตยอห์นถูกเนรเทศไปอยู่บนเกาะขนาดเล็ก ซึ่งเต็มไปด้วยโขดหินตั้งอยู่ในทะเลอีเจียน (Aegean Sea) อันเนื่องมาจากการต้องการหยุดยั้งการเผยแพร่พระกิตติคุณอย่างซื่อสัตย์ของท่าน ในตอนนั้นอัครทูตยอห์นอยู่ในวัยชราแล้ว ท่านต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากในฐานะเป็นนักโทษของทางการโรมัน ในวันสะบาโตพิเศษวันหนึ่ง พระเยซูคริสต์ได้เสด็จจากสวรรค์ลงมาเยี่ยมท่านยอห์น ทั้งนี้เพื่อหนุนน้ำใจผู้รับใช้ของพระองค์ที่กำลังทนความทุกข์ยาก พระคริสต์ทรงสำแดงนิมิตให้ท่านยอห์นได้เห็นภาพประวัติศาสตร์ของคริสตจักรต่อเนื่อง อัครทูตยอห์นจะทราบว่าการของพระเจ้าต้องได้รับประสบการณ์อะไรบางอย่างขณะที่พวกเขากำลังรอการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

สิ่งที่อัครทูตยอห์นได้เห็นในนิมิต ท่านได้บันทึกลงบนม้วนหนัง (scroll) แล้วเก็บไว้อย่างดี โดยใส่ชื่อม้วนหนังนั้นว่า “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์” (วิวรณ์ 1:1) ม้วนหนังนั้นต่อมาได้ถูกคัดลอก และที่สุดได้ถูกพิมพ์เป็นเล่มหนังสือ ข้อความของหนังสือนั้นเปิดเผยให้เห็นว่าพระเยซูทรงดำเนินกิจทั้งในแผ่นดินสวรรค์ และแผ่นดินโลกนับตั้งแต่การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และสิ่งที่พระองค์จะทรงทำเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา ทั้งนี้พระคริสต์ทรงตั้งพระทัยให้เหล่าคริสเตียนมั่นใจว่า ตลอดทุกยุคสมัยมาพระองค์อยู่ใกล้ และทรงส่งเสริมสนับสนุนพวกเขา ขณะที่พวกเขาได้รับประสบการณ์การทดลองในชีวิตประจำวันในโลกที่จมลงในการสงครามต่อสู้ขั้วเคียงยิ่งใหญ่

ไตรมาสนี้ เราจะค้นหาข้อมูลอย่างละเอียดในพระธรรมเล่มนี้ ในเนื้อหาที่เหมือนภาพวาดด้วยแปรงเติมส่วนกว้าง (broad brushstrokes) เราจะมุ่งเน้นในส่วนที่เป็นหัวข้อหลักของเนื้อหา แนวคิดเพื่อจะให้เราคุ้นเคยกับหัวข้อที่เป็นกุญแจของพระธรรมเล่มนี้ เพื่อจะมองเห็นชีวิตของพระคริสต์ การสิ้นพระชนม์ การฟื้นพระชนม์ และพันธกิจการเป็นพระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ในนามประชากรของพระองค์

1. การศึกษาพระธรรมวิวรณ์ของเราวางพื้นฐานบนแนวคิดที่ว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ขณะที่ข่าวสารของพระธรรมเล่มต่างๆ มาจากพระเจ้า แต่การใช้ภาษา และรูปแบบ (image) ที่ใช้ในการสื่อสารกับมนุษย์ ได้รับมาจากประวัติศาสตร์ประชากรของพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิม เราจะค้นพบว่า อัครทูตยอห์นทำการสื่อสารด้วยข่าวสารเหล่านั้นอย่างไร

2. การอ่านคำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์อย่างระมัดระวัง (เช่นเดียวกับพระธรรมดาเนียล) เป็นวิธีการถูกต้องในการตีความหมายของคำพยากรณ์และความเข้าใจตามเจตนาของคำพยากรณ์เพราะคำพยากรณ์เหล่านั้น ซึ่งจะไหลไปกับเวลาของประวัติศาสตร์ จากสมัยของผู้เผยพระวจนะสู่วาระสุดท้ายของแผ่นดินโลก สิ่งนี้สาธิตให้เราเห็นว่า เราควรใช้ความพยายามอย่างยิ่งที่จะได้รับความหมายจากข้อพระคัมภีร์โดยตรงมากกว่าการตีความหมายแบบกำหนดไว้ล่วงหน้า (imposing a predetermined) ซึ่งเป็นการตีความหมายที่ไม่ถูกต้อง

3. การจัดโครงสร้างของพระธรรมวิวรณ์ในหลายแบบ นำมาซึ่งความรับผิดชอบสำคัญ ในการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์ของพระธรรมวิวรณ์ ดังนั้นการวิเคราะห์พระธรรมวิวรณ์ของเราจะต้องวางบนพื้นฐาน 4 ประการของโครงสร้างพระธรรมเล่มนี้ :

ก. พระธรรมวิวรณ์ 1:9-3:22 ใช้สถานการณ์ของคริสตจักรในสมัยของอัครทูตยอห์น เพื่อกล่าวคำพยากรณ์เกี่ยวกับสถานการณ์ของคริสตจักรต่างๆ ในช่วงเวลาที่ต่างกันออกไปของประวัติศาสตร์

ข. พระธรรมวิวรณ์ 4:1-11:19 กล่าวทวน (หรือการกล่าวซ้ำ) และสร้างบนประวัติศาสตร์ของคริสตจักรโดยการใช้สัญลักษณ์ในพระธรรมวิวรณ์ ซึ่งจะให้รายละเอียดเพิ่มขึ้นตามลำดับ

ค. พระธรรมวิวรณ์ 12:1-14:20 ศูนย์กลางสาระสำคัญของพระธรรมวิวรณ์ตอนนี้ขยายประวัติศาสตร์ช่วงเวลาของการสงคราม การต่อสู้ขับเคี่ยวยิ่งใหญ่ จากก่อนเวลาของพระเยซูจนถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์

ง. พระธรรมวิวรณ์ 15:1-22:5 มุ่งเจาะจงไปยังวาระสิ้นสุดของเวลา

4. การตีความหมายคำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์อย่างได้ความหมายเต็ม จะต้องมีการตีความพระคริสตเจ้าเป็นจุดศูนย์กลาง พระธรรมเล่มนี้ทั้งเล่มถูกเขียนขึ้นจากการที่ได้มองเห็นภาพของพระคริสตเจ้าได้อย่างถูกต้องส่วน (perspective) โดยผ่านทางพระคริสตเจ้าเท่านั้นที่ “สัญลักษณ์” และ “เครื่องหมาย” ในพระธรรมวิวรณ์จึงจะได้รับความหมาย และความสำคัญสุดท้าย

พระธรรมวิวรณ์กล่าวสัญญาจะอวยพรแก่คนทั้งหลายที่อ่านและรับฟัง และเอาใจใส่คำเตือนที่พบในพระธรรมเล่มนี้ พระธรรมวิวรณ์เปิดฉากด้วยคำสั่งให้เราเข้าใจในคำสอนที่บรรจุอยู่ ด้วยการกล่าวว่า “ความสุขมีแก่ผู้ที่อ่าน และแก่บรรดาผู้ที่ฟังคำเผยพระวจนะ แล้วประพฤติตามสิ่งต่างๆ ที่เขียนไว้ในนั้น เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว” (วิวรณ์ 1:3) เมื่อเราทั้งหลายเข้าใจว่าพระธรรมเล่มนี้มีความหมายสำหรับเรา ก็จะได้พบการฟื้นฟูครั้งใหญ่ท่ามกลางเรา แม้เราจะไม่เข้าใจบทเรียนอย่างเต็มที่ ที่พระธรรมเล่มนี้สอน ขอเพียงเราอดทนต่อการศึกษาค้นคว้า” (เอลเลน จี. ไวท์ ใน *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, หน้า 113) ขณะที่เราวิเคราะห์พระธรรมเล่มนี้ เราได้รับการเชิญให้ค้นหาด้วยตัวเราเองในสิ่งที่เราจำเป็นต้องฟังและเอาใจใส่ ขณะที่เรากำลังรอการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทั้งหลาย

ดร. แร้งโก สเทฟาโนวิช (Ph.D.) เป็นศาสตราจารย์สอนพระคัมภีร์ใหม่ และเป็นวิทยากรในชั้นสัมมนาวิชาศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยอันทรูว์ ท่านมีความเชี่ยวชาญในพระธรรมวิวรณ์ และได้เขียนหนังสืออธิบายพระธรรมวิวรณ์ชื่อ “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์” และ “พระธรรมวิวรณ์เข้าใจได้ง่าย” และได้เขียนบทโทรทัศน์พระธรรมวิวรณ์ออกอากาศผ่านช่องทาง “3 ABN” ด้วย

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	พระกิตติคุณจากเกาะปัทมอส วันที่ 29 ธันวาคม 2018 - 4 มกราคม 2019	6
2	ท่ามกลางคันประทีป วันที่ 5 - 11 มกราคม 2019	18
3	ข่าวสารของพระเยซูถึงคริสตจักรทั้งเจ็ด วันที่ 12 - 18 มกราคม 2019	30
4	พระเมษโปดกทรงเป็นผู้ที่สมควร วันที่ 19 - 25 มกราคม 2019	43
5	ตราทั้งเจ็ด วันที่ 26 มกราคม - 1 กุมภาพันธ์ 2019	55
6	ประชากรของพระเจ้าที่ได้รับการประทับตรา วันที่ 2 - 8 กุมภาพันธ์ 2019	67
7	แดรทั้งเจ็ด วันที่ 9 - 15 กุมภาพันธ์ 2019	79
8	ซาตานศัตรูผู้พ่ายแพ้ วันที่ 16 - 22 กุมภาพันธ์ 2019	91
9	ซาตานและพรรคพวกของมัน วันที่ 23 กุมภาพันธ์ - 1 มีนาคม 2019	104
10	ข่าวประเสริฐนिरันตร์ของพระเจ้า วันที่ 2 - 8 มีนาคม 2019	117
11	ภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย วันที่ 9 - 15 มีนาคม 2019	129
12	การพิพากษาบาบิโลน วันที่ 16 - 22 มีนาคม 2019	142
13	เราจะสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นใหม่ วันที่ 23 - 29 มีนาคม 2019	154

บทที่ 1

พระกิตติคุณจากเกาะปัทมอส

The Gospel From Patmos

วันที่ 29 ธันวาคม - 4 มกราคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 1:1-8; ยอห์น 14:1-3; เฉลยธรรมบัญญัติ 29:29;

ยอห์น 14:29; โรม 1:7; ฟิลิปปี 3:20; ดาเนียล 7:13, 14

ข้อควรจำ

“ความสุขมีแก่ผู้ที่อ่าน และบรรดาผู้ที่ฟังคำเผยพระวจนะ แล้วประพฤติตามสิ่งต่าง ๆ ที่เขียนไว้ นั่น เพราะ ว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว” (วิวรณ์ 1:3)

คำพยากรณ์แห่งพระธรรมวิวรณ์ ถูกเผยในนิมิตที่พระเจ้าทรงประทานให้กับอัครทูตยอห์นขณะท่านถูกเนรเทศไปอยู่บนเกาะขนาดเล็กที่เต็มไปด้วยก้อนหิน เกาะชื่อ “ปัทมอส” (วิวรณ์ 1:9) พระธรรมวิวรณ์ 1:3 ประกาศว่า พระธรรมเล่มนี้ควรถูกอ่านด้วยเสียงอันดังในคริสตจักร ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวสัญญาด้วยว่า พระเจ้าจะทรงประทานพระพรให้แก่ผู้ที่อ่านและผู้ที่ฟัง และผู้ที่เชื่อฟังคำสอนในพระธรรมเล่มนี้ (เปรียบเทียบกับลูกา 6:47, 48) พระคัมภีร์ข้อนี้อ้างถึงกลุ่มนมัสการที่ประชุมกันในคริสตจักรเพื่อฟังข่าวสาร อย่างไรก็ตาม ใ้เราดีใจพวกเขาได้รับพระพรไม่ใช่เพราะพวกเขาอ่านหรือรับฟังอย่างเดียว แต่เป็นเพราะพวกเขาเชื่อ และปฏิบัติตามถ้อยคำในพระธรรมเล่มนี้ (ดูวิวรณ์ 22:7)

คำพยากรณ์แห่งพระธรรมวิวรณ์แสดงให้เห็นถึงการเอาพระทัยใส่ของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ซึ่งชี้ให้เราเห็นว่าชีวิตของเราในโลกนี้

สั้นและเปราะบาง เมื่อเทียบกับชีวิตชั่ววันจันทร์ในองค์พระเยซู และอีกประการหนึ่ง พระเจ้าทรงเรียกเราให้มีส่วนในการเผยแผ่พระกิตติคุณแห่งความรอดของพระองค์

อัครทูตเปโตรได้กล่าวเปรียบเทียบไว้ว่า “เพราะคำนั้น (คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์) เป็นเสมือนตะเกียงที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวรุ่งจะผุดขึ้นในใจของพวกท่าน” (2 เปโตร 1:19) พระเจ้าทรงตั้งพระทัยจัดคำพยากรณ์ให้เป็นเครื่องนำทางชีวิตของเราในวันนี้ และให้มีความหวังสำหรับอนาคต เพราะเราต้องการแสงสว่างนำทางจากคำพยากรณ์นี้ไปจนกว่าพระเยซูจะทรงเสด็จกลับมาครั้งที่สอง และพระเจ้าจะทรงสถาปนาอาณาจักรชั่ววันจันทร์ของพระองค์ขึ้น

วันอาทิตย์

ชื่อของพระธรรม

The Title of the Book

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 1:1, 2 ชื่อเต็มของพระธรรมเล่มนี้มีความสำคัญอะไรบ้าง ชื่อของพระธรรมเล่มนี้สอนเราเกี่ยวกับใคร ซึ่งเนื้อหาของพระธรรมเล่มนี้อ้างถึง

วิวรณ์ 1:1 กล่าวเปิดฉากว่า “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์” คำว่า “วิวรณ์” (revelation) มาจากภาษากรีกคือ “apokalupsis” (apocalypse) ซึ่งหมายถึง “เปิดเผย”, “เปิดออก” หรือ “เปิดผ้าคลุมออก” ดังนั้น “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์” จึงหมายถึงการเปิดเผยเรื่องของพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นการเปิดเผยโดยพระองค์เองหรือเกี่ยวกับพระองค์ ซึ่งเป็นมาจากพระเจ้าผ่านพระเยซูคริสต์ (ดู วิวรณ์ 22:16) จะว่าไปเนื้อหาของพระธรรมเล่มนี้เป็นพยานกล่าวถึงพระเยซู นอกจากนี้พระธรรมวิวรณ์ยังเผยตัวเองให้เห็นความเป็นไปของประชากรของพระเจ้า และแสดงให้เห็น “การดูแลเอาพระทัยใส่ของพระเจ้า” ต่อประชากรของพระองค์

กล่าวได้ว่าพระเยซูทรงเป็นรูปทรง (figure) ของพระธรรมวิวรณ์ กล่าวคือพระธรรมเล่มนี้เริ่มต้นด้วยพระองค์ (วิวรณ์ 1:5-8) และสิ้นสุดด้วยพระองค์ (วิวรณ์ 22:12-16) “ให้พระธรรมดาเนียลเฉลย ให้พระธรรมวิวรณ์เฉลย และ

กล่าวว่าอะไรคือความจริง แต่ไม่ว่าจะนำเสนอด้วยวลีใด ก็จะใช้พระเยซูขึ้นเป็นประจักษ์พยานกลางของความหวังทั้งหมด “เป็นรากและเป็นเชื้อสายของดาวิด เป็นความสว่างและดาวประจำรุ่ง” (เอลเลน จี. วัตต์, *Testimonies to Minister and Gospel Workers*, หน้า 118)

เช่นกันพระเยซูในพระธรรมวิวรณ์เป็นพระเยซูในพระกิตติคุณทั้งสี่ พระธรรมวิวรณ์กล่าวพรรณนาถึงพระเยซูต่อในงานแห่งความรอดในนามแห่งประชากรของพระองค์ตามที่กล่าวพรรณนาในพระกิตติคุณ พระธรรมวิวรณ์โฟกัสในลักษณะแตกต่างไปในรูปการดำรงอยู่ และพันธกิจของพระองค์ ซึ่งขาดเสียมิได้ในจุดที่พระกิตติคุณสิ้นสุดลง ด้วยการสิ้นพระชนม์ การฟื้นพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์

จดหมายฝากถึงชาวฮีบรู (พระธรรมฮีบรู) และพระธรรมวิวรณ์ต่างเน้นในพันธกิจของพระเยซูในสวรรค์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ภายหลังที่พระเยซูเสด็จขึ้นไปยังสวรรค์ ทรงได้เริ่มงานอย่างเป็นทางการในฐานะเป็นมหาปุโรหิตหลวงในพลับพลาบนสวรรค์ ถ้าปราศจากพระธรรมวิวรณ์ (หรือพระธรรมฮีบรู) ความรู้เรื่องพันธกิจของพระคริสต์ในฐานะมหาปุโรหิตบนสวรรค์เพื่อทำการแทนประชากรของพระองค์จะเป็นเรื่องที่จำกัดมาก และกระนั้นนอกจากพระธรรมฮีบรู พระธรรมวิวรณ์ยังจัดให้เรามองเห็นพันธกิจของพระเยซูคริสต์ ซึ่งทรงทำแทนพวกเราในสวรรค์อย่างชัดเจนเป็นพิเศษ

อ่านพระธรรมยอห์น 14:1-3 พระสัญญาอันกว้างใหญ่ตรงนี้ ช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่พระเยซูกำลังทรงดำเนินการเพื่อเราเดี๋ยวนี้ในสวรรค์ เราจะได้รับคามหวังอะไรจากพระสัญญาอัศจรรย์นี้

วันจันทร์

วัตถุประสงค์ของพระธรรมเล่มนี้

The Purpose of the Book

พระธรรมวิวรณ์ 1:1 บอกเราด้วยว่า วัตถุประสงค์ของพระธรรมเล่มนี้ เพื่อแสดงเหตุการณ์ที่จะเกิดในอนาคต เริ่มต้นจากช่วงเวลา¹ที่พระธรรมเล่มนี้ถูกเขียนขึ้น ผู้ใดที่คุ้นเคยกับพระธรรมวิวรณ์จะสังเกตเห็นว่าคำทำนายของเหตุการณ์ต่างๆ มีหลายสิ่งได้เกิดขึ้นแล้ว และมีอีกหลายสิ่งที่จะเกิดขึ้นใน

อนาคต (จากมุมมองเห็นของเราในปัจจุบัน) คำพยากรณ์ทั้งสองส่วนนี้ครอบคลุมเนื้อหาของพระธรรมเล่มนี้เป็นส่วนใหญ่

วัตถุประสงค์เบื้องต้นของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์มีเป้าหมายให้เราเกิดความมั่นใจว่า ไม่ว่าจะมียะอะไรเกิดขึ้นในอนาคต พระเจ้าทรงเป็นผู้ควบคุมพระธรรมวิวรรณ์ทำหน้าที่นี้โดยตรง: พระเยซูคริสต์ทรงอยู่กับประชากรของพระองค์ตลอดประวัติศาสตร์ของโลก และทำหน้าที่ปลุกให้ตื่นตัวสำหรับเหตุการณ์ในวาระสุดท้าย

ผลที่สุดคือ คำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรรณ์มีวัตถุประสงค์ให้นำไปปฏิบัติสองประการ: เพื่อจะสอนเรา ให้ดำเนินชีวิตอย่างไรในปัจจุบัน และเพื่อเตรียมเราไว้สำหรับอนาคต

จากเฉลยธรรมบัญญัติ 29:29 เพราะเหตุใดจึงมีสิ่งลึกลับต่าง ๆ ที่ไม่เปิดเผยให้เราทราบ อะไรคือจุดประสงค์ของการเปิดเผย และตามวิวรรณ์ 22:7 เพราะเหตุใดจึงเปิดเผยให้เราทราบ

คำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายไม่ได้เปิดเผยให้เราทราบ เพื่อสนองต่อความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับอนาคตของเรา พระธรรมเล่มนี้เปิดเผยให้แก่ผู้ที่ต้องการรู้อนาคต คำพยากรณ์เหล่านั้นถูกเปิดออกเพื่อให้เรารู้ถึงความร้ายแรงของสิ่งที่เกิดขึ้น เพื่อเราจะตระหนักว่า เราจะต้องฟังฟังพระเจ้าด้วยการเชื่อฟังพระองค์

เป็นเวลาหลายศตวรรษที่ “การตาดการณ์ ทำให้เกิดความตื่นตัว ซึ่งมาพร้อมกับคำสอนเรื่องเหตุการณ์วาระสุดท้าย” นำเสียชีวิตที่สิ่งเหล่านี้กระทำโดยผู้ทำนายจากสิ่งที่เกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ซึ่งทำให้ผู้คนตกใจกลัว และบริจาคเงินช่วยงานของพวกเขา เพราะว่าวาระสุดท้ายอยู่ใกล้แค่เอื้อม อย่างไรก็ตามวาระสุดท้ายยังไม่มาถึง ผู้คนจึงขจัดความเข้าใจผิดออกไป และรู้สึกท้อถอย เช่นเดียวกับสิ่งดีใดๆ ที่พระเจ้าได้ประทานให้เรา คำพยากรณ์ก็เช่นกันสามารถนำไปสู่การใช้ผิด และตีความหมายผิดได้เช่นกัน

จากพระธรรมยอห์น 14:29 อะไรคือจุดประสงค์ของคำพยากรณ์

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 13:1; ดาเนียล 7:1-3 และ เอเสเคียล 1:1-14 สิ่งที่มีมิติเหล่านี้มีเหมือนกัน คืออะไร

พระธรรมวิวรณ์ 1:1 กล่าวเพิ่มเติมว่า: “และพระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ไปแจ้งกับยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์” และเราพบถ้อยคำที่สำคัญมากในพระธรรมเล่มนี้ เป็นความหมายถอดจากภาษากรีกคือ “เซไมโน” (semaino) ซึ่งหมายถึง “ที่จะแสดงให้เห็นโดยเครื่องหมายสัญลักษณ์” ถ้อยคำนี้ถูกใช้ในภาษากรีกในพระคัมภีร์ที่แปลจากพระคัมภีร์เดิม (เซปตัวจินต์) ซึ่งท่านดาเนียลอธิบายให้กับซัดริย์ “เนบুদ্ধเนสซาร์” ว่าปฏิมากรนั้นประกอบด้วยทองคำ เงิน ทองเหลือง และเหล็ก ซึ่งหมายถึงกษัตริย์ แสดงให้เห็น “สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต” (ดาเนียล 2:45) ด้วยการใช้ถ้อยคำเดียวกัน อัครทูตยอห์นบอกเราว่า “ฉาก” และ “เหตุการณ์” ของพระธรรมวิวรณ์ ซึ่งแสดงแก่อัครทูตยอห์นในนิมิตเป็นเชิงสัญลักษณ์ โดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อัครทูตยอห์นได้บันทึกสัญลักษณ์ที่พระเจ้าแสดงให้เห็นเหล่านี้ เหมือนที่ท่านได้เห็นในนิมิต (วิวรณ์ 1:2)

ดังนั้นภาษาซึ่งคำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์กล่าวไว้ โดยส่วนมากแล้ว จะต้องไม่ตีความหมายตรงๆ ตามตัวอักษร โดยมีกฎว่า การอ่านพระคัมภีร์โดยทั่วไปให้คาดคะเนล่วงหน้า ให้เข้าใจตามภาษาที่แสดงให้ทราบ (ยกเว้นข้อพระคัมภีร์ชี้เจตนาว่าเป็นสัญลักษณ์) แต่เมื่อเราอ่านพระธรรมวิวรณ์ เว้นแต่ข้อพระคัมภีร์ชี้ว่า ความหมายเป็นไปตามตัวอักษร นอกนั้นเราจะต้องตีความหมายในเชิงสัญลักษณ์ ขณะที่ฉากและเหตุการณ์ต่างๆ เป็นจริงตามที่เห็น นอกนั้นโดยทั่วไปถ้อยคำจะแสดงออกเป็นภาษาเชิงสัญลักษณ์

ให้จำไว้ว่า สัญลักษณ์ส่วนใหญ่ในพระธรรมวิวรณ์ จะช่วยเราให้ปลอดภัยจากการบิดเบือนคำพยากรณ์ ในความพยายามจะตัดสินความหมายเชิงสัญลักษณ์ในพระคัมภีร์ เราต้องระมัดระวังไม่ “กำหนด” ความหมายตามจินตนาการของมนุษย์ หรือความหมายที่เป็นไปตามกระแสของการตีความ

ในเชิงสัญลักษณ์ แต่ให้เรากลับไปที่พระคัมภีร์ และสัญลักษณ์ต่างๆ ที่พบในหน้าของพระคัมภีร์ เพื่อที่จะเข้าใจสัญลักษณ์ในพระธรรมวิวรณ์ได้ถูกต้อง

ที่จริงแล้วในความพยายามที่จะไขความหมายเชิงสัญลักษณ์ของพระธรรมวิวรณ์ เราจะต้องจำไว้ก่อนว่า ความหมายส่วนมากนำมาจากพระคัมภีร์เดิม โดยการเขียนภาพของอนาคตในภาษาของอดีต พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะสร้างความประทับใจกับดวงจิตของเรา ว่าช่วยให้รอดในอดีตที่พระองค์ทรงได้ทำเพื่อประชากรของพระองค์ พระองค์จะทรงทำเพื่อพวกเขาอีกครั้งในอนาคต ในความพยายามที่จะถอดรหัสสัญลักษณ์ และรูปแบบในพระธรรมวิวรณ์ เราจะต้องเริ่มต้นด้วยการให้ความสนใจในพระคัมภีร์เดิม

พุด

ธรรมชาติของพระเจ้า

The Godhead

พระธรรมวิวรณ์เริ่มต้นด้วยการทักทายคล้ายกับที่พบในจดหมายฝากของอัครทูตเปาโล พระธรรมวิวรณ์มองได้ว่าเป็นลักษณะจดหมายฝากที่ส่งไปยังคริสตจักรทั้งเจ็ดในเอเชียไมเนอร์ (Asia Minor) ในสมัยของอัครทูตยอห์น (ดู วิวรณ์ 1:11) อย่างไรก็ดี พระธรรมวิวรณ์ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นเฉพาะคริสตจักรทั้งเจ็ดเท่านั้น แต่สำหรับคนทุกยุคทุกสมัย

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 1:4, 5 และ โรม 1:7 มีคำทักทายอะไรที่เหมือนกันในพระธรรมทั้งสองเล่มและการทักทายนั้นมาจากใคร

ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองเสนอสำนวนโวหารในการทักทาย เหมือนกันคือ “ขอพระคุณ และสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงดารงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” (โรม 1:7) ถ้อยคำนี้ประกอบไปด้วย “คำทักทายของชาวกรีก” ว่า (charis) คือพระคุณ และการทักทายในรูปแบบของชาวฮีบรูคือคำว่า “ชาโลม” (shalom) ซึ่งหมายถึง “สันติสุข” (หรือ “เป็นสุขสบายดี”) ดังที่เราได้เห็นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ผู้ที่ประทาน “พระคุณ” และ “สันติสุข” คือบุคคลทั้งสามในตรีเอกานุภาพ คือพระเจ้าทั้งสามพระภาคนั่นเอง

พระเจ้าองค์พระบิดา เป็นที่รับทราบว่าเป็นพระองค์นั้น (One) “พระเจ้าผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ ผู้ที่จะเสด็จมา” (วิวรณ์ 1:8; วิวรณ์ 4:8) นี้อ้างถึงพระนามของ “พระยาห์เวห์”, ผู้ตรัสว่า “เราเป็น ผู้ซึ่งเราเป็น” (อพยพ 3:14) ข้อพระคัมภีร์นี้ อ้างถึงพระเจ้า องค์พระบิดาผู้ทรงพระชนม์นิรันดร์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกอ้างถึงดู “วิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า” (เปรียบเทียบกับ วิวรณ์ 4:5 และ วิวรณ์ 5:6) เลขเจ็ดเป็นตัวเลขที่เต็มสมบูรณ์ “วิญญาณทั้งเจ็ด” หมายถึง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำการอย่างแข็งขันในคริสตจักรทั้งเจ็ด ลักษณะนี้อ้างถึงการทรง “สถิตอยู่ทุกแห่งในเวลาเดียวกัน” (omnipresent) พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงทำการอย่างไม่หยุดยั้งท่ามกลางประชากรของพระเจ้าตลอดในประวัติศาสตร์ ซึ่งทำให้พระองค์สามารถบรรลุเป้าหมายที่ทรงถูกเรียกให้ดำเนินการ

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นที่รับรู้ในเอกลักษณ์โดยชื่อทั้งสาม: “พระเยซูคริสต์ เป็นพยานผู้ซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นผู้แรกที่ทรงเป็นขึ้นจากตาย และเป็นผู้ครอบครองเหนือบรรดาภคัตริย์ในโลก” (วิวรณ์ 1:5) เหล่านี้อ้างถึงการสิ้นพระชนม์บนกางเขนของพระองค์ การฟื้นพระชนม์ของพระองค์ และทรงได้รับการสถาปนาขึ้นครองราชย์บนสวรรค์ จากนั้นอัครทูตยอห์นกล่าวถึงสิ่งที่พระเยซูได้ทำ “และทรงตั้งเราให้เป็นอาณาจักร และเป็นพวกบุโรหิตของพระเจ้าพระบิดาของพระองค์” (วิวรณ์ 1:5, 6)

พระองค์ “ทรงรักเรา” ในต้นฉบับดั้งเดิมภาษากรีกอ้างถึง ความรักที่ดำเนินต่อเนื่องไป ซึ่งโอบล้อมสิ่งที่เกิดในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต พระคริสต์ทรงรักเราและปลดปล่อยเราจากความบาปโดยพระโลหิตของพระองค์ ในภาษากรีก คำกริยาที่ว่า “ปลดปล่อย” (released) อ้างถึงการกระทำที่สำเร็จในอดีต: เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระองค์ทรงจัดการให้เราสู่สภาพเดิม ให้หลุดพ้นจากความบาปของเราอย่างสมบูรณ์ และเสร็จสิ้นตลอดไป

พระธรรมเอเฟซัส 2:6 และ ฟิลิปปี 3:20 พรรณนาถึงเหล่าผู้ได้รับการไถ่ เป็นผู้ที่พระองค์ทรงให้เป็นที่ขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรด

ให้หนึ่งในสวรรค์สถานกับพระเยซูคริสต์ นั่นหมายถึงอะไร และเราจะนำเสนอความชื่นชมยินดีด้วยสง่าราศีในพระคริสต์ผู้ทรงเป็น “กษัตริย์และมหาปุโรหิต” วิวรรณ์ 1:6 อย่างไร ขณะที่เรายังอยู่ในโลกแห่งการสาปแช่ง ความจริงส่งผลต่อวิถีการดำเนินชีวิตของเราอย่างไร

วันพฤหัสบดี

ประเด็นสำคัญของพระธรรมวิวรรณ์

The Keynote of Revelation

บทสรุปของบทนำของพระธรรมวิวรรณ์ชี้ไปยังจุดโฟกัสของพระธรรมทั้งเล่ม: การเสด็จกลับมาของพระเยซูด้วยฤทธานุภาพ และสง่าราศี พระคริสต์ทรงสัญญาจะเสด็จกลับมาอีก ซึ่งทรงกล่าวซ้ำถึงสามครั้งในตอนสรุปของพระธรรมเล่มนี้ (วิวรรณ์ 22:7, 12, 20)

อ่านพระธรรมวิวรรณ์ 1:7, 8 ถ้อยคำของพระคัมภีร์เหล่านี้ได้รับจากข้อพระคัมภีร์ว่าด้วยคำพยากรณ์สองสามข้อคือ: ดาเนียล 7:13, 14; เศคาริยาห์ 12:10; มัทธิว 24:30 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับ “ความแน่นอน” ของการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง

พระธรรมวิวรรณ์กล่าวถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองเป็นจุดสิ้นสุดของประวัติศาสตร์โลก การเสด็จกลับมาครั้งที่สอง “เป็นเครื่องหมาย” ของการสิ้นสุดประวัติศาสตร์ของโลกนี้ และเป็นจุดเริ่มต้นของอาณาจักรชั่ววันจันทร์ของพระเจ้า ขณะเดียวกันเป็นเครื่องหมายแห่งเสรีภาพจากความชั่วร้ายทั้งปวง ความทุกข์ทรมาน ความเจ็บปวด และความตาย

เหมือนกับพระธรรมของพระคัมภีร์ใหม่ทั้งเล่ม พระธรรมวิวรรณ์ 1:7 ชี้ไปยังการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ว่า “นี่แน่ะ พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ แม้แต่คนทั้งหลายที่แทงพระองค์” พระคัมภีร์ข้อนี้บ่งบอกถึงการฟื้นคืนชีวิตเป็นกรณีพิเศษตามตัวอักษรของบุคคลบางคนก่อนการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ อันรวมไปถึงเหล่าคนที่ได้ตรึงพระองค์ ขณะที่โดยภาพรวมพระองค์เสด็จมารับบุคคลทั้งปวง (ทั้งมีชีวิตอยู่ และที่ตายไปแล้ว) ซึ่งรอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์ และจะ

นำพวกเขาไปยังสวรรค์ ขณะเดียวกันคนที่ไม่เชื่อ คือคนที่ปฏิเสธความรักและเมตตาคุณของพระองค์ ต้องได้รับการพิพากษา

ความแน่นอนในการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ถูกกล่าวยืนยันด้วยคำว่า “เพราะจะเป็นไปอย่างนั้น อาเมน” (วิวรณ์ 1:7) คำที่ว่า “เพราะจะเป็นไปอย่างนั้น” เป็นคำที่แปลมาจากภาษากรีก คือ “nai” ส่วนคำว่า “amen” เป็นภาษาฮีบรูหมายถึง “การกล่าวยืนยันให้เป็นไปเช่นนั้นเทอญ” เมื่อประมวลถ้อยคำเหล่านี้เข้าด้วยกันแสดงให้เห็นถึง “ความแน่นอน” ซึ่งถ้อยคำทั้งสองสรุปความแน่นอนในลักษณะที่คล้ายกันกับพระธรรมวิวรณ์ “พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในเหตุการณ์เหล่านี้ตรัสว่า “เราจะมาในเร็วๆ นี้แน่นอน” อาเมน “พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด” (วิวรณ์ 22:20)

“มากกว่าหนึ่งพันแปดร้อยปีได้ผ่าน (เอลเลน จี. ไวท์ นับถึงสมัยของนางเอง ในปี ค.ศ. 1913) ตั้งแต่พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพระสัญญาว่า พระองค์จะเสด็จกลับมา ในช่วงหลายสิบศตวรรษถ้อยคำของพระองค์ได้เติมดวงใจ และหนุนดวงจิตเหล่าผู้สัตย์ซื่อในความเชื่อ พระสัญญานั้นยังไม่สำเร็จ สมจริง: พระสุรเสียงของผู้ประสาทชีวิตยังไม่ได้เรียกเหล่าผู้ชอบธรรมที่นอนหลับอยู่ในหลุมฝังศพให้ตื่นขึ้นสู่ชีวิตอมตะ แต่พระสัญญาที่ตรัสออกมานั้น เป็นถ้อยคำที่แน่นอน ในเวลาของพระองค์ พระเจ้าจะทำให้ถ้อยคำของพระองค์ สำเร็จสมจริง มีใครบ้างไหมที่รู้สึกเหนื่อยล้าในเวลานี้ เราจะปล่อยมือจากความเชื่อที่เราได้ยึดมั่นมานานแล้วหรือ ในขณะที่เราอยู่ใกล้วาระสุดท้ายของโลก มีใครบ้างจะพูดว่า เมืองบรมสุขเกษมนั้นยังอยู่ไกลมาก ไม่ ไม่ ยิ่งเหลือเวลาอีกไม่นาน พระคริสต์จะเสด็จมา และพระองค์จะทรงเช็ดน้ำตาที่ไหลจากดวงตาของเรา ขอให้เรารออีกหน่อย แล้วพระองค์จะเสนอเราต่อพระบิดาอย่างไร ตำนาน ต่อพระพักตร์พระบิดาเราทั้งหลายจะเต็มด้วยความงามสง่า ใบหน้าฉายความชื่นชมยินดียิ่งเกินกว่าความชื่นชมยินดีใดๆ ที่เคยรู้สึก” (เอลเลน จี. ไวท์, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 13 พฤศจิกายน 1913)

การที่พระคริสต์ทรงประทานพระสัญญา เป็นถ้อยคำที่ “ชอบธรรม สัตย์ซื่อ มั่นคงในคุณความดี” ดังคำว่า (integrity) ซึ่งเป็นพระลักษณะพระอุปนิสัยของพระองค์ พระองค์ทรงมีความสามารถทำให้พระสัญญา

นั่นเป็นจริงแน่นอน ความจริงที่พระคริสต์ทรงสัญญาว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาครั้งที่สอง ซึ่งในอดีตพระองค์ทรงรักษาพระสัญญาไว้ทุกข้ออย่างมั่นคง เมื่อพระองค์ได้ทรงสัญญาแล้ว พระองค์จะทำให้คุณมั่นใจว่า พระคริสต์จะเสด็จกลับมาครั้งที่สอง ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แน่นอน

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. วัตส์, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, ในบท “การศึกษาพระธรรมดาเนียล” และ “พระธรรมวิวรณ์”, หน้า 112-119

“การเปิดเผยนี้ทรงประทานให้ เพื่อเป็นเครื่องชี้นำ และให้การหนุนใจคริสตจักร ตลอดประวัติศาสตร์ของคริสเตียน...พระธรรมวิวรณ์เป็นสิ่งที่เผยให้ทราบ องค์พระผู้เป็นเจ้าเองทรงเปิดเผยให้ผู้รับใช้ทราบถึงข้อลึกลับที่บรรจุอยู่ในหนังสือ และพระองค์ทรงออกแบบให้พวกเขาเปิดหน้าหนังสือเพื่อการศึกษามรดกทั้งเล่ม ความจริงที่มีอยู่ถูกแสดงออกแก่เหล่าผู้มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาสุดท้ายของประวัติศาสตร์โลกพอๆ สำหรับผู้มีชีวิตอยู่ในสมัยของอัครทูต ยอห์น ฉากบางฉากพรรณนาถึงคำพยากรณ์ในอดีต บ้างก็แสดงให้เห็นในสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน และบางฉากแสดงให้เห็นภาพเหตุการณ์สุดท้ายของความขัดแย้งยิ่งใหญ่ระหว่างอำนาจของความมืด และเจ้าชายแห่งสวรรค์ และบางฉากเผยถึงชัยชนะ และความชื่นชมยินดีของเหล่าผู้ถูกไถ่ให้รอดในโลกที่ถูกสร้างใหม่

“อย่าให้ใครคิดว่า เพราะข้อความในพระธรรมวิวรณ์ไม่อาจอธิบายความหมายได้ทุกสัญลักษณ์ ซึ่งบันทึกไว้ในพระธรรมวิวรณ์ ดังนั้นจึงเปล่าประโยชน์สำหรับพวกเขาที่จะค้นหาความหมายในพระธรรมเล่มนี้ พระเจ้าองค์ผู้ทรงเผยข้อลึกลับนี้ให้อัครทูตยอห์นทราบว่า จะทรงประทานความจริงให้กับผู้ที่ค้นหาอย่างหมั่นเพียร เพื่อพวกเขาจะได้ชิมรสชาติของสวรรค์ล่วงหน้า ผู้ที่มีใจเปิดออกต้อนรับความจริงจะสามารถเข้าใจคำสอนของพระธรรมเล่มนี้

ดังพระสัญญาที่ว่า “พระเจ้าจะทรงประทานพรแก่ผู้ที่เชื่อฟังถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ที่เขียนไว้ในพระธรรมเล่มนี้” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 583-585)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ถ้าพระธรรมวิวรณ์กำลังเปิดม่านของพระเยซูคริสต์ออก เพราะเหตุใดพระคัมภีร์เล่มสุดท้ายนี้จึงมีความหมายด้านลบในปัจจุบัน มีอะไรบอกเราถึงการรับรู้พระธรรมวิวรณ์ของคริสเตียนทั้งหลาย และเพราะเหตุใดคำว่า “เกรงกลัว” (fear) จึงถูกใช้กับคำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์บ่อยมาก
2. มีบางคนที่ทำนายถึงวาระสุดท้ายและการเสด็จครั้งที่สองของพระเยซูผิดพลาด คำทำนายเหล่านั้นส่งผลด้านลบต่อคริสเตียนและบุคคลภายนอกอย่างไร เราจะทำให้คำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายและการเสด็จกลับมาครั้งที่สองเกิดความกระจ่างแก่คนอื่นได้อย่างไร

บทที่ 2

ท่ามกลางคันประทีป

Among the Lampstands

วันที่ 5 - 11 มกราคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 1:9-18; กิจการฯ 7:54-60; มัทธิว 12:8; อพยพ 20:11;
ดาเนียล 10:5, 6; วิวรณ์ 1:20; วิวรณ์ 2:1-7

ข้อควรจำ

“คนที่ชนะ เราจะให้เขาหนึ่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนอย่างที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้หนึ่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์” (วิวรณ์ 3:21)

“ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความที่พระวิญญาณตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย คนที่ชนะเราจะให้เขากินผลจากต้นไม้ที่ให้ “ชีวิต” ที่อยู่ในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า” (วิวรณ์ 2:7)

พระธรรมสดุดี บทที่ 73 กล่าวพรรณนา ถึงความลำบากใจของกษัตริย์ดาวิดผู้ได้รับการตลใจให้เขียนพระธรรมสดุดี ขณะที่ท่านสังเกตเห็นความชั่วร้าย และรู้สึกหึงของผู้ที่ไม่มีพระเจ้า พวกเขาใช้ชีวิตในความอุดมสมบูรณ์ในโนโคทาร์พ และใช้ชีวิตในความสะดวกสบาย และความยุติธรรม สิ่งนี้รบกวนจิตใจของผู้เขียนพระธรรมสดุดีอย่างยิ่ง (สดุดี 73:2-16) แต่เมื่อกษัตริย์ดาวิดเข้าไปยังสถานนมัสการพระเจ้า (สดุดี 73:16, 17) ณ ที่นั้นพระองค์ได้รับความเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ลึกซึ้งขึ้น

ศตวรรษต่อมา อัครทูตในวัยสูงอายุก่อนหนึ่งได้พบตัวท่านเองอยู่ใน
เกาะร้างอย่างโดดเดี่ยวบนพื้นที่ซึ่งเต็มไปด้วยก้อนหิน อันเนื่องมาจากความ
สัจย์ซื่อในการเป็นพยานของท่าน ขณะอยู่ในภาวะเศร้าหมอง ท่านได้รับ
ข่าวสาร อัครทูตยอห์นได้รับนิมิตเกี่ยวกับพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นฟูพระชนม์กำลัง
ทำหน้าที่ในพระมหาวิหารบนสวรรค์ ณ ที่นั่นเหมือนกับที่ท่านผู้เขียนพระธรรม
สดุดี องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผยให้อัครทูตยอห์นรับทราบถึงข้อลึกลับบาง
ประการของชีวิต ภาพในพระมหาวิหารทำให้ท่านยอห์นเชื่อมั่นในการปรากฏ
พระองค์ให้เห็นของพระคริสต์ ที่ทรงเอาพระทัยใส่ และประทานความเชื่อมั่น
ให้เหล่าผู้เชื่อผ่านไปทางคริสตจักรเหล่านี้ ซึ่งจะส่งต่อไปยังคริสเตียนในรุ่น
อายุต่อไปเป็นทอดๆ ตลอดศตวรรษหน้ากระทั่งวาระสุดท้ายของประวัติศาสตร์
โลก

เพิ่มเติมจากการอารัมภบทเรื่องพระคริสต์ทรงดำเนินพันธกิจในพระ-
วิหารบนสวรรค์ สัปดาห์นี้เรากำลังมองไปยังข่าวสารพิเศษฉบับแรกของ
ข่าวสารทั้งเจ็ด ที่พระคริสต์ทรงส่งข่าวถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดในเอเชียน้อย
โดยรวม ซึ่งข่าวดังกล่าวนี้มีความหมายสำหรับเราในปัจจุบันด้วย สัปดาห์
ต่อไปเราจะมองไปยังข่าวสารที่ส่งถึงอีกหกคริสตจักรต่อไป

วันอาทิตย์

บนเกาะปัทมอส

On Patmos

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 1:9 มีอะไรที่อัครทูตยอห์นบอกเราถึง
สถานการณ์ ความเป็นอยู่ของท่าน ขณะที่ท่านได้รับนิมิตเปิดเผยให้
ทราบถึงความเป็นไปของคริสตจักรต่าง ๆ

เกาะปัทมอสเป็นเกาะแห่งแล้งกันดาร พื้นที่ของเกาะเต็มไปด้วยโขด
หิน เป็นเกาะขนาดเล็กในทะเลอีเจียน เกาะนี้มีขนาดความยาว 16 กิโลเมตร
และกว้าง 9.6 กิโลเมตร รัฐบาลโรมันใช้เกาะปัทมอสและ เกาะขนาดเล็ก
กว่าโดยรอบ เป็นสถานที่กักขังสำหรับนักโทษทางการเมือง นักเขียนคริสเตียน
ยุคแรกเริ่มหลายคนที่มีชีวิตอยู่ใกล้เคียงกับอัครทูตยอห์น กล่าวเป็นเสียงเดียว
กันว่า ผู้มีสิทธิอำนาจของรัฐบาลโรมันได้เนรเทศอัครทูตยอห์นไปยังอยู่เกาะ

บัทมอส ด้วยเหตุผลว่าอัครทูตยอห์นเป็นผู้สัจย์ชื่อในการประกาศข่าวพระ
กิตติคุณ เป็นที่แน่นอนว่าอัครทูตยอห์นซึ่งชราภาพแล้ว ต้องมีชีวิตอยู่อย่าง
อดทนในความยากลำบากและความหิวในฐานะนักโทษ อัครทูตยอห์นอาจต้องได้
รับการปฏิบัติอย่างอาชญากร ถูกล่ามโซ่ อาหารที่รับประทานอาจจะไม่พอ
เพียง และอาจถูกบังคับให้ทำงานหนัก และอยู่ใต้คำขู่เช็ญและแซ่หนั่งของ
ทหารโรมันที่ไร้ความเมตตา

“เกาะบัทมอส ที่เต็มไปด้วยโขดหิน และความกันดาร เกาะนี้อยู่ใน
ทะเลเอเจียน ได้ถูกเลือกโดยรัฐบาลโรมันให้เป็นสถานที่กักขังอาชญากร แต่
สำหรับอัครทูตยอห์นผู้รับใช้ของพระเจ้า สถานที่พำนักนี้ซึ่งทำให้ความรู้สึก
มิดมนได้กลายเป็นประตูสวรรค์ สถานที่แห่งนี้เป็นที่ห่างไกลจากการใช้ชีวิตอยู่
อยู่กับพันธกิจการรับใช้ และการเดินทางตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา บัดนี้ใน
เกาะร้าง อัครทูตยอห์นมีพระเจ้าองค์พระบิดา และพระเยซูคริสต์ และเหล่า
ทูตสวรรค์อยู่ใกล้ซิด และข่าวสารจากพระเจ้า อัครทูตยอห์นได้รับคำสั่งให้ส่ง
ต่อข่าวสารให้กับคริสตจักรต่างๆ สำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตทุกอย่าง”
(เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 570, 571)

**มีบุคคลสำคัญในพระคัมภีร์ท่านใดบ้างที่ต้องใช้ชีวิตอย่างลำบาก
ถูกดูหมิ่นดูแคลน เพราะความสัจย์ชื่อของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้า (ดาเนียล
3:16-23; กิจการฯ 7:54-60)**

เหล่าผู้ติดตามพระเจ้าขออย่าได้ลืม ไม่ว่าพวกเขาจะพบตัวเองตกอยู่
ในสถานการณ์ใดที่มีลักษณะคล้ายกับของอัครทูตยอห์น เขาหรือพวกเขา
ไม่ได้เผชิญปัญหาตามลำพัง พระเยซูองค์เดียว ผู้เสด็จลงมาพบท่านยอห์น
ด้วยถ้อยคำแห่งความหวัง และคำหนุนใจในขณะที่ท่านยอห์นกำลังเผชิญกับ
ความยากลำบากบนเกาะบัทมอส พระองค์ยังคงเสด็จมาอยู่ใกล้กับประชากร
ของพระองค์เพื่อเกื้อกูล และให้การสนับสนุนพวกเขาขณะที่พวกเขากำลังแบกรับ
สถานการณ์ที่ยากลำบากเช่นกัน

**เราจะเข้าใจความแตกต่างระหว่าง ความทุกข์ยากเพื่อพระนาม
ของพระเจ้า และความทุกข์ยากที่เกิดจากเหตุผลอื่น เช่นการเลือกผิด**

ของเราได้อย่างไร (รวมถึงเหตุผลที่เราไม่เข้าใจในความตื้นลึกเพียงพอ เช่นกรณีของโยบด้วย) และเราจะไว้วางใจพระเจ้าในทุกสถานการณ์ได้อย่างไร

วันจันทร์

ในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

On the Lord's Day

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 1:10 ร่วมกันกับ อพยพ 31:13; อีสยาห์ 58:13; มัทธีว 12:8 ตามข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ วันใดในพระคัมภีร์ที่ระบุชัดเจนว่าเป็น “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” วันดังกล่าวนี้มีความหมายอย่างไรสำหรับอัครทูตยอห์นในท่ามกลางความลำบากของท่าน

“เป็นวันสะบาโตนั่นเองที่องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีทรงปรากฏพระองค์ต่ออัครทูตผู้ถูกเนรเทศ อัครทูตยอห์นได้ถือรักษาวันสะบาโตไว้เป็นวันบริสุทธิ์ ขณะที่เขานักโทษในเกาะปีทมอส หรือแม้ก่อนหน้านั้นขณะที่ท่านเทศนาสั่งสอนผู้คนในหมู่บ้านเมืองเล็ก และเมืองใหญ่ในแคว้นยูเดีย อัครทูตยอห์นถือว่าเรื่องนี้เป็นพระสัญญาทรงคุณค่าที่พระเจ้าทรงประทานนิมิตในวันสะบาโต” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 581)

พระธรรมวิวรณ์ 1:10 บันทึกลงเป็นมั่นเหมาะว่าอัครทูตยอห์นได้รับ “นิมิต” (vision) ในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือวันสะบาโต แม้เราจะมองไปยังเหตุการณ์ในอนาคต จนถึงวันที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมาครั้งที่สอง (เปรียบเทียบกับวิวรณ์ 1:7) ซึ่งเป็นที่รู้จักว่าเป็นวันของ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (อิสยาห์ 13:6-13; 2 เปโตร 3:10) ท่านยอห์นกำลังพูดเกี่ยวกับช่วงเวลา ซึ่งตัวท่านเอง ได้รับนิมิตของเหตุการณ์ในอนาคต และสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในวันสะบาโต “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ไม่มีคำถามเลยว่าท่ามกลางความทุกข์ยากลำบาก นิมิตที่อัครทูตยอห์นได้รับนี้ ได้เติมเต็มวันสะบาโตให้กลายเป็น “การชิมรสล่วงหน้าของชีวิต” (foretaste of life) ที่เป็นอิสระจากความทุกข์ยากใดๆ ซึ่งท่านยอห์นและเหล่าผู้เชื่อทั้งปวงทุกยุคได้รับเป็นประสบการณ์ หลังจากการเสด็จกลับมา

ครั้งที่สอง ที่จริงในความคิดของชาวยิวถือว่า “วันสะบาโตเป็นการชิมรสล่วงหน้าของ “โอลัม ฮาบา” (olam haba) “ของโลกที่จะมาถึง”

“วันสะบาโต ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสถาปนาไว้ตั้งแต่สมัยสวนเอเดน เป็นสิ่งมีค่าสำหรับอัครทูตยอห์นขณะที่ท่านถูกกักขังอยู่บนเกาะเล็กๆ แห่งนั้นอย่างเปล่าเปลี่ยว...”

“วันสะบาโตเป็นอะไรสำหรับท่านผู้ถูกเนรเทศไปอยู่อย่างหงอยเหงา วันสะบาโตเป็นสิ่งที่มีความหมายในสายพระเนตรของพระคริสต์เสมอ แต่บัดนี้ถูกยกขึ้นสูงกว่าที่เคยเป็นมา ไม่มีครั้งใดที่ท่านยอห์นได้เรียนรู้ในองค์พระเยซูมากกว่านี้ ท่านไม่เคยได้ยินความจริงที่ถูกยกขึ้นสูงส่งเช่นนี้” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 7, หน้า 955)

เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์ที่ว่าด้วยพระบัญญัติข้อที่สี่ ของพระบัญญัติสิบประการ ในอพยพ 20:11 และในเฉลยธรรมบัญญัติ 5:15 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ชี้ไปยังวันที่เจ็ด วันสะบาโตเป็นวันระลึกถึงทั้งการทรงสร้าง และการปลดปล่อยให้รอดพ้น ซึ่งเตือนใจเราว่าพระเจ้าทรงสร้างเรา และทรงไถ่เราจากความบาปของเรา เราสามารถจะถือรักษาวันสะบาโตในแต่ละสัปดาห์ได้ดีขึ้นด้วยตัวเราเอง ทั้งเพื่อความเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ในฐานะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง และพระเจ้าผู้ไถ่ของเราได้อย่างไร ใครควรดูเกี่ยวกับเรื่องนี้จะเป็นการดีสำหรับพระองค์ที่พระองค์จะเป็นพระเจ้าผู้สร้างของเรา โดยปราศจากการเป็นพระเจ้าผู้ไถ่ของเรา เช่นกันไหม

วันอังคาร

นิมิตของยอห์นเกี่ยวกับพระคริสต์ บนเกาะปัทมอส

John's Vision of Christ on Patmos

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 1:12-18 เปรียบเทียบภาพของพระคริสต์ในฐานะที่ทรงเป็นพระเจ้ากับภาพพระคริสต์ปรากฏในนิมิตของท่านดาเนียล ในดาเนียล 10:5, 6 พระเยซูทรงปรากฏในนิมิตที่ประทานให้กับอัครทูตยอห์นอย่างไร พระองค์กำลังทรงทำอะไร

ท่านยอห์นเห็นพระเยซูทรงฉลองพระองค์ด้วยชุดของมหาปุโรหิต กำลังทรงดำเนินท่ามกลางคันประทีป นิमितสะท้อนให้เห็นพลับพลาของชนอิสราเอลสมัยโบราณ ซึ่งคันประทีปเป็นเครื่องให้แสงสว่าง (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 7:49)

ภาพของพระเยซูกำลังดำเนินท่ามกลางคันประทีปชี้ไปยังพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงให้กับชนอิสราเอลสมัยก่อน ซึ่งพระองค์จะดำเนินท่ามกลางพวกเขาในฐานะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา (เลวีนิติ 26:12) ในพระธรรมวิวรณ์ คันประทีปเป็นตัวแทนของคริสตจักรทั้งเจ็ดในเอเชีย ซึ่งเป็นเป้าหมายดั้งเดิมที่ข่าวของพระธรรมวิวรณ์ส่งไปให้ (วิวรณ์ 1:20) และ (ดังเราจะได้ศึกษาในบทเรียนวันพุธ) คันประทีปยังเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักรของพระองค์ตลอดในประวัติศาสตร์ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงดูแลเอาพระทัยใส่คริสตจักรของพระองค์บนโลก และพระองค์จะทรงสถิตอยู่กับประชากรของพระองค์อย่างต่อเนื่อง จนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมารับพวกเขาไปยังบ้านชั่วนิรันดร์

ยิ่งกว่านั้น ภาพของพระเยซูในฐานะมหาปุโรหิตท่ามกลางคันประทีป ถูกนำมาจากพิธีปฏิบัติของพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ภาระหน้าที่ของปุโรหิตในแต่ละวัน คือรักษาคันประทีปในห้องวิสุทธิสถานให้ลุกไหม้ส่องสว่างไสว เขาจะตกแต่งไส้ประทีป และเติมน้ำมันให้ประทีป หากไส้ประทีปสั้นหรือไม่ส่องสว่างเต็มที่ เขาต้องเปลี่ยนไส้ประทีป หากไฟที่ประทีปดวงใดดับ เขาต้องรีบจุดไฟให้กับประทีปดวงนั้นโดยทันที ในทำนองนี้ ปุโรหิตจะคุ้นเคยกับสภาพของคันประทีปแต่ละอัน ในทำนองเดียวกันพระเยซูทรงทราบถึงความต้องการและสถานการณ์ของประชากรของพระองค์ และทรงทูลขอ (intercedes) เพื่อพวกเขาแต่ละบุคคลไป

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 2:2, 9, 13, 19; 3:1, 8, 15 คำกล่าวที่ว่า “ข้าพเจ้าทราบเกี่ยวกับพระเยซูทรงคุ้นเคยกับสถานการณ์ และความต้องการของประชากรของพระเจ้า” คืออะไร

พระเยซูทรงพิสูจน์เอกลักษณ์ของพระองค์ ตามพระนามของพระเจ้าที่พระองค์เป็น พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นเบื้องต้น และเราเป็นเบื้องปลาย”

(อิสยาห์ 44:6) และ “เราคือผู้หนึ่ง เราเป็นเบื้องต้น และเราเป็นเบื้องปลาย” (อิสยาห์ 48:12) คำในภาษากรีกสำหรับ “เบื้องปลาย” คือ “eschatos” ซึ่งมาจากคำว่า “การศึกษาถึงเหตุการณ์สุดท้าย” คือ “eschatology” สิ่งนี้แสดงให้เห็นโฟกัสของการศึกษาถึงเหตุการณ์สุดท้ายคือเรื่องของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงมีถ้อยคำสุดท้ายสำหรับเหตุการณ์สุดท้าย พระองค์ทรงเป็น “ผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และเราคือลูกกัญญาแห่งทั้งหลายแห่งความตาย และแห่งแดนคนตาย” (วิวรณ์ 1:18) โดยการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นพระชนม์ พระเยซูทรงได้รับสิทธิอำนาจให้เป็นผู้เปิดประตูของความตาย” (โยบ 17:16; สดุดี 9:13) คนทั้งมวลที่ไว้วางใจในพระองค์จะพ้นจากหลุมฝังศพผู้ชีวิตนิรันดร์ (1 โครินธ์ 15:21-23) เหล่าผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อไม่จำเป็นต้องหวาดกลัว เพราะแม้ในความตายพวกเขาอยู่ภายใต้การดูแลของพระองค์ และหากพระองค์ทรงดูแลผู้ที่ตายไปแล้ว พระองค์จะทรงใส่พระทัยมากเพียงใดกับผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่” (1 เธสะโลนิกา 4:16, 17)

พุธ

ข่าวสารของพระคริสต์สำหรับเวลานั้นและเวลานี้

Christ's Messages for Then and Now

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 1:11, 19, 20 พระเยซูทรงมอบให้อัครทูตยอห์นส่งข่าวสารลักษณะเฉพาะถึงแต่ละคริสตจักรของคริสตจักรทั้งเจ็ดในเอเชีย ข้อเท็จจริงมีว่ามีมากกว่าคริสตจักรในเขตพื้นที่ สิ่งนี้บอกเราให้ทราบเกี่ยวกับ “ความสำคัญของสัญลักษณ์” ของข่าวสารเหล่านี้ เป็นข่าวสารสำหรับคริสเตียนทั้งมวลโดยองค์รวม

ข่าวสารที่พระเยซูมอบหมายให้อัครทูตยอห์นให้ส่งไปยังคริสตจักรทั้งเจ็ด ถูกบันทึกไว้ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 2 และ 3 ความหมายของข่าวสารสำหรับแต่ละคริสตจักรนำไปใช้ปฏิบัติได้สามระดับ:

การประยุกต์ใช้ตามประวัติศาสตร์ ข่าวสารเหล่านี้ดั้งเดิมส่งให้กับเจ็ดคริสตจักร ซึ่งตั้งอยู่ในศตวรรษที่หนึ่งในเอเชีย คริสเตียนเหล่านั้นเผชิญกับปัญหาการทำทารุณร้ายแรง หลายเมืองได้ตั้งแทนเคารพบูชาขึ้นในวิหารของพวกเขา เพื่อเป็นการแสดงความจงรักภักดีต่อโรม “การนมัสการจักรพรรดิ”

ได้กลายเป็นข้อบังคับให้ประชากรได้รับการคาดหวังให้มีส่วนร่วมในการบูชาจักรพรรดิ และในพิธีการถวายบูชาศาสนาของเหล่าผู้นอกศาสนา (pagan religious ceremonies) เพราะคริสเตียนจำนวนมากปฏิเสธที่จะมีส่วนร่วมในแนวปฏิบัติเหล่านี้ พวกเขาต้องเผชิญกับการทดสอบ บางครั้งถึงจุดต้องยอมตาย (martyrdom) เพื่อศาสนา พระคริสต์ทรงบัญชาให้อัครทูตยอห์นเขียนจดข่าวสารเพื่อช่วยผู้เชื่อเหล่านั้นที่กำลังเผชิญกับการทำร้ายเหล่านี้

การประยุกต์ใช้ตามคำพยากรณ์ ข้อเท็จจริงที่พระธรรมวิวรณ์ เป็นหนังสือแห่งคำพยากรณ์ แต่มีเพียงเจ็ดคริสตจักรที่ถูกเลือกให้รับข่าวสารเหล่านี้ ซึ่งแต่ละข่าวสารชี้ให้เห็นลักษณะของข่าวสารเพื่อให้คำแนะนำต่อปัญหา และการแก้ไขสภาพด้านวิญญาณจิตในแต่ละคริสตจักร ซึ่งจะมีลักษณะปัญหา และสภาพด้านวิญญาณเกิดขึ้นซ้ำรอยกัน (coincide) กับสภาพด้านจิตวิญญาณของคริสตจักรของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกัน ข่าวสารทั้งเจ็ดมีเจตนาจัดหา การมองเห็นในทัศนะของสวรรค์ เป็นการสำรวจภาพกว้างๆ ในสภาพด้านวิญญาณจิตของคริสเตียนจากศตวรรษแรกจนถึงวาระสุดท้ายของโลก

การประยุกต์ใช้โดยทั่วไป เหมือนกับที่พระธรรมวิวรณ์ทั้งเล่มถูกส่งออกไปดูจะเป็นจดหมายฉบับเดียวเพื่อให้ถูกอ่านโดยทุกคริสตจักร (วิวรณ์ 1:11; วิวรณ์ 22:16) จะเห็นว่าข่าวสารทั้งเจ็ดบรรจุบทเรียนที่สามารถประยุกต์ใช้ได้โดยคริสเตียนทุกยุคสมัย ในทำนองเดียวกัน ข่าวสารดังกล่าวเป็นตัวแทนคริสเตียนที่มีรูปแบบแตกต่างกันในเรื่องสถานที่และเวลา ยกตัวอย่างเช่น ขณะลักษณะอุปนิสัยโดยทั่วไปของคริสเตียนยุคปัจจุบันคือ คริสตจักรเลาดีเซีย (Laodicean) คริสเตียนบางคนอาจมีเอกลักษณ์ หรือลักษณะอุปนิสัยของคริสตจักรใดคริสตจักรหนึ่งในเจ็ดคริสตจักร ข่าวดีก็คือไม่ว่าเราแต่ละคนจะมีสภาพด้านจิตวิญญาณเป็นเช่นใด พระเจ้าทรงสามารถ “พบกับมนุษย์ผู้ล้มลงในความบาปไม่ว่าเขาจะอยู่ในสถานะใดก็ตาม” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Message, เล่ม 1, หน้า 22*)

จินตนาการว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องเขียนจดหมายในรูปแบบการเขียนถึงคริสตจักรทั้งเจ็ด เพื่อส่งให้คริสตจักร (โบสถ์) ท้องถิ่น

ของคุณ เกี่ยวกับการทำทนายที่คริสตจักรกำลังเผชิญอยู่ หรือสภาพทางวิญญาณจิตของคริสตจักร... จดหมายฉบับนั้นจะพูดถึงสิ่งใดบ้าง

วันพฤหัสบดี

ข่าวสารถึงคริสตจักรในเอเฟซัส

Message to the Church in Ephesus

เอเฟซัสเป็นเมืองหลวง และเป็นเมืองใหญ่ที่สุดในอาณาจักรโรมัน เมืองนี้ตั้งอยู่บนเส้นทางการค้าหลักหลายสาย เป็นเมืองที่สำคัญที่สุดในเอเชีย เป็นศูนย์กลางด้านการค้าและด้านศาสนา เมืองนี้เต็มไปด้วยอาคารสาธารณะอย่างเช่น วิหาร โรงมหรสพ โรงเล่นกีฬาในร่ม โรงอาบน้ำ และโรงโสเภณี เป็นที่ขึ้นชื่อในทางไม่ดีในการทำผิดศีลธรรม และการเชื่อถือไสยศาสตร์ และการเชื่อถือโชคลาง กระนั้นเมืองเอเฟซัสถือว่าเป็นเมืองที่คริสตจักรมีอิทธิพลมากที่สุด

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 2:1-4 พระเยซูทรงเสนอพระองค์เองต่อคริสตจักรแห่งนี้ อย่างไรก็ตาม พระองค์กล่าวชมคุณสมบัติยิ่งใหญ่อะไรบ้างของคริสตจักรนี้ พระเยซูทรงกล่าวแสดงความห่วงใยอะไรต่อคริสตจักรนี้

ในช่วงต้น ชาวเอเฟซัสเป็นที่รู้จักสำหรับความสัตย์ซื่อ และความรักของพวกเขา (เอเฟซัส 1:15) แม้ว่าเหล่าผู้เชื่อจะได้รับความกดดันจากภายใน และภายนอกคริสตจักร คริสเตียนทั้งหลายในคริสตจักรยังคงมั่นคงและสัตย์ซื่อ พวกเขาเป็นพวกทำงานหนัก และตั้งใจรักษาความสัตย์ซื่อไว้จนถึงที่สุด ตามจริงแล้วพวกเขาไม่อาจอดกลั้นอดทนต่ออัครทูตเทียมเท็จท่ามกลางพวกเขา อย่างไรก็ดี เพราะความรักของพวกเขามีในพระคริสต์ และต่อพี่น้องแห่งความเชื่อ แต่เมื่อเวลาผ่านไป คุณสมบัติเหล่านั้นได้เริ่มเสื่อมถอยลง เพราะแม้ผู้เชื่อส่วนใหญ่จะดูเข้มแข็ง และสัตย์ซื่อ แต่ในส่วนลึกของดวงจิต ความเชื่อเริ่มเยือกเย็นลง และการถือปฏิบัติผิดเพี้ยนไป ปราศจากความรักแท้ในพระคริสต์ แม้แต่ดวงประทีปของพวกเขาเองก็กำลังตกอยู่ในจุดอันตราย เพราะมันกำลังจะดับแสงลง

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 2:5-7 มีอะไรสามสิ่งที่พระเยซูทรงเข้าใจให้ คริสตจักรนำไปปฏิบัติ เพื่อที่จะฟื้นฟูความรักแรกของพวกเขา ด้วยการ อุทิศถวายชีวิตแด่พระคริสต์ และรักพี่น้องแห่งความเชื่อด้วยความจริงใจ ข้อปฏิบัติสามประการนี้มีความเกี่ยวพันต่อเนื่องกันอย่างไร

เกี่ยวกับการพยากรณ์ สถานการณ์ในคริสตจักรเอเฟซัส สอดคล้อง กับสถานการณ์ทั่วไป และสภาพด้านจิตวิญญาณของคริสตจักร ในศตวรรษ แรก จากปี ค.ศ. 31-100 ลักษณะอุปนิสัยของคริสตจักรยุคอัครทูตเต็มไปด้วย ความรัก และความสัตย์ซื่อต่อพระกิตติคุณ แต่เวลาผ่านไปถึงช่วงสิ้นสุด ศตวรรษ คริสตจักรเริ่มสูญเสียไฟแห่งความรักแรก พวกเขาเริ่มผลห่างจาก ความเรียบง่าย และความบริสุทธิ์ของพระกิตติคุณ

จินตนาการตัวคุณเอง เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มนมัสการ ขณะที่ ความรักเริ่มเจือจางลง สมาชิกโบสถ์อาจไม่กระทำความบาปอันเป็นที่ รู้จักหรืออย่างเปิดเผย ในระดับหนึ่ง พวกเขาแม้แต่กำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง กระนั้นพวกเขาต้องอดทนกับการปฏิบัติตามรูปแบบพิธี และความเย็น ชา พระเยซูทรงให้คำปรึกษาตรงหน้าอย่างไร เพื่อจะช่วยให้คริสตจักรเป็น อิสระจากสถานการณ์นี้

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. วัตส์, กิจการของอัครทูต ในบท “เกาะ บัทมอส”, หน้า 568-577

“การที่อัครทูตยอห์นได้รับการข่มเหง (persecution) ได้กลายเป็น ความหมายของ “พระคุณ” เกาะบัทมอส ได้ถูกทำให้โชติช่วงขึ้นด้วยพระสิริ ของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ฟื้นคืนพระชนม์ อัครทูตยอห์นเคยเห็นพระคริสต์ในรูปกาย ของมนุษย์ พร้อมกับรอยตะปูที่ฝ่าพระหัตถ์และพระบาท ตอนนี้อัครทูตยอห์นได้ รับอนุญาตอีกครั้งที่จะมองดูพระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงฟื้นพระชนม์ สวมใส่ด้วยเสื้อผ้า แห่งสง่าราศีอย่างยิ่ง เท่าที่สายตาของมนุษย์คนหนึ่งจะมองเห็นได้และมีชีวิตอยู่

“การปรากฏกายของพระคริสต์ต่อสายตาของอัครทูตยอห์น ควรจะเป็นการปรากฏแก่ผู้เชื่อทั้งมวลและผู้ไม่เชื่อทั้งหลาย เพื่อเป็นพยานว่าเราเชื่อในพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นพระชนม์ สิ่งนี้ควรได้ให้อำนาจอันทรงพลังแก่คริสตจักรในบางครั้งเมฆหมอกอันดำมืดได้แผ่รอบๆ ประชากรของพระเจ้า ดูประหนึ่งเครื่องหมายแห่งความกดดันและการกดขี่ข่มเหง จนทำให้ความเชื่อถดถอยไป แต่ในเวลาเช่นนั้น พระเจ้าทรงประทานบทเรียนแห่งคำสอนอันมีค่าที่สุด พระคริสต์เสด็จเข้าไปในเรือนจำบ่อยๆ และทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่เหล่าผู้ที่ได้รับการเลือกสรรไว้ พระองค์ทรงสถิตอยู่กับบุคคลผู้ถูกเผาทั้งเป็น และในคืนที่มีดมืดดวงดาวบนท้องฟ้าส่องประกายสุกใสที่สุด เช่นเดียวกัน ลำแสงอันสว่างสดแห่งสง่าราศีของพระเจ้า เปิดเผยให้เราเห็นในช่วงมืดมน ท้องฟ้ามืดครึ้มกว่า จะกระจ่างสดใสกว่า และน่าประทับใจยิ่งคือลำแสงดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเป็นขึ้นจากความตาย” (เอลเลน จี. ไวท์, *The Youth Instructor*, 5 เมษายน 1900)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จากสิ่งที่อัครทูตยอห์นได้ยืนยันเกาะบัพทมอสในพระธรรมวิวรณ์ 1:12-20 คุณได้เห็นอะไร และได้รับคำปลอบประโลมจากข้อความที่เปิดเผยไว้ตรงนี้หรือไม่ อย่างไร
2. ทูตสวรรค์องค์แรกในพระธรรมวิวรณ์ 14:7 หนุนใจประชากรผู้อาศัยบนแผ่นดินโลก ให้ตระหนักถึงช่วงเวลาสุดท้าย “จงนมัสการพระองค์ผู้ทรงฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ท้องทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย” (วิวรณ์ 14:7) ข้อความนี้มาจาก พระธรรมอพยพ 20:11 ชาวของทูตสวรรค์องค์แรกบอกให้เราเห็นความสำคัญของวันสะบาโตในวาระสุดท้ายอย่างไร
3. มีการเย้ยหยันที่คริสเตียนทั้งหลายต้องเผชิญ ยิ่งพวกเขาอยู่ในคริสตจักร (โบสถ์) นานเท่าไร ก็จะเป็นการง่ายที่ความเชื่อของพวกเขาจะสลับหรือดับไป เมื่อเป็นเช่นนี้เราจะรักษาแสงแห่งความเชื่อของเราให้คงอยู่และสว่างไสวมากยิ่งขึ้นได้อย่างไร

บทที่ 3

ข่าวสารของพระเยซูถึงคริสตจักรทั้งเจ็ด

Jesus's Messages to the Seven Churches

วันที่ 12 - 18 มกราคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 2:8-11; วิวรณ์ 2:12-17; วิวรณ์ 2:18-29; วิวรณ์ 3:1-6;

วิวรณ์ 3:7-13; วิวรณ์ 3:14-22; อีสยาห์ 61:10

ข้อควรจำ

“คนที่ชนะ เราจะให้เขานั่งกับเรา บนที่นั่งของเรา เหมือนอย่างที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเรา บนพระที่นั่งของพระองค์” (วิวรณ์ 3:21)

จากเกาะบัทมอส พระเยซูทรงส่งจดหมายเจ็ดฉบับ ผ่านอัครทูตยอห์น เพื่อนำไปให้ประชากรของพระองค์ซึ่งอยู่ในเจ็ดคริสตจักรที่ตั้งอยู่ในเอเชีย ในสมัยของท่านยอห์น คริสตจักรเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ของสภาพของคริสตจักรตลอดประวัติศาสตร์

ถ้าเราเอาข่าวสารสำหรับคริสตจักรทั้งเจ็ดมาเปรียบเทียบกัน ข่าวสารจะดำเนินไปตามแนวของ “โครงสร้างหกส่วน” เหมือนกัน ส่วนแรกแต่ละฉบับเริ่มต้นด้วยข่าวสารของพระเยซู โดยระบุชื่อคริสตจักรเจาะจง ส่วนที่สองเริ่มต้นวลี “พระองค์ผู้.....” ซึ่งพระองค์ทรงกล่าวแนะนำพระองค์เองให้แก่แต่ละคริสตจักรรับทราบ โดยคำพรรณนาและสัญลักษณ์พบได้ใน บทที่ 1. คำพรรณนาเหล่านั้นของพระเยซูเหมาะสมลงต่อความต้องการเฉพาะของแต่ละคริสตจักรเช่นนั้น พระเยซูทรงชี้ไปยังความสามารถที่จะตอบโจทย์

สำหรับการคืนบรรพตสู่ในปัญหาและสถานการณ์ ต่อจากนั้นจะแนะนำว่าจะออกมาจากสถานการณ์ลำบากนั้นอย่างไร ในที่สุดแต่ละข่าวสารสรุปด้วยคำเชิญชวนให้รับฟัง “หัวใจของข่าวสาร” ซึ่งมาพร้อมกับพระสัญญาที่พวกเขาจะได้รับชัยชนะอย่างไร

ตามที่เราได้พบในบทเรียนของสัปดาห์ที่แล้ว ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ข่าวสารสำหรับคริสตจักรแรกเมืองเอเฟซัส และดังที่เราจะเห็นในสัปดาห์นี้ในการศึกษาข่าวสารที่เหลืออีกหกข่าวสาร เราจะเห็นว่าพระเยซูทรงเสนอความหวัง และคำตอบต่อความต้องการของแต่ละคริสตจักรในแต่ละสถานการณ์อย่างไร แน่หนอน พระองค์ทรงสามารถตอบสนองต่อความต้องการในปัจจุบันของเราได้เช่นกัน

วันอาทิตย์

ข่าวสารของพระคริสต์ถึงสมเออร์นา และเปอร์กัมม

Christ's Messages to Smyrna and Pergamum

สมเออร์นา เป็นเมืองที่งดงาม และมั่งคั่ง แต่ชาวเมืองได้รับคำสั่งเชิงบังคับให้ “การกราบไหว้จักรพรรดิ” ผู้ปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำสั่งในเรื่องนี้อาจนำไปสู่การสูญเสียดฐานะทางกฎหมาย อาจถูกกดขี่ข่มเหง หรือถูกทรมานถึงตาย (martyrdom) หากเขาไม่ยอมเปลี่ยนความเชื่อ

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 2:8-11 พระเยซูทรงเสนอพระองค์เองต่อคริสตจักรนี้อย่างไร เกี่ยวเนื่องกับสถานการณ์ของคริสตจักร อะไรคือสถานการณ์ของคริสตจักร พระเยซูทรงกล่าวคำเตือนเรื่องอะไรแก่คริสตจักรเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะมาถึง

ข่าวสารสำหรับคริสตจักรในเมืองสมเออร์นา ประยุกต์ใช้เป็นคำพยากรณ์สำหรับคริสตจักรอื่นๆ ใน “ช่วงสมัยเดียวกัน” (postapostolic era) เมื่อคริสเตียนถูกข่มเหงอย่างรุนแรงโดยคำสั่งของจักรพรรดิโรมัน คำว่า “สิบวัน” กล่าวถึงใน วิวรณ์ 2:10 ซึ่งถึง 10 ปี แห่งการครองราชย์สมัยจักรพรรดิไดโอคลีเซียน (Diocletian) ซึ่งมีคำสั่งให้ทำการกดขี่ข่มเหงคริสเตียน เริ่มจากปี ค.ศ. 303-313 และก่อนสิ้นปี ค.ศ. 313 จักรพรรดิคอนสแตนติน (Con-

stantime) ขึ้นสู่บัลลังก์รัฐบาลโรมันพระองค์ได้ตรา “กฤษฎีกาแห่งมิลาน” ขึ้นซึ่งมีเนื้อหาอนุญาตให้คริสเตียนปฏิบัติศาสนาตามความเชื่อได้อย่างเสรี

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 3:7-13 พระเยซูทรงเสนอพระองค์เองในข่าวสารนี้เกี่ยวเนื่องกับสถานการณ์ของคริสตจักรแห่งนี้อย่างไร คำตรัสของพระเยซูที่ว่า “เรารู้ว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย” (วิวรณ์ 3:8) บอกอะไรแก่เราเกี่ยวกับสถานการณ์ของคริสตจักร พระเยซูทรงสัญญาอะไรแก่คริสตจักรแห่งนี้

เปอร์ გამამ เป็นเมืองศูนย์กลางของลัทธิของคนนอกศาสนาหลากหลายลัทธิ รวมทั้งลัทธิของ “แอสคลีพิอัส” (Asclepius) ซึ่งเป็นเทพที่ชาวกรีกกราบไหว้ว่าเป็น “เทพแห่งการเยียวยา” ชาวกรีกเรียกเทพองค์นี้ว่า “เทพผู้ช่วยให้รอด” (the Savior) อีกชื่อหนึ่ง สัญลักษณ์ของเทพองค์นี้คือ “งูใหญ่” (a serpent) ผู้ศรัทธาในเทพองค์นี้ได้เดินทางจากทั่วสารทิศ เมื่อมากราบไหว้บูชา ณ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเทพ “แอสคลีพิอัส” เพื่อให้พวกเขาหายจากโรคภัยต่างๆ นอกจากนี้ เปอร์ გამამ มีบทบาทเป็นผู้ส่งเสริม “ลัทธิการกราบไหว้จักรพรรดิ” เหมือนกับที่เกิดขึ้นที่เมืองสเมอร์นา ซึ่งถือเป็นหน้าที่ของประชาชนต้องทำตาม (compulsory) ไม่สงสัยเลยที่ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า “เมืองนี้เป็นที่หนึ่งของชาตาน” คือที่บัลลังก์ของชาตานตั้งอยู่

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 2:12-15 พระเยซูทรงเสนอพระองค์เองแก่คริสตจักรนี้อย่างไร พระองค์ทรงประเมินค่าสถานการณ์ด้านจิตวิญญาณของพวกเขาอย่างไร

คริสเตียนในเมืองเปอร์ გამამ เผชิญกับการทดลองจากทั้งข้างนอก และข้างในคริสตจักร ขณะที่พวกเขาส่วนใหญ่ยังคงสัตย์ซื่อ แต่มีบางคนเชื่อถือคำสอนของ “นิโคเลาส์” ซึ่งสนับสนุนการประนีประนอมกับลัทธินอกศาสนาเพื่อหลีกเลี่ยงการข่มเหง อย่างการรับเอา “ลัทธินิโคเลาส์” ซึ่งเชื่อมโยงกับผู้เลื่อมใสลัทธินอกรีต อย่างเช่น “บาลาอัม” ผู้นำในการล่อลวงชนอิสราเอลให้ทำบาปต่อพระเจ้า ขณะที่พวกเขาเดินทางสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา (กันดาร-

วิถี 31:16) ทั้งสองกลุ่มคือ “ลัทธินิโคเลาส์” และ “ลัทธิบาลาอัม” สองกลุ่มนี้ต่างสนับสนุนให้คล้อยตามศาสนา หรืออีกลัทธิหนึ่งที่พวกเขาพบว่ามีความสะดวกสบายกว่า หรือแม้แต่ได้รับผลดี ที่จะประนีประนอมความเชื่อของพวกเขา หรือการยอมรับแนวปฏิบัติของศาสนาที่ไม่มีพระเจ้า เพื่อหลีกเลี่ยงความยากลำบาก หรือการข่มเหง แม้มติที่ประชุมสภาอัครทูตแห่งกรุงเยรูซาเล็มจะห้ามและต้อง “สิ่งใดที่ได้บูชาแก่รูปเคารพ” หรือ “การผิดศีลธรรมทางเพศ” (กิจการ 15:29) หลักคำสอนของ “บาลาอัม” สอนสมาชิกโบสถ์ให้ละทิ้งการตัดสินใจของสภาแห่งกรุงเยรูซาเล็ม วิธีแก้ปัญหานี้เพียงเดียวของพวกเขาที่พระเยซูทรงเสนอให้คือ “จงกลับใจใหม่” (วิวรณ์ 2:16)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 2:16, 17 พระเยซูทรงเข้าใจให้คริสตจักรทำสิ่งใดเพื่อที่จะช่วยพวกเขาปรับปรุงสภาพชีวิตด้านวิญญาณจิตของพวกเขาให้ดีขึ้น พระเยซูทรงสัญญาอะไรแก่พวกเขา

คริสตจักรแห่งเมืองเปอร์กาัมม เป็นภาพแห่งคำพยากรณ์สำหรับคริสตจักรจากช่วงภายหลังปี ค.ศ. 313 แม้คริสเตียนบางคนสามารถดิ้นรนต่อสู้กับลัทธินอกศาสนา แต่มีหลายคนในคริสตจักรเริ่มจะประนีประนอมจากประมาณปี ค.ศ. 313-538 แม้สมาชิกบางคนในโบสถ์ยังคงสัตย์ซื่อต่อพระกิตติคุณ แต่พอมาถึงศตวรรษที่สี่ และที่ห้า จิตวิญญาณของพวกเขาเสื่อมถอยลง บ้างก็ได้ผละออกจากความเชื่อในพระเจ้าไป และความเสื่อมถอยด้านวิญญาณจิตเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในช่วงเวลาดังกล่าวนี ผู้ที่ยังคงอยู่ในคริสตจักรได้ปล้ำสู้กับการทดลองอย่างหนัก แต่เมื่อเวลาผ่านไป จำนวนผู้ยอมรับการประนีประนอมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

คำกล่าวที่ว่า “เรารู้จักที่อยู่ของเจ้า ที่ซึ่งเป็นบัลลังก์ของซาตานถึงกระนั้นเจ้าก็ยึดมั่นในนามของเรา และไม่ปฏิเสธความเชื่อของเรา” หมายความว่าอย่างไร (วิวรณ์ 2:13; ดู วิวรณ์ 14:12 ด้วย) การปฏิเสธต่อความเชื่อของเรา จะช่วยเราให้ต่อต้านกับ “การประนีประนอม” ได้ และอย่าลืมพระสัญญาอันมั่นคงที่ตรัสว่า “แต่เจ้าจงซื่อสัตย์จงพบวันตาย” (วิวรณ์ 2:10)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 2:12-15 พระเยซูทรงเสนอพระองค์เองแก่คริสตจักรแห่งนี้อย่างไร พระองค์ทรงประเมินสภาวะด้านจิตวิญญาณของคริสตจักรแห่งนี้จะอย่างไรบ้าง

ในการเปรียบเทียบกับเมืองอื่นๆ ธียาทรา ไม่มีความสำคัญทางด้านการเมืองหรือด้านวัฒนธรรม ซึ่งประวัติศาสตร์ของเมืองเท่าที่เรารู้ยังคงคลุมเครือ แต่เมืองเป็นที่รู้จักในเรื่องการค้า ในอาณาจักรโรมันผู้ค้าขายจะต้องเป็นสมาชิกของ “สมาคมการค้า” (Guild) เมืองธียาทรามีบันทึกเรื่องการบังคับข้อกำหนดของสมาชิกสมาคมการค้าจะต้องมีส่วนในพิธี และงานฉลองของวิหาร บ่อยครั้งมักมีเรื่องผิดศีลธรรมรวมอยู่ด้วย ส่วนผู้ที่ไม่ยอมทำตามจะต้องพบกับบทลงโทษด้านเศรษฐกิจอย่างแน่นอน หรือถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกของสมาคมการค้า สำหรับคริสเตียนที่ทำการค้าขายในเวลานั้น หมายถึงการจะต้องเลือกระหว่างการประนีประนอม หรือยอมถูกขับออกไปเพื่อเห็นแก่พระกิตติคุณ

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 2:18-29 พระเยซูทรงเสนอพระองค์เองต่อคนเหล่านี้อย่างไร (ดู ดาเนียล 10:6 ด้วย) คุณสมบัติอะไรที่พระเยซูทรงสั่งให้คริสตจักรปฏิบัติ คริสตจักรแห่งนี้มีปัญหายู่งยากอะไร

เหมือนกับคริสตจักรในเมืองเปอร์กามัม คริสตจักรแห่งธียาทราถูกผลักดันให้ประนีประนอมกับสิ่งแวดล้อมของคนต่างศาสนา ชื่อพระนาง “เยเซเบล” ซึ่งเป็นนมเหสีของกษัตริย์ “อาหับ” แห่งประเทศอิสราเอล ผู้ได้นำชนอิสราเอลให้ผลเห็นห่างจากพระเจ้า (1 พงศ์กษัตริย์ 16:31-33) พระเยซูทรงวาดภาพนางเป็นผู้ล่อลวงชนอิสราเอลให้ทำบาป (วิวรณ์ 2:20) เหล่าผู้เชื่อที่ประนีประนอมความจริงกับ “สิ่งที่ไม่สะอาด” ตามแนวคิด และการปฏิบัติของคนนอกศาสนาเท่ากับเป็นการลวงประเวณีด้านจิตวิญญาณกับเธอ

คริสตจักรแห่งเมืองธียาทราใช้เป็นสัญลักษณ์พรรณนาถึงสภาพของคริสตจักรคริสเตียนส่วนใหญ่ จากปี ค.ศ. 538-1565 ซึ่งเป็นช่วงเวลาของยุค

กลาง อันตรายไม่ได้มาจากภายนอกคริสตจักร แต่จากผู้ที่อ้างว่าได้รับสิทธิอำนาจจากภายใน ช่วงเวลานี้ มีการนำเอา “ธรรมเนียมประเพณี” (tradition) เข้ามาแทนที่พระคัมภีร์ มีการแต่งตั้งบุโรหิตขึ้นจากตระกูลอื่น (พระเจ้าให้ตั้งจากตระกูลเลวี) มีของที่ระลึกศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ การทำดีหรือการกุศลอื่นหมายถึงความรอด ใครที่ไม่ยอมรับอิทธิพลที่เลวร้ายนี้ (corrupting) ที่คริสตจักรตั้งหรือจัดขึ้น หรือสอนจะถูกลงโทษ หรือแม้แต่ถูกฆ่า เป็นเวลาหลายศตวรรษ คริสตจักรที่ยังแพ้อองแสวงหาที่ลี้ภัยในป่ากันดาร (ดู วิวรรณ์ 12:6, 13, 14) พระเยซูทรงยกย่องคริสตจักรที่ยึดถือการเชื่อ และความรักของพวกเขา รวมถึงงานรับใช้อันนำไปสู่ปฏิรูปทางศาสนา (มิโปรเตสแตนต์เกิดขึ้น) ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการกลับมาสู่พระคัมภีร์

จงพิจารณาข้อความในวิวรณ์ 2:25 “ถึงอย่างไรก็ดี จงยึดมั่นสิ่งที่มีอยู่จนกว่าเราจะมา” ถ้อยคำเหล่านั้นมีความหมายอะไรสำหรับเรา ทั้งในกลุ่มผู้เชื่อและเราส่วนบุคคล เรามีอะไรที่ได้รับจากพระเยซู ที่เราต้องยึดไว้อย่างมั่นคง

วันอังคาร

ข่าวสารของพระคริสต์สำหรับคริสตจักรซาร์ดิส Christ's Message to Sardis

เมืองซาร์ดิสเคยมีช่วงเวลารุ่งเรืองในประวัติศาสตร์ แต่ในช่วงสมัยของอาณาจักรโรมัน ชื่อเสียงของเมืองซาร์ดิสได้แผ่วลง แต่เมืองซาร์ดิสยังมีความมั่งคั่ง เพราะชื่อเสียงของเมืองวางบนรากฐานของประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา มากกว่าความเป็นจริงในปัจจุบัน เมืองเก่าแห่งนี้ถูกสร้างบนยอดเนินลาดเอียงของภูเขาสูงหนึ่ง ในกรณีนี้แทบเป็นไปได้ที่ข้าศึกจะเข้าโจมตี และยึดเมืองนี้ได้ ทำให้ประชากรของเมืองรู้สึกปลอดภัย กำแพงเมืองก็ไม่ต้องสร้างสูงใหญ่ ทหารยามรักษาเมืองมีก็จริง แต่ไม่ต้องเฝ้าระวังเข้มแข็งนัก

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 3:1-6 พร้อมกันไปกับ มัทธิว 24:42-44 และ 1 เธสะโลนิกา 5:1-8 สามสิ่งที่พระเยซูทรงหนุนใจคริสเตียนในเมืองซาร์ดิสทำมีอะไรบ้าง เพื่อเป็นการเยียวยาสุขภาพจิตด้านจิตวิญญาณ

ของพวกเขาคำเตือนของพระเยซูที่ว่า “จงเฝ้าระวังอยู่” สอดคล้องกับประวัติศาสตร์ของเมืองนี้อย่างไร

ขณะที่พระเยซูทรงตระหนักว่ามีคริสเตียนจำนวนไม่มากในคริสตจักรซาร์ดีสที่ยังคงความสัตย์ซื่อ ส่วนใหญ่ของพวกเขาตกอยู่ในสภาพตายฝ่ายวิญญาณ แต่คริสตจักรไม่ถูกต่อว่าในการทำบาปอย่างเปิดเผย หรือการละทิ้งความเชื่อไป (อย่างกับคริสตจักรเปอร์กามัม และธียาทิรา) แต่พวกเขาตกอยู่ในสภาพเฉื่อยชาฝ่ายวิญญาณ

ข่าวสารสำหรับคริสตจักรซาร์ดีสใช้เป็นคำพยากรณ์บอกถึงสถานการณ์ด้านวิญญาณจิตของคริสตจักรโปรเตสแตนต์ ในสมัยก่อนการปฏิรูปทางศาสนา จากช่วงเวลาประมาณ ค.ศ. 1565–1740 ขณะที่คริสตจักรเสื่อมทรามลง ผู้การดำเนินชีวิตตามรูปแบบพิธีรีตองอย่างไร้ชีวิต และตกอยู่ในสภาวะความอึดอัด อึดใจด้านวิญญาณจิต ภายใต้แรงกระทบของกระแส “การหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง และการรักในทางโลก” (rationalism and secularism) ความมุ่งมั่นไปสู่ความรอดด้วยพระกิตติคุณ และการอุทิศถวายชีวิตแด่พระคริสต์เสื่อมถอยลงมาก ปล่อยให้หลักความเชื่อที่แห้งแล้ง และการโต้เหตุผลในหลักปรัชญาเข้ามาแทนที่ คริสตจักรในช่วงนี้ แม้จะปรากฏเหมือนมีชีวิตชีวาแต่ด้านจิตวิญญาณกลับซังกะตาย

ข่าวสารที่ถูกส่งไปในรูปจดหมายฝากสำหรับคริสตจักรทุกช่วงอายุของคริสเตียน มีคริสเตียนผู้พูดถึงยุครุ่งเรืองแห่งความสัตย์ซื่อต่อพระคริสต์ในอดีตของพวกเขา น่าเสียดายที่พวกเขาไม่มีอะไรมากนักที่จะแบ่งปันประสบการณ์กับพระคริสต์ในปัจจุบัน พวกเขาถือศาสนาแต่เพียงในนาม ขาดการถือปฏิบัติศาสนาจริงจังในดวงใจ และไม่ได้อุทิศถวายชีวิตให้กับพระกิตติคุณอย่างแท้จริง

จงยกให้ “ความจริงยิ่งใหญ่แห่งความรอด” เป็นมาโดยความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น ในทางใดบ้างที่การดีของเราไม่อาจไปถึงขั้น “ดีสมบูรณ์ต่อพระพักตร์ของพระเจ้าได้” นั้นหมายความว่าอย่างไร และเราสามารถทำการดีจนถึงขั้น “ดีสมบูรณ์” ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าได้หรือไม่ (ดู มัทธิว 5:44–48)

คริสตจักรที่หกพระเยซูทรงกล่าวถึงคือ คริสตจักรฟีลาเดลเฟีย (“ความรักที่อ่อน”) เมืองนี้ตั้งบนถนนแห่งการค้าของอาณาจักร และรับใช้เส้นทางหลักของ “ประตูที่เปิด” ไปยังที่ราบสูงดินดีอุดม การขุดค้นทางโบราณคดีบ่งบอกว่าเมืองนี้เป็นศูนย์กลางของผู้คนที่เดินทางมาเพื่อสุขภาพ และการเยียวยา แต่เมืองนี้เกิดแผ่นดินไหวบ่อยครั้ง ประชากรของเมืองนี้จึงย้ายออกไปสร้างบ้านเรือนยังพื้นที่ชนบทนอกเมือง และอาศัยอยู่ในบ้านที่ปลูกสร้างง่าย ๆ อย่างสมถะ

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 3:7-9 พระเยซูทรงเสนอพระองค์เองเกี่ยวเนื่องกับสถานการณ์ของคริสตจักรนี้อย่างไร คำกล่าวของพระเยซูที่ว่า “เรารู้ว่าเจ้ามีกำลังเพียงน้อย” (วิวรณ์ 3:8) บ่งบอกถึงสถานการณ์ของคริสตจักรอย่างไร

ข่าวสารสำหรับคริสตจักรนี้ใช้เป็นคำพยากรณ์กล่าวถึง “การฟื้นฟูยิ่งใหญ่ของโปรเตสแตนต์ระหว่าง “การตื่นตัว” (Awakenings) ครั้งที่หนึ่ง และที่สอง ที่เกิดขึ้นในประเทศ “อังกฤษ, เวลล์ และสกอตแลนด์” (Great Britain) และอเมริกาจากประมาณ ค.ศ. 1740-1844 พวกเขาส่องแสงที่พวกเขาออกไป ประชากรของพระเจ้าแสวงหาทางที่จะรักษา “ถ้อยคำของเรา” (วิวรณ์ 3:8) ในช่วงเวลานี้ มีการกล่าวเน้นเพิ่มขึ้นเรื่อง “การเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า และดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์” “ประตูที่เปิดไว้” ปรากฏชัดว่าเป็นเส้นทางสู่พระวิหารบนสวรรค์ เพราะว่า “เป็นพระวิหารของพระเจ้าของเรา” ซึ่งถูกกล่าวถึงใน (วิวรณ์ 3:12 เปรียบเทียบ วิวรณ์ 4:1, 2) ประตูหนึ่งถูกปิดลง และอีกประตูเปิดออก ซึ่งชี้ไปยังการเปลี่ยนแปลงซึ่งจะเกิดขึ้นใน พันธกิจการรับใช้ในฐานะมหาปุโรหิตของพระคริสต์ในปี ค.ศ. 1844

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 3:10-13 ซึ่งบ่งบอกให้ทราบถึง เวลาอันสั้น และการเสด็จกลับมาของพระเยซูอย่างใกล้เข้ามา อะไรคือความสำคัญของพระนามของพระเจ้าที่ถูกเขียนบนประชากรของพระองค์

(2 ทิโมธี 2:19) ถ้าชื่อเป็นตัวแทนถึงลักษณะนิสัยของบุคคล อย่าง
พระธรรมอพยพ 34:6 บอกเราว่าใครเป็นผู้ใช้ชื่อของพระเจ้า

การฟื้นฟูครั้งใหญ่เกิดขึ้นในคริสตจักรต่างๆ ทั้งสองฟากของมหาสมุทร
แอตแลนติก ในหลายปีซึ่งนำสู่จุดสุดยอดในปี ค.ศ.1844 ข่าวสารเรื่อง การ
เสด็จกลับมาในไม่ช้าของพระคริสต์ถูกประกาศออกไปในหลายพื้นที่ของโลก
พระสัญญาที่กล่าวว่า จะมีการเขียนพระนามของพระเจ้าไว้บนเหล่าผู้ประสพ
ชัยชนะบ่งบอกว่า พระลักษณะนิสัยของพระเจ้าจะพบเห็นได้ในประชากรของ
พระองค์ ซึ่งเรื่องนี้มีความสำคัญขณะที่ข่าวสารการเสด็จกลับมาในไม่ช้าของ
พระคริสต์ถูกประกาศออกไป เป็นข่าวสารที่พระคริสต์ตรัสสัญญาไว้เพื่อจะทำ
ให้ประชากรของพระองค์เตรียมความพร้อมสำหรับเหตุการณ์ใหญ่นั้น โดยการ
อภัยบาปให้กับความบาปของพวกเขา และจะทรงเขียนบัญญัติของพระองค์ลง
บนดวงใจของพวกเขา (ดู ฟิลิปปี 1:6; ฮีบรู 10:16, 17)

ความหวังในการเสด็จกลับมาในไม่ช้าของพระคริสต์ มีความหมาย
อะไรสำหรับคุณ การที่พระคริสต์ทรงสัญญาจะทำให้งานที่พระองค์ได้
ทรงเริ่มต้นไว้สำเร็จลง เป็นการให้ความมั่นใจแก่เราอย่างไร

วันหยุดหีบศักดิ์

คริสเตียนในคริสตจักรเลาดีเซีย

Christians in Laodicea

คริสตจักรสุดท้ายที่พระเยซูทรงเสนอพระองค์เองคือคริสตจักรแห่งเมือง
เลาดีเซีย เป็นเมืองมั่งคั่งตั้งอยู่บนถนนสายการค้าหลักสายหนึ่ง เมืองนี้มี
ชื่อเสียงในอุตสาหกรรมการทอผ้าขนสัตว์ มีผู้พบทองคำบนฝังบ่าชาที่ไม่ห่าง
ตัวเมืองในปริมาณมหาศาล เมืองเลาดีเซียมีโรงเรียนแพทย์ ซึ่งนอกจากการ
ผลิตแพทย์ ยังมีการปรุงยารักษาโรคตาที่มีชื่อเสียง ความรุ่งเรืองของเมืองทำ
ให้ประชากรรู้สึกภูมิใจ และคิดว่าพวกตนมีความพอเพียงในตนเองทุกอย่าง
ในราวปี ค.ศ. 60 เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ทำให้บ้านเรือน และสิ่งปลูกสร้างหักพัง
ลงเป็นบริเวณกว้าง แต่ประชาชน โดยคณะกรรมการเมืองไม่ขอรับการช่วย
เหลือที่รัฐบาลโรมันเสนอให้ โดยอ้างว่าพวกเขามีทุกอย่างพอเพียงที่จะบูรณะ
ตัวเมืองขึ้นได้เอง หลังแผ่นดินไหวชาวเมืองตระหนักว่าพวกตนขาดแคลนน้ำ

บริโภคน้ำ-อุปโภคไประยะหนึ่งเพราะท่อระบายน้ำ สร้างตามเทคนิคของชาวโรมัน ที่เรียกว่า “อะควอดักท์” (aqueduct) ได้รับความเสียหายหนัก แหล่งน้ำคือ บ่อน้ำพุร้อนแห่ง “ไฮราโพลิส” ซึ่งอยู่ห่างออกไปหลายกิโลเมตร กระนั้น เมื่อน้ำไหลมาถึงตัวเมืองน้ำยังอุ่นอยู่

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 3:14-17 พร้อมกันไปกับ โยเซยา 12:8 ความรู้สึกของชาวเมืองเลาดีเซีย ที่ว่าพวกตนมีทุกสิ่งพอเพียงด้วยตนเอง ได้แผ่ซ่านไปครอบคลุมชาวคริสเตียนแห่งเมืองเลาดีเซียให้รู้สึกว่าพวกตนมีความพอเพียงด้านจิตวิญญาณอย่างไร

พระเยซูไม่ทรงว่ากล่าวคริสเตียนในเมืองเลาดีเซียสำหรับความบาปร้ายแรงใด เช่นว่า “เป็นคนนอกกริต” หรือ “ถอยห่าง-ละทิ้งพระเจ้า” แต่ปัญหาของพวกเขาคือ “ความอิมมอกอิมใจ” (complacency) ความรู้สึกในด้านวิญญาณ เช่นนี้จะนำไปสู่ ความเฉื่อยชาด้านจิตวิญญาณ ซึ่งเหมือนกับน้ำจากบ่อน้ำพุร้อนซึ่งเมื่อไหลมาตามท่อเมื่อถึงตัวเมืองยังอุ่นอยู่ พระเยซูตรัสว่า “เพราะเจ้าเป็นแต่อุ่นๆ ไม่ร้อนและไม่เย็น เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา” (วิวรณ์ 3:16) “เจ้าพูดว่า “ข้ารับพรแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย เจ้าไม่รู้ว่เจ้าเป็นคนน่าสมเพช น่าสังเวช เจ้ายากจน ตาบอด และเปลือยกาย” (วิวรณ์ 3:17) ในฝ่ายจิตวิญญาณ

สภาพของคริสตจักรเลาดีเซียเป็นสัญลักษณ์ด้านจิตวิญญาณของคริสตจักรของพระเจ้าในช่วงใกล้สิ้นสุดของประวัติศาสตร์โลก ซึ่งมีสายเชื่อมต่อไปให้เห็นส่วนหนึ่งของพระธรรมวิวรณ์ การเชื่อมต่อนี้จะเห็นได้จากคำเตือนของพระเยซูในพระธรรมวิวรณ์ซึ่งเขียนไว้ในวงเล็บ “นี่แหละเรากำลังมาเหมือนอย่างขโมย คนที่ตื่นอยู่และรักษาเสื้อผ้าของตนไว้ก็เป็นสุข เพราะว่าเขาไม่ต้องเดินเปลือยกายให้คนทั้งหลายเห็นสภาพอันน่าอับอาย) (วิวรณ์ 16:15) พระคริสต์แนะนำ “ให้ซื้อเสื้อผ้าสีขาว เพื่อจะได้สวมให้พ้นความอับอายที่ต้องเปลือยกาย และซื้อยาหยอดตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะได้เห็น” (วิวรณ์ 3:18)

การเตือนให้คนหนึ่งรักษาเสื้อผ้าของตนไว้นี้ เพื่อจะไม่ปรากฏตัวเปลือยกาย ซึ่งอ้างถึงการสงครามฝ่ายจิตวิญญาณแห่ง “อารมาเกตโดน”

(Armageddon) ช่วงเวลาการเตือนของพระเยซูอาจดูเหมือนจะค่อนข้างแปลก ประการแรก เพราะเป็นไปได้อีกต่อไปที่จะได้รับเสื้อผ้านั้น ยิ่งกว่านั้นช่วงเวลาแห่งการภาคทัณฑ์ หรือ “การผ่อนผัน” (probation) ได้ปิดไปแล้วสำหรับทุกคน แต่การเตือนให้แต่ละคนรักษาเสื้อผ้านั้นของตนเชื่อมโยงกับภัยพิบัติประการที่หก และสงครามอารมาเกดโดน เพราะว่าพระเยซูทรงประสงค์จะกล่าวเตือนชาวเมืองเลาดีเซียเป็นการล่วงหน้าถึง “ความขัดแย้งอันน่ากลัว” ก่อนที่จะสายเกินไป เช่นนั้น พระธรรมวิวรณ์ 16:15 เตือนผู้เชื่อชาวเลาดีเซีย ถ้าพวกเขาล้มเหลวเพราะไม่ใส่ใจคำแนะนำของพระเยซู และยังคงเลือกที่จะปล่อยให้ร่างกายเปลือยเปล่าต่อไป (วิวรณ์ 3:17, 18) พวกเขาจะพบกับความพิเนาศ เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาครั้งที่สอง (ดู 1 ยอห์น 2:28-3:3)

พระเยซูทรงให้ความมั่นใจแก่ชาว “เลาดีเซีย” ว่าพระองค์ทรงรักพวกเขา และพระองค์กล่าวเชิญชวนให้พวกเขากลับใจใหม่ (วิวรณ์ 3:19) พระองค์ทรงสรุปการเชิญชวนโดยการวาดภาพพระองค์ประดุจนักรักในพระธรรมเพลงซาโลมอน 5:2-6 ทรงยืนที่ประตูและเคาะอ้อนวอนให้เปิดประตู และพระองค์จะเข้าไป “นี่แหละ เรายืนอยู่ที่ประตู ถ้าใครได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาเขา และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา” (วิวรณ์ 3:20) ทุกคนที่เปิดประตู และเชิญให้พระองค์เข้าไป เท่ากับได้รับประทานอาหารอย่างใกล้ชิดกับพระองค์ และในที่สุดได้ครอบครองกับพระองค์ บนบัลลังก์ของพระองค์ (ดู วิวรณ์ 20:4) การเชื่อเชิญนี้ไม่ควรจะมีใครพลาดไป

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 3:18-22 พระเยซูทรงให้คำแนะนำอะไรแก่ชาวเลาดีเซีย อะไรคือสัญลักษณ์ของทองคำ อะไรคือเสื้อผ้านสีขาว และอะไรคือน้ำมันทาตา (ดู 1 เปโตร 1:17; อีสยาห์ 61:10; เอเฟซัส 1:17, 18) คำแนะนำนี้กล่าวอะไรกับเราซึ่งเป็นเซเว่นธ์เดย์แอดเวนติส ใครมองเห็นตัวเราเองเป็นดุษฎีจักรเลาดีเซียบ้าง

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต ในบท “พระธรรมวิวรณ์”, หน้า 578-592

ข่าวสารทั้งเจ็ดส่งถึงคริสตจักรทั้งหลาย แสดงให้เห็นความเสื่อมถอยทั้งในเจ็ดคริสตจักร คริสตจักรในเมืองเอเฟซัส ยังคงความสัตย์ซื่อ แม้ว่าคริสตจักรจะสูญเสียความรักแรกไปแล้ว คริสตจักรในเมืองสเมอร์นา และฟีลาเดลเฟีย ส่วนใหญ่มีความสัตย์ซื่อ คริสตจักร เปอร์กัมมัม และ ธิยาทิรา ผู้เชื่อในสองคริสตจักรทั้งสองต่างประนีประนอมกับทางโลกมาก และมากขึ้นจนกระทั่งผู้เชื่อส่วนมากได้เห็นห่างจากพระเจ้าไปจากความเชื่อบริสุทธิ์ของเหล่าอัครทูต คริสตจักรในเมืองซาร์ดิส ตกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบากยิ่งนัก ผู้เชื่อส่วนมากในคริสตจักรแห่งนี้ดำเนินชีวิตไม่สอดคล้องกับพระกิตติคุณ ขณะที่คริสตจักร ฟีลาเดลเฟีย เป็นตัวแทนของผู้ที่สัตย์ซื่อจำนวนน้อย คริสตจักรในเมือง เลาดิเซีย ตกอยู่สภาพที่ไม่มีอะไรดี ที่พูดเกี่ยวกับคริสตจักรแห่งนี้

ในการสรุปข่าวสารที่ให้แต่ละคริสตจักร พระเยซูทรงสัญญาแก่เหล่าผู้รับคำแนะนำของพระองค์ คนหนึ่งอาจถือรักษา อย่างไรก็ตามเมื่อดำเนินชีวิตร่วมกับสมาชิกอื่นๆ ในคริสตจักรที่ปรากฏว่าเสื่อมถอยฝ่ายวิญญาณจิต เมื่อคิดเป็นอัตราส่วนแล้วพระคริสต์ทรงประทานพระสัญญาเพิ่มขึ้น คริสตจักรแห่ง เอเฟซัส คริสตจักรแรกที่พระเยซูทรงประทานข่าวสารให้ ซึ่งรับเอาเพียงพระสัญญาเดียว ขณะที่แต่ละคริสตจักรติดตามแนวโน้มลาดต่ำลงในฝ่ายวิญญาณจิต แต่ละคริสตจักรรับเอาพระสัญญาามากข้อขึ้นกว่าที่ทรงประทานให้ คริสตจักรก่อนหน้า ในที่สุดคริสตจักรเลาดิเซีย ซึ่งทรงประทานให้เพียงพระสัญญาเดียว ได้รับพระสัญญาข้อยิ่งใหญ่ที่สุด คือจะนั่งบัลลังก์ร่วมกับพระเยซู (วิวรณ์ 3:21)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระสัญญาที่ประทานให้แต่ละคริสตจักรเพิ่มขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับชีวิตฝ่ายวิญญาณจิตของคริสตจักรทั้งหลายที่เสื่อมคลายลง ซึ่งสะท้อนว่า เมื่อความบาปเพิ่มขึ้น พระคุณจะเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม (โรม 5:20) อย่างไร จากข้อความนี้ “แม้คริสตจักรจักรจะอ่อนกำลังและมีข้อบกพร่อง แต่เป็นพระประสงค์ของพระคริสต์ที่จะทรงเอาพระทัยใส่อย่างเต็มที่ ด้วยความห่วงใย เพื่อเสริมกำลังด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Message, เล่ม 2, หน้า 396*)
2. บ่อยครั้งคริสเตียนพูดว่า เป็นการยากที่จะเป็นคริสเตียนที่อยู่ในวงการอุตสาหกรรม แวดวงการค้าหรืออาศัยอยู่เมืองใหญ่ หรือปริมณฑล ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน มีคริสเตียนอาศัยอยู่ในเมืองที่เจริญรุ่งเรืองจำนวนมากไม่ห้อยในเอเชีย ซึ่งเป็นผู้รักษาความสัตย์ซื่อต่อพระกิตติคุณไว้ได้ และความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาไม่หวั่นไหว ท่ามกลางความกดดันที่มีต่อพวกเขาจากคู่ค้า หรือผู้อยู่แวดล้อมที่เป็นผู้เชื่อในศาสนาที่แตกต่าง เราสามารถเรียนรู้อะไรจากข้อเท็จจริงเหล่านี้ได้ ให้คิดถึงแสงสว่างจากคำอธิษฐานของพระเยซูในพระธรรมยอห์น 17:15-19 และคิดถึงคำกล่าวที่ว่า “เราอยู่ใน โลกแต่เราไม่เป็นของโลกนี้” เพื่อนำมาใช้สำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเราในวันนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะที่เราทำงาน หรือดำเนินธุรกิจในเมืองใหญ่ เมืองหลวง หรือเมืองปริมณฑลทั้งหลาย
3. ในฐานะที่เป็นเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราจะเอาใจใส่ข่าวสารที่พระคริสต์ทรงประทานให้เราผ่านคริสตจักร “เลาดีเซีย” อย่างไร

บทที่ 4

พระเมษโปดกทรงเป็นผู้ที่สมควร

Worthy is the Lamb

วันที่ 19 - 25 มกราคม 2019

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ บทที่ 4; เอเสเคียล 1:5-14; วิวรณ์ บทที่ 5;

เอเฟซัส 1:20-23; ฮีบรู 10:12; กิจการฯ 2:32-36

ข้อควรจำ

“อย่าร้องไห้เลย นี่แน่ะ สิงโตแห่งเผ่ายูดาห์ ซึ่งเป็นราก
เหง้าของดาวิด ทรงมีชัยชนะแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถ
เปิดหนังสือ และแกะตราทั้งเจ็ดดวงได้” (วิวรณ์ 5:5)

สัปดาห์ที่แล้วเรามองไปที่ข่าวสารของพระคริสต์ ที่ส่งให้กับ
ประชากรของพระองค์บนแผ่นดินโลก ตอนนีภาพในนิมิตของ
อัครทูตยอห์นเปลี่ยนจากจากโลก สู่ม้วนดินสวรรค์ “และพระสุรเสียงแรกที่
ข้าพเจ้าได้ยินนั้นตรัสกับข้าพเจ้าเหมือนเสียงแตรว่า “จงขึ้นมานั้นเถิด และ
เราจะสำแดงให้เห็นสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้น” (วิวรณ์ 4:1)

นิมิตของอัครทูตยอห์นในวิวรณ์ บทที่ 4-5 เกิดขึ้น ณ ห้องโถงที่
ตั้งบัลลังก์แห่งสวรรค์ เป็นสัญลักษณ์แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงควบคุม
ประวัติศาสตร์ และแผนการแห่งความรอด ก่อนที่พระองค์ทรงเปิดเผยอนาคต
ให้ทราบ พระองค์ทรงแสดงให้เราเห็นศูนย์กลางพันธกิจของพระคริสต์ในฐานะ
มหาปุโรหิต และอำนาจการปกครองเหนือกิจกรรมต่างๆ ของแผ่นดินโลก
และทรงไถ่เผ่าพันธุ์ของมนุษย์ให้รอด ในทำนองเดียวกัน วิวรณ์ บทที่ 4-5

แสดงให้เห็นทัศนียภาพ (perspective) สวรรค์แสดงให้เห็นเครื่องหมายของเหตุการณ์อนาคต ซึ่งบันทึกในส่วนที่เหลือของพระธรรมวิวรณ์

คนหนึ่งอาจสังเกตเห็นกันว่า ขณะที่พระคริสต์ทรงประทานข่าวสารให้ คริสตจักรทั้งเจ็ดถูกเขียนขึ้นในภาษาลักษณะก่อนข้างจะตรงไปตรงมา จากเดี๋ยวนี้ พระธรรมเล่มนี้ใช้ภาษาเชิงสัญลักษณ์ ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเสมอ ที่จะตีความหมาย ภาษาลักษณะนี้นำมาจากประวัติศาสตร์ประชากรของพระเจ้า ตามที่ได้บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เดิม การจะตีความหมายพระธรรมวิวรณ์ได้ถูกต้อง คนหนึ่งต้องอาศัยความเข้าใจอย่างเหมาะสมของภาษาเชิงสัญลักษณ์จากแสงสว่างของพระคัมภีร์เดิม

วันอาทิตย์

ห้องโถงที่ตั้งพระบัลลังก์แห่งสวรรค์

In the Heavenly Throne Room

เริ่มต้นจากพระธรรมวิวรณ์ 4:1 พระเยซูทรงเชิญอัครทูตยอห์นขึ้นไปบนสวรรค์ เพื่อพระองค์จะทรงสำแดงภาพเหตุการณ์ต่อเนื่อง (panoramic) ของประวัติศาสตร์จากยุคของอัครทูตยอห์น จนกระทั่งการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 4:1-8 พร้อมกันไปกับ เอเสเคียล 1:26-28 และวิวรณ์ 5:11-14 ซึ่งพรรณนาให้เห็นห้องโถงอันเป็นที่ตั้งพระบัลลังก์แห่งสวรรค์ จากแสงสว่างที่เราได้เรียนรู้จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เราได้เรียนรู้ถึงความสูงส่ง และความโอ้อ่ามโหฬารของห้องโถงที่ตั้งบัลลังก์ของพระเจ้าอะไรบ้าง

ผ่านประตูที่เปิดออก อัครทูตยอห์นมองเข้าไปยังพระวิหารแห่งสวรรค์ และเห็นพระบัลลังก์ของพระเจ้า บัลลังก์นั้นเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจการปกครองเหนือสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ล้อมรอบพระบัลลังก์ เป็นลำแสงหลากสีของรุ้งกินน้ำปรากฏอยู่ ซึ่งแสดงถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้ามีต่อพระสัญญาของพระองค์ (ปฐมกาล 9:13-16; อีสยาห์ 54:9, 10) ทุกรักดี ซาดานผู้แย้งชิงอำนาจการครอบครองโลกนี้ ซึ่งได้กลายเป็นศัตรูกับพระเจ้า และแย้งชิงสิทธิอำนาจของพระเจ้าไป แกนกลางของประเด็น “การต่อสู้ขัดแย้งยิ่งใหญ่”

(great controversy) ระหว่างพระเจ้า และซาตานเกี่ยวกับความจริงที่ว่า “ใครเป็นผู้มีสิทธิ์อันชอบธรรมในการปกครอง” วัตถุประสงค์ของสมาชิกสภาแห่งสวรรค์ ที่อัครทูตยอห์นได้เห็นผู้มาชุมนุมกันในห้องโถงแห่งพระบัลลังก์บนสวรรค์ เพื่อให้การยืนยันว่า พระเจ้าพระผู้สร้างมีสิทธิอำนาจอย่างสมบูรณ์ที่จะปกครองจักรวาลทั้งปวง (วิวรณ์ 4:1-8; วิวรณ์ 5:11-14)

พระธรรมวิวรณ์ 4:8-11 และ วิวรณ์ 5:9-14 คุณสามารถเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับการนมัสการแท้ ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ในบทที่ 4 เหตุใดพระเจ้าจึงทรงสมควรที่เราจะนมัสการ ในวิวรณ์ 5:9-14 เหตุใดพระเมษโปดกจึงเป็นผู้สมควรที่เราจะนมัสการ

พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 4 กล่าวคำพรณาโดยทั่วไปของห้องโถงที่พระบัลลังก์ตั้งอยู่ ซึ่งอยู่ภายในพระวิหารแห่งสวรรค์ พระวิหาร ซึ่งเป็นสถานที่สำหรับการนมัสการเป็นประจำ ขณะที่วิวรณ์ บทที่ 4 สรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงอุทยานภาพในการสร้าง ในวิวรณ์ บทที่ 5 การเฉลิมฉลองการทรงไถ่ให้รอดด้วยพระเมษโปดกที่ถูกฆ่า พระธรรมวิวรณ์ บทเหล่านี้แสดงถึง “การนมัสการแท้” คือเฉลิมฉลองที่กระทำซ้ำๆ เพื่อสรรเสริญอุทยานภาพแห่งการทรงสร้างและการทรงไถ่ให้รอดของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างโลกทั้งปวงในหกวัน พระองค์ทรงฤทธิ์อำนาจ และสามารถจะไถ่โลกกลับสู่สภาพดั้งเดิม และเปลี่ยนแปลงโลกนี้ให้กลายเป็นบ้านชั่ววันรันดร์สำหรับประชากรของพระองค์ ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาจะทำให้สำเร็จ

ใคร่ครวญดูว่าพระกิตติคุณสอนอะไร: บุคคลที่พระเจ้าทรงสร้างไม่เพียงเป็นคุณหรือผม และโลกของเราเท่านั้น แต่เป็นทั้งจักรวาล พระองค์ทรงเป็น “พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น ทรงสมควรได้รับอุทยานภาพ ทรัพย์สมบัติ พระปัญญา พระกำลัง พระเกียรติ พระสิริ และคำสดุดี” (วิวรณ์ 5:12) จากเรานี้ข้างเป็นความหวังอันน่าทึ่งอะไร เช่นนั้น คำสอนนี้อยู่ท่ามกลางโลกนี้ ซึ่งเต็มไปด้วยความเจ็บปวด และความสับสนอลหม่าน

การพรรณนาของพระธรรมวิวรณ์ 4:4 กล่าวถึงผู้อาวุโส ซึ่งแสดงให้เห็นผู้อาวุโสเหล่านั้นไม่ใช่ทูตสวรรค์ ซึ่งเรียกว่า “ผู้อาวุโส” (elders) พระคัมภีร์ฉบับแปลดั้งเดิมใช้คำว่า “ผู้ปกครอง” พระคัมภีร์ใช้สำหรับมนุษย์เสมอ ผู้อาวุโสมีความแตกต่างจากเหล่าทูตสวรรค์ ซึ่งยืนอยู่หน้าพระพักตร์ของพระเจ้าเสมอ ผู้อาวุโสเหล่านี้นั่งบนบัลลังก์ยี่สิบสี่บัลลังก์ (เข้าใจว่าขนาดย่อส่วนลงมาจากบัลลังก์ของพระบิดา และพระบุตร ในพระคัมภีร์ฉบับแปลดั้งเดิมใช้คำว่า “ที่นั่ง”) ผู้อาวุโสเหล่านี้สวมเสื้อผ้าสีขาว ซึ่งเป็นสีเครื่องนุ่งห่มของประชากรผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้า (วิวรณ์ 3:4, 5) ผู้อาวุโสเหล่านั้นสวมมงกุฎแห่งชัยชนะ (แปลมาจากภาษากรีกจากคำว่า “สเตฟาโนส” (stephanos)) มงกุฎบนศีรษะของผู้อาวุโสถูกสงวนไว้สำหรับผู้ชอบธรรมที่ได้รับชัยชนะโดยเฉพาะ (ยากอบ 1:12) รายละเอียดทั้งหมดแนะนำว่า ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่ท่าน เป็นผู้ชอบธรรมที่ได้รับการยกย่องเป็นพิเศษ

จำนวน 24 เป็นสัญลักษณ์ : ซึ่งประกอบเลข 12 จำนวนสองชุด ซึ่งจำนวน 12 ในพระคัมภีร์เป็นสัญลักษณ์แห่งประชากรของพระเจ้า จำนวนผู้อาวุโส 24 ท่านอาจเป็นตัวแทนประชากรของพระเจ้าของจำนวนทั้งหมด จากทั้งสมัยพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ จำนวน 24 เป็นจุดกระจุกสะท้อนหัวหน้าของปูโรหิต 24 หมู่ หรือคณะผลัดเปลี่ยนเวรกันรับใช้ในพระวิหารบนโลก (1 พงศาวดาร 24:1-19)

ความจริงที่ว่า ผู้อาวุโสทั้ง 24 ไม่เคยถูกเอ่ยถึงมาก่อนในพระคัมภีร์แสดงเป็นนัยว่า เป็นกลุ่มใหม่ในห้องโถงแห่งสวรรค์ ซึ่งพระบัลลังก์ของพระเจ้าตั้งอยู่ บางทีพวกท่านอาจเป็นเหล่าธรรมิกชนที่เป็นขึ้นจากความตายในเวลาทีพระเยซูทรงถูกปลงพระชนม์ (มัทธิว 27:51-53)

ถ้าเป็นเช่นนั้น ผู้อาวุโสทั้ง 24 คือผู้ถูกรับขึ้นสู่สวรรค์พร้อมกับพระเยซู จะกลายเป็นตัวแทนครอบครัวของมนุษย์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการกระทำที่ยุติธรรมของพระเจ้าในการตระหนักถึงความเป็นจริงของแผนการแห่งความรอด ในวิวรณ์ 5:9 บันทึกว่า ผู้อาวุโสทั้ง 24 ท่านพร้อมกับ “สิ่งมี

ชีวิต” (living creatures) ทั้ง 4 (วิวรณ์ 4:8) ต่าง “ก็ทูลดตัวลงเฉพาะพระพักตร์ของพระเมษโปดก” ผู้ถูกปลงพระชนม์ กระนั้นยังมีชีวิตอยู่ ทั้งหมดร่วมกันร้องเพลง ด้วยบทเพลงใหม่ว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะรับม้วนหนังสือ และทรงแกะตราหนังสือนั้นออก เพราะพระองค์ถูกปลงพระชนม์ และทรงไถ่คนด้วยพระโลหิต เพื่อถวายพระเจ้า คือคนจากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติ และทุกประชาชาติ พระองค์ทรงทำให้เขาเป็นอาณาจักร และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และพวกเขาจะครอบครองบนแผ่นดินโลก” (วิวรณ์ 5:8-10)

พระธรรมวิวรณ์ 4:6-8 ได้เอ่ยถึง “สิ่งมีชีวิต” ทั้งสี่ตนเช่นกัน เปรียบเทียบกันคำพรรณนา ถึงสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ตนในเอเสเคียล 1:5-14 และเอเสเคียล 10:20-22 (สิ่งมีชีวิตทั้งสี่ตน) พร้อมด้วย “เซราฟิม” (seraphim) ในอิสยาห์ 6:2, 3

สิ่งมีชีวิตทั้งสี่ เป็นสัญลักษณ์ของ สิ่งมีชีวิตที่ได้ถูกยกขึ้นเป็นผู้รับใช้พระเจ้า เพื่อเป็นหน่วยพิทักษ์บัลลังก์ของพระองค์ (สดุดี 99:1) ปีกของพวกเขากางออก เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความรวดเร็วในการนำพระดำรัสของพระเจ้าออกไป และดวงตาของพวกเขาบอกถึงสติปัญญา ไหวพริบหลักแหลม และการที่พวกเขาอยู่ร่วมกับผู้อาวุโส 24 ท่าน พร้อมทั้งทูตสวรรค์จำนวนเหลือคณานับ รอบพระบัลลังก์ (วิวรณ์ 5:11) แสดงให้เห็นทั้งสวรรค์ และแผ่นดินโลกต่างเป็นตัวแทนในห้องโถงบนสวรรค์อันเป็นที่ตั้งพระบัลลังก์ของพระเจ้า

วันอังคาร

หนังสือม้วนที่มีตราผนึกไว้

The Sealed Scroll

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 5:1-4 จากคำอธิบายของอิสยาห์ 29:11, 12 อะไรคือความหมายของ “หนังสือม้วนหนึ่งซึ่งเขียนไว้ทั้งข้างใน และข้างนอก และมีตราผนึกอยู่เจ็ดดวง” เหตุใดจึงทำให้อัครทูตยอห์นผู้เห็นหนังสือม้วนเล่มนี้ร้องไห้

พระคัมภีร์ต้นฉบับภาษากรีกบอกว่า หนังสือม้วนนั้นวางอยู่บนบัลลังก์

ด้านขวาพระหัตถ์ของพระบิดาเพื่อคอยเวลาให้บุคคลหนึ่งทรงเป็นผู้ที่สมควรมารับไป “เปิดหนังสือม้วน และแกะตราของม้วนออก” (วิวรณ์ 5:2)

เอลเลน จี. ไวท์ เขียนในหนังสือของนางเล่มหนึ่งว่า “ม้วนหนังสือเล่มนั้นบรรจุประวัติศาสตร์ของสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดล่วงหน้า ตลอดจนการคุ้มครองทั้งหลายของพระเจ้า (providences) ให้กับประชากรของพระองค์ รวมถึงคำพยากรณ์เกี่ยวกับประชาชาติ และคริสตจักรของพระองค์ หนังสือเล่มนี้ยังบรรจุคำเปล่งเสียง (utterances) สิทธิอำนาจของพระองค์ พระบัญชาของพระองค์ (commandments) พระบัญญัติของพระองค์ (His laws) คำแนะนำหรือข้อปรีกษาของพระองค์ผู้ทรงเป็นนิรันดร์ รวมทั้งประวัติศาสตร์ของผู้มีอำนาจการปกครองของนานาชาติ ภาษาสัญลักษณ์ที่บรรจุในม้วนหนังสือมีอิทธิพลต่อชนทุกชาติ ทุกภาษา และทุกเผ่าพันธุ์ จากเริ่มต้นประวัติศาสตร์ของแผ่นดิน จนกระทั่งการปิดฉากประวัติศาสตร์โลก” (เอลเลน จี. ไวท์, *Manuscript Releases, เล่ม 9, หน้า 7*)

สรุปสั้นๆ ตราที่ปิดผนึกหนังสือม้วนนั้น บรรจุความลึกลับ (mystery) ของพระเจ้าเกี่ยวกับแผนการแก้ปัญหาคความบาป และช่วยมนุษย์ผู้ลุ่มหลงในความบาปให้รอด การที่มนุษย์จะตระหนักรู้ (มองเห็นคุณค่าอย่างสูงสุด) ในความลึกลับแห่งแผนการพระเจ้าได้เต็มทีก็ต่อเมื่อการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ได้มาถึง (ดู วิวรณ์ 10:7)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 5:5-7 เหตุใดพระคริสต์จึงทรงเป็นผู้เดียวในทั้งจักรวาลที่สมควรจะรับหนังสือม้วนนั้นจากพระบิดา และแกะตรานั้นได้

วิกฤติกาลในห้องโถงแห่งพระบัลลังก์เกี่ยวเนื่องกับการก่อกบฏของซาตาน ดาวเคราะห์ดวงนี้ แม้จะถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า แต่ตกอยู่ใต้อำนาจการปกครองผู้ช่วงชิงอำนาจ คือซาตาน การที่อัครทูตยอห์นร้องให้แสดงถึงน้ำตาประชากรของพระเจ้า นับจากอาดัม ความรอดจากการตกเป็นทาสของความบาปถูกบันทึกในม้วนหนังสือซึ่งบรรจุแผนการแก้ปัญหारेื่องความบาปไม่สงสัยเลยว่าด้วยฤทธานุภาพไร้ขอบเขตของพระเจ้า องค์พระบิดาทรง

ตระหนักถึงความสำคัญของแผนการดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การช่วยกู้เผ่าพันธุ์มนุษย์ต้องการบางสิ่งพิเศษ และนั่นคือองค์พระเยซู ผู้ได้ “ช่วยชนะ” เหนือความบาปและซาตาน จึงเป็นผู้ที่สมควรจะรับม้วนหนังสือ และแกะตรานั้นออก เพื่อจะเข้ารับตำแหน่ง (assume) หน้าที่การปกครอง (lordship) เหนือแผ่นดินโลกนี้ และทรงเป็น “คนกลาง” ผู้ทำหน้าที่ไกลเกลี่ยของเราในพระวิหารแห่งสวรรค์

เราจะเรียนรู้ที่จะเทิดพระเยซูขึ้นเป็นหนึ่ง และให้ความสำคัญที่สุด (foremost) ก่อนสิ่งอื่นใดในประสบการณ์การเป็นคริสเตียนของเราอย่างไร

พุด

พระเมษโปดกทรงสมควร

Worthy is the Lamb

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 5:8-14 พร้อมกับ เอเฟซัส 1:20-23 และ ฮีบรู 10:12 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวอะไรที่ควรให้ความหวัง และการปลอบหนุนยิ่งใหญ่ท่ามกลางโลกนี้ ขณะที่โลกเองเสนอสิ่งเหล่านี้เพียงเล็กน้อยแก่เราหรือแทบไม่ให้อะไรเลย

พระคริสต์ พระเมษโปดกดำเนินเข้าไปยังพระบัลลังก์ของพระบิดาทรงรับม้วนหนังสือมาถือไว้ นี่เป็นการกระทำที่แสดงว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่ (เรา) พระองค์แล้ว” (มัทธิว 28:18) (ดู เอเฟซัส 1:20-22 ด้วย) ในขณะที่นั้นเองทั้งจักรวาลได้รับรู้ว่า พระคริสต์ทรงได้รับสิทธิอำนาจที่จะปกครองเหนือแผ่นดินโลก โลกซึ่งได้ล้มลงสมัยของอาดัม ได้ถูกไถ่กลับคืนมาเป็นของพระคริสต์อีกครั้งหนึ่ง

เมื่อพระคริสต์ทรงรับเอาม้วนหนังสือ แสดงว่าพระองค์เป็นผู้กำชะตาของมนุษย์ทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ “สิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น” และ “ผู้อาวุโสทั้งสิ้นสิบสี่” “ก็ทูลดัตถ์ลงเฉพะพระพักตร์ พระเมษโปดก” (วิวรณ์ 5:8) “และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงบทใหม่ว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะรับม้วนหนังสือ และทรงแกะตราหนังสือนั้นออก เพราะพระองค์ถูกปลงพระชนม์ และทรงไถ่

คนด้วยพระโลหิตเพื่อถวายพระเจ้า” (วิวรณ์ 5:9) โดยการนบอบและถวายความรักนับถืออย่างลึกซึ้ง (adoration) เหล่าทูตสวรรค์ผู้สูงส่ง และตัวแทนทั้งหลายของมนุษย์ผู้ได้รับการไถ่ให้รอดต่างเห็นพ้อง (affirm) การถวายบูชาของพระคริสต์ในนามของมนุษยชาติ ด้วยพระโลหิตของพระองค์ พระองค์ได้จ่ายค่าไถ่ให้กับมนุษย์ผู้ล้มลงทั้งหมด และทรงสัญญาสำหรับอนาคตอันรุ่งเรืองเกินที่จะจินตนาการได้

สิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น และผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่ บัดนี้ร่วมกับเหล่าทูตสวรรค์นับจำนวนไม่ได้ยืนล้อมพระบัลลังก์ ประสานกันถวายสรรเสริญองค์พระเมษโปดก ผู้ถูกปลงพระชนม์ และบัดนี้ “ทรงพระชนม์” เพื่อทูลขอพระบิดา (intercession) สำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้ล้มลงในความบาปที่กำลังประสบปัญหา มีความทุกข์เดือดร้อน (ฮีบรู 7:25) ชาวสวรรค์ทั้งหมด พร้อมกันร้องเพลงรอบพระบัลลังก์ด้วยเสียงอันดังว่า “พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์แล้ว นั้นทรงสมควรได้รับ ฤทธานุภาพ ทรัพย์สมบัติ พระปัญญา พระกำลัง พระเกียรติ พระสิริ และคำสดุดี” (วิวรณ์ 5:12)

ณ จุดนี้สรรพสิ่งในสวรรค์ และแผ่นดินโลกที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น ร่วมกันถวายความจงรักภักดีแด่พระบิดา และพระคริสต์ว่า “ขอให้คำสดุดี พระเกียรติ พระสิริและอานุภาพ จงมีแต่พระองค์ผู้ประทับบนที่นั่ง และแต่พระเมษโปดก ตลอดไปเป็นนิตย์” (วิวรณ์ 5:13) การร้องสรรเสริญสดุดีจบลงด้วยคำว่า “อาเมน” ของสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น และการทูลดตัวลงแนบกับพื้น (prostration) ของผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่ นับเป็นภาพแห่งความปราบปลื้ม และการคารวะอย่างสูง ณ ห้องโถงที่ตั้งพระบัลลังก์

นักฟิสิกส์คาดการณ์ไว้ว่า วันหนึ่งจักรวาลของเรา ถ้าไม่ถูกเผาไหม้ ก็จะยุบตัวลง หรือไม่ก็แตกดับกระจัดกระจายตัวไปในอวกาศ เมื่อเปรียบเทียบกับอนาคต ที่นำเสนอโดยพระวาทะของพระเจ้าช่างแตกต่างกันยิ่งนัก! เราสามารถจะเริ่มต้นได้อย่างไร แม้แต่บัดนี้ ที่จะรู้สึกชื่นชมยินดีสำหรับอนาคตที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้รอเรา

คำพรรณนาการหลั่งลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเทศกาลเพนเทคอสต์ ในกิจการฯ 2:1-4 ยืนยันถึงเหตุการณ์ลักษณะชี้ขาด (decisive) ในประวัติศาสตร์ของแผนการแห่งความรอด: เป็นการเริ่มต้นอย่างเป็นทางการก่อนพันธกิจ คาลวารี่ในฐานะมหาปุโรหิต และกษัตริย์ในวิหารบนสวรรค์ และผ่านพันธกิจของมหาปุโรหิต ณ เมืองพระหัตถ์ขวาของพระบิดา (วิวรณ์ 5:6, 7) พระคริสต์ทรงสามารถดำเนินแผนการแห่งความรอดจนกระทั่งบรรลุในความเป็นจริง (realization) ในฐานะเป็นคนกลาง (Mediator) ของเราในวิหารบนสวรรค์ พระเยซูทรงทำการเพื่อช่วยเราให้รอด และผ่านทางพระองค์ มนุษย์ผู้ล้มลงในความบาปที่เชื่อในพระนามของพระองค์จะสามารถเข้าถึงพระเจ้า และได้รับการอภัยจากความผิดบาปของพวกเขา

อ่านพระธรรมกิจการฯ 2:32-36 พร้อมกับยอห์น 7:39 มีอะไรสำคัญในการยกพระคริสต์ขึ้นสู่สง่าราศี และการหลั่งลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหตุใดพระเจ้าไม่ทรงหลังพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมายังอัครทูต และสาวกทั้งหลายก่อนที่พระเยซูจะได้รับพระสง่าราศี มีความหวัง และการหนุนใจอะไรที่เราพบจากความจริง พระเยซูทรงดำเนินพันธกิจบนสวรรค์ในฐานะมหาปุโรหิต และกษัตริย์ของเรา

การถวายพระเกียรติ และพระสิริแด่พระคริสต์ในวิหารบนสวรรค์ เป็นเหตุการณ์ก่อนการหลั่งลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ยิ่งเหล่าอัครทูต และสาวกทั้งหลาย วิวรณ์บันทึกไว้ว่าพระเจ้าทรงส่งพระวิญญาณทั้งเจ็ดออกไปทั่วแผ่นดินโลกแล้ว” (วิวรณ์ 5:6) ตามที่เราได้เห็นในบทเรียนก่อนหน้านี “วิญญาณทั้งเจ็ด” หมายถึงการเติมเต็มในกิจกรรมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในโลก เมื่อพระบิดาเชิญพระคริสต์ให้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์ ในเวลาถัดมาพระองค์ทรงหลังพระวิญญาณลงมา ซึ่งเป็นเครื่องหมายว่าพระคริสต์ได้รับพระเกียรติ และได้รับการแต่งตั้งสู่ตำแหน่งมหาปุโรหิตอย่างเป็นทางการดังนั้นการหลั่งลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นการบอกให้ทราบ ว่า พระบิดาทรงยอมรับ

“การถวายบูชาพระชนม์ชีพของพระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป” ให้กับมวลมนุษยชาติ

“การที่พระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์เป็นเครื่องหมายแสดงว่าเหล่าผู้ติดตามพระองค์จะได้รับพระพรแห่งพระสัญญา...เมื่อพระคริสต์เสด็จผ่านประตูสวรรค์เข้าไป พระองค์ได้รับเชิญให้เสด็จขึ้นนั่งบนพระบัลลังก์ ท่ามกลางเหล่าทูตสวรรค์ที่เฝ้าถวายการเคารพบูชา (adoration) ทันทีที่พิธีเสร็จลงพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกส่งลงมาพร้อมกับสายฝน และพระคริสต์จะได้รับสง่าราศีร่วมกับพระบิดาตลอดไปชั่วนิรันดร์ การหลังพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพนเทคอสต์เป็นการสื่อสารให้ทราบว่า การสถาปนาของพระเจ้าช่วยให้รอดได้สำเร็จลงแล้ว ตามพระสัญญาของพระองค์ พระองค์ได้ส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จากสวรรค์ลงมาให้กับผู้ติดตามพระองค์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์บอกว่าพระองค์เข้าสู่ตำแหน่งมหาปุโรหิตและกษัตริย์แล้ว ทั้งได้รับฤทธานุภาพเต็มทั้งในแผ่นดินสวรรค์และแผ่นดินโลก รวมถึงทรงเป็น “ผู้ถูกเจิม” (the Anointed One) เหนือประชากรของพระองค์” (เอลเลน จี. วัต์, กิจการของของอัครทูต, หน้า 38, 39)

อ่านฮีบรู 4:16 และฮีบรู 8:1 มีความหวังและการหนุนใจอะไรที่คุณจะพบความมั่นใจได้ในพระเยซูผู้อยู่ในฐานะกษัตริย์และมหาปุโรหิต ผู้ได้รับฤทธานุภาพเต็มในสวรรค์ และแผ่นดินโลก การเชื่อในความจริงข้อนี้ช่วยให้คุณจัดการกับสถานการณ์ใดๆ ในแต่ละวันของชีวิตคุณ และแม้แต่ในความไม่แน่นอนของอนาคตได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. วัต์, กิจการของอัครทูต ในบท “แด่พระบิดาของเรา” และ “พระบิดาของท่าน”, หน้า 47-56

ข่าวสารของพระธรรมวิวรรณ์ บทที่ 4-5 มีความสำคัญเฉพาะต่อประชากรของพระเจ้า ผู้มีชีวิตช่วงใกล้ปิดฉากประวัติศาสตร์โลก การเสด็จลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ณ วันเทศกาลเพนเทคอสต์ชี้เครื่องหมายการ

เริ่มต้นของการเทศนาประกาศพระกิตติคุณแก่โลกทั้งใบ แกนกลางของข่าวสารคือเรื่องเกี่ยวกับพระเยซู ผู้ได้รับการสถาปนาเป็นมหาปุโรหิตและกษัตริย์ ณ พระหัตถ์เบื้องขวาของพระบิดา “สรุปประเด็นสำคัญของเรื่องที่เราพูดอยู่นี้คือ เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้ ผู้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าในสวรรค์” (ฮีบรู 8:1) และศิลาหัวมุม (cornerstone) แห่งคำเทศนาของพวกเขา (กิจการฯ 2:32-33; กิจการฯ 5:30, 31) นี้เป็นแรงดลใจ และเป็นแหล่งแห่งความเชื่อ และการปลอบประโลมใจขณะที่พวกเขาเผชิญกับการข่มเหง และสถานการณ์ยากลำบากในชีวิต (กิจการฯ 7:55, 56; โรม 8:34) ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นคือ มีคนจำนวนมากตอบสนองต่อคำเทศนาของพวกเขา นับแต่นั้นเป็นต้นมา อาณาจักรของพระเจ้าได้เป็นที่ประจักษ์ด้วยตัวของมันเอง และพวกเขาดำเนินการเช่นนั้นต่อไป โดยการสนับสนุนของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราจะต้องไม่ลืมว่า มีเพียง ชาวดีแห่งความรอดในพระคริสต์เท่านั้นที่สามารถเข้าถึง และเปลี่ยนแปลงดวงใจของมนุษย์ และนำผู้คนให้ตอบสนองต่อเสียงเรียกสู่พระกิตติคุณนิรันดร์ได้ ทำให้เกิดความยำเกรงพระเจ้า ถวายพระสิริ และนมัสการพระองค์ (วิวรณ์ 14:7) ความหวังเดียวของเราคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวเท่านั้น พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตและกษัตริย์ในวิหารแห่งสวรรค์ พระองค์ทรงสถิตกับประชากรของพระองค์ และพระองค์จะทรงอยู่กับพวกเขาเสมอไปจนกว่าจะสิ้นยุค (มัทธิว 28:20)

ดังนั้นให้เราทั้งหลาย อย่าลืมรักษาส่วนประกอบสำคัญของพระกิตติคุณไว้ในดวงจิต ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเทศนาสั่งสอน ข่าวสารสุดท้ายแก่มนุษยชาติที่กำลังประสบกับความทุกข์ยากลำบากและกำลังจะพบกับความพินาศ ไม่มีสิ่งใดที่สำคัญกว่านี้ที่เราจะนำเทศนาสั่งสอนมากกว่า “ไม้กางเขน” และสิ่งใดๆ ที่สอนเราเกี่ยวกับพระเจ้า

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. วันหนึ่งเราจะได้อยู่ในสวรรค์ ร่วมกันสรรเสริญพระนามของพระเจ้า และนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับพระองค์ ความดีของพระองค์ ฤทธานุภาพของพระองค์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระกรุณาคุณของพระองค์ มีวิธีใดบ้างที่สามารถทำได้ แม้แต่เดี๋ยวนี้ที่จะเริ่มฝึกปฏิบัติสำหรับเวลานั้น เมื่อวันอันยิ่งใหญ่มาถึง นั่นคือด้วยดวงใจที่ระลึกถึงพระกรุณาธิคุณที่เราจะนมัสการ และถวายการนมัสการแด่พระเจ้าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป สำหรับทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำเพื่อเรา และที่กำลังจะทำต่อ ๆ ไป
2. อ่านพระธรรมวิวรณ์ 4:11 และวิวรณ์ 5:9 บทบาทสองประการของพระบิดาและพระบุตรคืออะไร บทบาททั้งสองมีศูนย์กลางอยู่กับอะไร เพราะเหตุใดพระบุตรจึงทรงเป็นผู้ที่สมควรจะได้รับการสรรเสริญ และการนมัสการ บทบาทเหล่านี้เกี่ยวข้องกับวันสะบาโตอย่างไร และแสดงถึงพระลักษณะของพระเจ้าอย่างไร

บทที่ 5

ตราทั้งเจ็ด

The Seven Seals

วันที่ 26 มกราคม - 1 กุมภาพันธ์ 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 6:1-14; เลวีนิติ 26:21-26; เอเสเคียล 4:16;

เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43; 2 เซสะโลนิกา 1:7-10

ข้อควรจำ

“พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะรับม้วนหนังสือ และทรงแกะตราหนังสือนั้นออก เพราะพระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์ และทรงไถ่คนด้วยพระโลหิตเพื่อถวายพระเจ้า คือคนจากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติ และทุกประชาชาติ... พระองค์ทรงทำให้เขาเป็นอาณาจักร และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และพวกเขาจะครอบครองบนแผ่นดินโลก” (วิวรณ์ 5:9, 10)

วิวรณ์ บทที่ 6 เป็นฉากต่อเนื่องจากบทที่ 4-5 ซึ่งพรรณนาถึงพระคริสต์ เป็นผู้ที่เหมาะสมที่จะแกะตราม้วนหนังสือนั้น เพราะว่า ทรงผ่านการสิ้นพระชนม์ และประสพชัยชนะหลังความตาย ผู้ทรงไถ่มนุษย์ผู้หลงหายตั้งแต่ครั้งอาดัมให้กลับคืนมา บัดนี้พระองค์พร้อมที่จะแกะตราของม้วนหนังสือ และดำเนินแผนการแห่งความรอดต่อเนื่องจนกว่าจะถึงจุดสุดท้ายแห่งความเป็นจริง

วันเทศกาลเพนเทคอสต์เป็นเครื่องหมายเริ่มต้นของการเผยแผ่พระกิตติคุณ ซึ่งเป็นการขยายอาณาจักรของพระคริสต์ การแกะตราพาดพิงถึง

การเทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณ และผลลัพธ์ของการปฏิเสศที่จะต้อนรับพระกิตติคุณ การเปิดตราที่เจ็ด ซึ่งเป็นตราสุดท้ายนำเราไปสู่การปิดฉากประวัติศาสตร์ของโลกนี้

พระธรรมวิวรณ์ 3:21 พระเจ้าทรงประทานกุญแจความหมายของตราทั้งเจ็ด พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวว่า “คนที่ชนะ เราจะให้เขานั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนอย่างที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเรา บนพระที่นั่งของพระองค์” วิวรณ์ บทที่ 4, 5 บอกเราถึงชัยชนะของพระคริสต์ และการที่พระองค์ได้รับการเชิดชูขึ้น และข้อสุดท้ายของวิวรณ์ บทที่ 7 คือข้อ 17 มีถ้อยคำกล่าวว่า “เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กึ่งกลางพระที่นั่งนั้น จะทรงเลี้ยงดูพวกเขา และจะทรงนำเขาไปยังน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาทั้งหลาย” ซึ่งพรรณนาชัยชนะต่อหน้าบัลลังก์ของพระคริสต์ และวิวรณ์ บทที่ 6 กล่าวถึงประชากรของพระเจ้าอยู่ในขั้นตอนสู้ชัยชนะ ดังนั้นพวกเขาจะได้นั่งบัลลังก์ร่วมกับพระเยซู

วันอาทิตย์

การแกะตราดวงที่หนึ่ง

The Opening of the First Seal

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 6:1-8 พร้อมกันไปกับเลวีนิติ 26:21-26 และมัทธิว 24:1-14 สังเกต “กุญแจคำ” ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ คุณเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับความหมายของตราสี่ดวงแรก บนพื้นฐานของความ “เหมือนหรือคล้ายกัน” (parallels) ของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

เหตุการณ์ของตราเจ็ดดวงจะต้องเข้าใจในลักษณะ “บริบท” (context) ของคำสาปแช่งใน “พันธสัญญา” (covenant) ของพระคัมภีร์เดิม โดยเฉพาะในความหมายของดาบ การกันดารอาหาร โรคระบาด และสัตว์ป่าทั้งหลาย (เลวีนิติ 26:21-26) ผู้เผยพระวจนะเอเสเคียลเรียกพวกเขาว่า “ภัยแห่งการพิพากษาร้ายแรงสี่ประการ” (เอเสเคียล 14:21) เหล่านี้เป็นการพิพากษา หรือ การตีสอนของพระเจ้า เพื่อปลุกประชากรของพระองค์ให้ตื่นตัวในชีวิตฝ่ายวิญญาณ พระองค์ทรงตีสอนพวกเขาเมื่อพวกเขาไม่สัตย์ซื่อต่อพระสัญญา ทำนองเดียวกัน ผู้ที่ข้ามี่สามี่ตัวนั้น พระเจ้าสื่อความหมายในการรักษาประชากรของพระองค์ให้ตื่นตัวรอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์

ในตราสี่ดวงแรก เมื่อเปรียบเทียบมีความเหมือนกันใกล้เคียงมากกับ มัทธิว 24:4-14 ซึ่งพระเยซูทรงอธิบายไว้ว่าจะมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นบ้างในโลก ผู้ที่ ชี้มาทั้งสี่ มีความหมายว่าพระเจ้าทรงรักษาประชากรของพระองค์ให้ดำเนิน ชีวิตไปบนเส้นทางอันถูกต้อง ด้วยการเตือนพวกเขาว่าโลกนี้ ที่พวกเขาใช้ชีวิต อยู่ “ไม่ใช่บ้านของพวกเขา”

ในเชิงสัญลักษณ์ วิวรรณ์ 6:1, 2 เป็นเรื่องเกี่ยวกับการได้ชัยชนะ เช่นกัน ทำให้ผู้คนใส่ใจวิวรรณ์ 19:11-16 ซึ่งวาดภาพให้เห็นพระคริสต์ทรงชี้มา สีสขาว ทรงนำกองทัพแห่งทูตสวรรค์ของพระองค์ เพื่อปลดปล่อยประชากรของ พระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาครั้งที่สอง ม้าสีขาวหมายถึงความบริสุทธิ์ ชอบธรรม ซึ่งสีขาวตามปกติมีความเกี่ยวพันกับพระคริสต์ และผู้ติดตาม พระองค์ ผู้ที่ชี้มาสีขาวถือคันทนู และได้รับมอบมงกุฏ และทำนบก้อออกไปอย่าง มีชัย และเพื่อจะได้ชัยชนะ (วิวรรณ์ 6:2) นิมิตนี้ทำให้นักถึงภาพลักษณะของ พระเจ้าในพระคัมภีร์เดิม พระองค์กำลังทรงม้า พระหัตถ์ถือคันทนู ทรงนำทัพ รุดหน้าไปเพื่อกำชัยชนะเหนือศัตรู (ฮาบากุก 3:8-13; สดุดี 45:4, 5) คำภาษา กรีกสำหรับมงกุฏที่พบใน (วิวรรณ์ 6:2) ซึ่งผู้ได้ชัยชนะสวมไว้บนศีรษะคือ “สะเตฟาโนส” (stephanos) เป็นมงกุฏแห่งชัยชนะ (วิวรรณ์ 2:10; วิวรรณ์ 3:11) ผู้ที่ชี้มา คือผู้ที่ได้รับชัยชนะ พระองค์ทรงม้ารุดหน้าไปเพื่อชัยชนะ

ตราดวงแรกพรรณนาให้เห็นฉากการเผยแผ่พระกิตติคุณ ซึ่งเริ่มต้น ด้วยพลังอำนาจ ในวันเพนเทคอสต์ ซึ่งทำให้อาณาจักรของพระคริสต์ขยาย ออกไป กระนั้นยังคงมีหลายพื้นที่ที่ต้องเข้าไปประกาศ เพราะยังมีผู้คนอีกมาก มายที่จะต้องเอาชนะดวงวิญญาณ และนำพวกเขามาเป็นผู้ติดตามพระเยซู จนกระทั่งในที่สุดคนทั้งมวลได้ยินเรื่องความรอดของพระคริสต์ และตระหนัก จริงจังถึงการเสด็จมาด้วยสง่าราศีเป็นอันมากของพระคริสต์

ตามคำพยากรณ์แล้ว ฉากของตราดวงแรกสอดคล้องกันกับข่าวสารที่ พระเยซูทรงประทานแก่คริสตจักรเอเฟซัส ซึ่งบรรยายถึงคริสตจักรสมัย อัครทูตในศตวรรษแรก ในช่วงที่พระกิตติคุณเผยแผ่ออกไปอย่างรวดเร็วทั่ว โลก (โคโลสี 1:23)

เพราะเหตุใดเราจึงต้องจำไว้เสมอว่า ในพระคริสต์ เราเป็นฝ่ายที่ชนะ ไม่ว่าสถานการณ์ในปัจจุบันจะเป็นอย่างไรก็ตาม

วันจันทร์

ตราดวงที่สองและสาม

The Second and Third Seals

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 6:3, 4 จากพื้นฐานคำบรรยายเรื่อง “ม้าสีแดงและผู้ขี่” มีการกล่าวถึงอะไรตรงนี้เกี่ยวเนื่องกับพระกิตติคุณ

สีแดงเป็นสีของเลือด ผู้ขี่ม้าตัวนั้นถือดาบเล่มใหญ่ และได้รับอนุญาตให้นำเอาสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก ซึ่งเท่ากับเปิดโอกาสให้ผู้คนฆ่าฟันซึ่งกันและกัน (มัทธิว 24:6)

ตราดวงที่สองพรรณนาถึงผลที่ตามมาของการที่ผู้คนปฏิเสธพระกิตติคุณ ซึ่งเริ่มต้นขึ้นในศตวรรษที่สองขณะที่พระคริสต์กำลังขับเคี่ยว (waging) การสงครามฝ่ายวิญญาณผ่านการเทศนาพระกิตติคุณ พลังอำนาจแห่งความชั่วร้ายส่งการต่อต้านอย่างแข็งขัน สิ่งที่น่ากลัวไม่ได้ คือการข่มเหงเกิดตามมา ผู้ขี่ม้าไม่ใช่ผู้ทำการข่มเหง แต่เป็นว่า เมื่อสันติสุขถูกนำไปจากแผ่นดินโลก ผลลัพธ์ที่ตามมา คือการกดขี่ข่มเหงเป็นสิ่งที่น่ากลัวไม่แพ้กัน (มัทธิว 10:34)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 6:5, 6 พร้อมกับ เลวีนิติ 26:26 และ เอเสเคียล 4:16 ตามพื้นฐานคำบรรยาย “ม้าสีดำ” และผู้ขี่ มีความเป็นจริงอะไรบอกว่สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการเทศนาพระกิตติคุณตามที่ได้ อ้างถึง

ผู้ขี่บนหลังม้าสีดำ ถือตราขูเพื่อขังอาหาร มีคำประกาศออกมาว่า “แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเหมือนอย่างเสียงพูดดังออกมาจากท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นนั้นว่า “ข้าวสาลีลิตรละหนึ่งเดนาริอัน ข้าวบาร์เลย์สามลิตรต่อหนึ่งเดนาริอัน แต่เจ้าอย่าทำลายน้ำมัน และเหล้าองุ่น” (วิวรณ์ 6:6) ในพื้นที่ส่วนนั้นของโลก ข้าว สาลี น้ำมัน และเหล้าองุ่นเป็นพื้นฐานของสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต (เฉลย-ธรรมบัญญัติ 11:14) การรับประทานขนมปัง โดยที่ต้องขังเมล็ดข้าวสาลีอย่าง

ระมัดระวังบอกถึงความขาดแคลนหรือกันดารอาหาร (เลวีนิติ 26:26; เอเสเคียล 4:16) สมัยของอัครทูตยอห์น เงิน 1 เทรียญเดนาเรียน เป็นค่าแรงผู้ใช้แรงงานหนึ่งวัน (มัทธิว 20:2) ในสถานการณ์ปกติ เงินค่าจ้างหนึ่งวันสามารถซื้อสิ่งจำเป็นได้พอเพียงสำหรับครอบครัวสำหรับวันนั้นได้ อย่างไรก็ตามเมื่อเกิดการกันดารอาหาร ราคาจะเพิ่มขึ้นอย่างรุนแรงจากราคาปกติ ในภาพของตราดวงที่สาม จะต้องใช้เวลาทำงานทั้งวันเพื่อจะซื้ออาหารพอสำหรับหนึ่งคนเท่านั้น เพื่อที่จะเลี้ยงดูครอบครัวขนาดเล็ก ค่าจ้างแรงงานหนึ่งวันจะซื้อข้าวบาร์เลย์ได้สามควอร์ต (Quarts) (1 ควอร์ต เท่ากับ 1.136 ลิตร) ข้าวบาร์เลย์ถือว่าเป็นอาหารที่ถูกกว่าสำหรับคนยากจน

ฉากของตราดวงที่สามชี้ให้เห็นผลลัพธ์ที่ไกลออกไป ของการที่ผู้ปฏิเสธพระกิตติคุณ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่สี่ ขณะที่คริสตจักรได้รับอำนาจด้านการเมือง ถ้ามีสาวเป็นตัวแทนถึงการเทศนาพระกิตติคุณ มีสาวแสดงถึงการปราศจากพระกิตติคุณ ซึ่งผู้คนหันมาไว้วางใจในธรรมเนียมประเพณีของมนุษย์ ในพระคัมภีร์ “เมล็ดสาลี” หรือ “เมล็ดพืช” (grain) เป็นสัญลักษณ์แห่งพระวณะของพระเจ้า (ลูกา 8:11) การที่ผู้คนปฏิเสธพระกิตติคุณ เป็นการหลีกเลี่ยงไม่ได้ (inevitably) ที่พวกเขาจะได้ผลลัพธ์แห่งความขาดแคลนพระวณะของพระเจ้า ซึ่งคล้ายกับคำพยากรณ์ที่พระเจ้าตรัสผ่านผู้เผยพระวณะอาโมส (อาโมส 8:11-13)

วันอังคาร

ฉากของตราดวงที่สี่

The Scene of the Fourth Seal

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 6:7, 8 ภาพที่แสดงให้เห็นตรงนี้คืออะไร ฉากนี้เชื่อมโยงกับฉากที่ปรากฏก่อนหน้าอย่างไร

สีของม้าตัวที่ปรากฏในตราดวงที่สี่ แสดงออกในภาษากรีกด้วยคำว่า “ซิโลโรส” (chloros) ซึ่งหมายถึง “สีกะเลียว” (ashen-gray) ซึ่งเป็นสีของซากศพที่กำลังเน่าเปื่อย (decomposing corpse) ผู้ที่ขี่ม้าตัวนั้นมีชื่อว่า “มัจจุราช และแดนคนตายก็ติดตามมาด้วย พระองค์ทรงให้ทั้งสองนี้มีอำนาจเหนือแผ่นดินโลกหนึ่งในสี่ส่วน ที่จะทำลายได้ด้วยคมดาบ ด้วยความอดอยากด้วยโรคระบาด และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน” (วิวรณ์ 6:8)

ตราดวงที่สี่ได้เรียกว่า โคระบาด และความตาย ภาพกราฟิก (graphic portrayal) ของฉากนี้ นำสู่ความจริงฝ่ายจิตวิญญาณ คือการกัณดารพระวณะของพระเจ้า เป็นผลมาจากการปฏิเสธพระกิตติคุณ จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะนำไปสู่ “ความตายด้านจิตวิญญาณ”

ชาวดีคืออำนาจของความตายและแดนคนตาย (hades) มีข้อจำกัดมาก พวกมันได้รับสิทธิอำนาจเพียงหนึ่งในสี่ของแผ่นดินโลก พระเยซูทรงให้ความมั่นใจแก่เราว่า พระองค์ทรงมีลูกกุญแจแห่งแดนคนตายและความตาย (ดู วิวรรณ์ 1:18)

บททวนอีกครั้งหนึ่ง ในเนื้อหาของข่าวสารที่พระเยซูส่งให้กับคริสตจักร เอเฟซัส ซาร์ดิส เบอร์กามัม และธียาทิรา ในวิวรณ์ บทที่ 2 เปรียบเทียบกับสถานการณ์ของคริสตจักรต่าง ๆ ด้วยจากการเปิดของตราสี่ดวงแรก ว่ามีอะไรที่คล้ายคลึงกัน เมื่อคุณสังเกต และเปรียบเทียบดูระหว่างข่าวสารเหล่านั้น

ฉากของตราเจ็ดดวงวาดภาพให้เห็นอนาคตของคริสตจักร อย่างในกรณีของทั้งเจ็ดคริสตจักร ตราต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับช่วงเวลาแตกต่างกัน ในประวัติศาสตร์คริสเตียน ช่วงของอัครทูต พระกิตติคุณถูกเผยแพร่ไปอย่างรวดเร็วทั่วโลก ซึ่งตามมาด้วยช่วงเวลาทีคริสเตียนทั้งหลายได้รับการข่มเหงโดยอาณาจักรโรมัน จากช่วงสุดท้ายของศตวรรษแรก สู่การเริ่มต้นของศตวรรษที่สี่ อย่างที่เราได้มองเห็นในฉากของตราดวงที่สอง ตราดวงที่สามชี้ไปยังช่วงเวลาแห่งการประนีประนอมของศตวรรษที่สี่ และศตวรรษที่ห้า ซึ่งเป็นคุณลักษณะโดยการกัณดารอาหารด้านจิตวิญญาณ คือพระวณะของพระเจ้า ซึ่งนำไปสู่ “ยุคมืด” (Dark Ages) ตราดวงที่สี่พรรณนาถึงสภาพ “ความตายด้านฝ่ายจิตวิญญาณ” ซึ่งเป็นคุณลักษณะของคริสเตียนในช่วงเวลาเกือบหนึ่งพันปี

พระธรรมวิวรณ์ 6:6 กล่าวว่า “น้ำมัน และเหล้าองุ่น” จะไม่รับผลกระทบโดยการกัณดารอาหารของตราดวงที่สาม “น้ำมัน” เป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 ซามูเอล 16:13; กิจการฯ 10:38) และ “เหล้า

อ่องุ่นใหม่” หมายถึงความรอดในพระเยซูคริสต์ (มาระโก 2:22) ความหมายของสัญลักษณ์เหล่านี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับความจริงที่ว่า แม้เมื่อ “พระวณะของพระเจ้า” เป็นสิ่งที่ขาดแคลน พระวิญญานบริสุทธิ์ยังคงทำการ และความรอด “ยังคงหาพบได้” (available) สำหรับทุกคนที่แสวงหาความจริง

พุธ

การแกะตราดวงที่ห้า

The Opening of the Fifth Seal

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 6:9, 10 มีอะไร เกิดขึ้นตรงนี้บ้าง

คำว่า “ดวงวิญญาน” (soul) ในพระคัมภีร์แสดงถึง “บุคคลผู้มีชีวิต” (whole person) (ปฐมกาล 2:7) ความตายของผู้สัจย์ชื่อของพระเจ้า (martyrdom) ซึ่งพวกเขาถูกกดขี่ข่มเหงรุนแรง ตรงนี้พวกเขาถูกวาดภาพให้เห็นการยอมเสียสละชีวิต และโลหิตของพวกเขาไหลมาที่ฐานของแท่นบูชาบนโลก (อพยพ 29:12; เลวีนิติ 4 :7) ประชากรของพระเจ้าได้ถูกกระทำให้เจ็บปวดรวดร้าวอย่างไม่เป็นธรรม จนถึงแก่ความตายในความสัจย์ชื่อต่อความจริงของพระกิตติคุณ พวกเขาร้องทูลขอพระเจ้าให้ทรงชำระคดี (vindicate) ให้พวกเขา ชื่อพระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวเนื่องกับ “ความอยู่ดิรรมที่เกิดขึ้นบนโลก” พวกเขาไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับสถานะของคนตาย ยิ่งกว่านั้น ผู้คนเหล่านี้ไม่ปรากฏว่า พวกเขามีความชื่นชมยินดีในพระพรแห่งสวรรค์

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 6:11 พร้อมกับเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 และสดุดี 79:10 สวรรค์ได้ตอบสนองต่อคำอธิษฐานของประชากรของพระเจ้าอะไรบ้าง

ผู้ชอบธรรมที่สละชีวิตในความเชื่อเพื่อศาสนา (martyred saints) ได้รับพระราชทานเสื้อคลุมยาว (robe) สีขาวให้สวม ซึ่งเป็นการพิสูจน์ถึงความบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นของประทานให้กับคนทั้งปวงที่รับเอาพระคุณที่พระคริสต์ทรงเสนอให้ (วิวรณ์ 3:5; 19:8) เมื่อนั้นพวกเขาได้รับการบอกให้ “พัก” (rest) เรื่องนี้ไว้วางกว่าพี่น้องแห่งความเชื่อได้ผ่านประสบการณ์ในทำนองเดียวกัน

แล้วพระองค์จะทำให้สมบูรณ์ (complete) เป็นสิ่งสำคัญที่จะสังเกตภาษากรีกของ วิวรณ์ 6:11 ซึ่งไม่ได้เอ่ยถึงจำนวนของผู้ชอบธรรมที่เสียสละชีวิตว่าจะต้องครบจำนวนเท่าไร ก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมา แต่คำว่า “การทำให้สมบูรณ์” เกี่ยวเนื่องกับอุปนิสัยของพวกเขา ในฐานะประชากรของพระเจ้าจะถูกทำให้สมบูรณ์ โดยได้รับเสี้ยวคลุ้มแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ ไม่ใช่คุณค่าความดีของพวกเขาเอง (วิวรณ์ 7:9, 10) ผู้ชอบธรรมที่เสียสละชีวิตจะยังไม่ถูกเรียกให้ฟื้นสู่ชีวิตใหม่ และการชำระคดีที่พวกเขาถูกกระทำอย่างอยุติธรรมจะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง และการเริ่มต้นยุคหนึ่งพันปี (วิวรณ์ 20:4)

ภาพของฉากตรวดวงที่ห้า ใช้อธิบายถึงช่วงประวัติศาสตร์ที่ตามมาคือ “การปฏิรูปศาสนา” (the Reformation) ซึ่งในช่วงเวลานั้นหลายล้านคนถูกฆ่าเพราะความสัตย์ซื่อของพวกเขา (มัทธิว 24:21) เรื่องนี้ทำให้เราเห็นประชากรของพระเจ้าที่ได้รับความทุกข์ลำบากตลอดประวัติศาสตร์ นับจากเวลาของอาเบล (ปฐมกาล 4:10) จนกระทั่งเวลาที่พระเจ้าจะทรงแก้แค้นแทน “โลหิตของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์” (วิวรณ์ 19:2)

“โอ พระผู้เป็นเจ้า อิกนานเท่าใด” เป็นเสียงร้องขอจากประชากรของพระเจ้าผู้ได้รับความทุกข์ยากลำบากตลอดประวัติศาสตร์ มีใครบ้างใหม่ที่ไม่เคยต่อสู้ดิ้นรนกับการขาดความยุติธรรมในชีวิตนี้ มีการปลอมประโลมอะไรในฉากของตรวดวงที่ห้า เมื่อได้ทราบเช่นนี้ วันหนึ่งความยุติธรรมจะมาถึง ซึ่งนี่จะต้องเกิดขึ้นแน่นอน

วันพฤษภาคม

การแกะตรวดวงที่หก

The Opening of the Sixth Seal

ในตรวดวงที่ห้า เราได้เห็นประชากรของพระเจ้าได้รับความทุกข์เดือดร้อนอย่างอยุติธรรมในโลกที่ไม่เป็นนิมิต มีเสียงร้องขอพระเจ้าให้ทรงเข้าแทรกแซงแทนพวกเขา เวลานั้นจะมาถึงสำหรับพระเจ้าที่จะเข้าแทรกแซง ซึ่งจะเป็นคำตอบต่อคำอธิษฐานของประชากรของพระองค์

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 6:12-14 พร้อมกันไปกับ มัทธิว 24:29, 30 และ 2 เธสะโลนิกา 1:7-10 มีอะไรที่กำลังถูกเปิดเผยตรงนี้

เครื่องหมายสามประการสุดท้ายของตราดวงที่หก ถูกทำนายไว้โดยพระเยซูใน มัทธิว 24:29, 30 ซึ่งจะอุบัติขึ้นใกล้ช่วงสิ้นสุดของ “ความยากลำบากครั้งยิ่งใหญ่” (great tribulation) (วิวรณ์ 7:14) ซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1798 และ “การทำนายล่วงหน้า” (harbingers) ของการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง คือคำพยากรณ์เรื่องวาระสิ้นโลกได้กล่าวพยากรณ์ไว้โดยพระคริสต์ใน มัทธิว บทที่ 24 ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ “ดวงดาว” (ดาวตก meteor) และท้องฟ้า ตรงนี้เป็นถ้อยคำตามตัวอักษร การใช้คำเป็นเหมือนการระบายสีภาพของสิ่งที่เป็นจริงของเหตุการณ์เช่น “ดวงอาทิตย์มืดไป ดวงจันทร์จะเป็นสีเลือด ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า เหมือนผลมะเดื่อหล่นจากต้นขณะที่ผลยังไม่ทันสุก คริสเตียนผู้อาศัยในโลกซีกตะวันตกต่างตระหนักกันว่า ถ้อยคำของพระคริสต์จะสำเร็จสมจริงตามเครื่องหมายที่บอกไว้เหล่านี้: อยากรณของแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ที่เมืองลิสบอนในปี ค.ศ. 1755 วันดวงอาทิตย์มืดเกิดขึ้นในวันที่ 19 พฤษภาคม 1780 ผู้อาศัยอยู่ในซีกตะวันออกของกรุงนิวยอร์ก และภาคใต้ของรัฐนิวอิงแลนด์ มองเห็นท้องฟ้ามืดสนิทชัดเจน ส่วนคำพยากรณ์เรื่องดาวตกจากท้องฟ้า ประชาชนทั้งหลายผู้อาศัยอยู่ในพื้นที่แถบมหาสมุทรแอตแลนติก ได้เห็นในคืน วันที่ 13 พฤศจิกายน 1833 ต่างพากันตื่นตระหนกที่คำพยากรณ์นี้สำเร็จสมจริง พวกนักเทศน์หลายคนได้จัดการการประชุมพื้นฟูฝ่ายจิตวิญญาณขึ้นทั่วไปในโลกตะวันตก เพราะต่างตระหนักว่าวันที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมาใกล้เข้ามาแล้ว

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 6:15-17 พร้อมกันไปกับ อิสยาห์ 2:19 และ โยเซยา 10:8 และลูกา 23:30 จากเหล่านี้วาดให้เห็นภาพผู้คนจากทุกฐานะอาชีพ ต่างพยายามหาที่ซ่อนตัวจากความตกใจกลัวอันเนื่องมาจากแผ่นดินไหวใหญ่ที่โลกไม่เคยประสบมาก่อน “พวกเขาร้องบอกกับภูเขา และโขดหินว่า ‘จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ ให้พ้นจากพระพิภคร์ของพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และจากพระพิโรธของพระเมษโปดก’ (วิวรณ์ 6:16) เวลานั้นได้มาถึงแล้ว ที่ความยุติธรรมจะถูกแจกจ่ายไปเมื่อพระคริสต์ทรงเสด็จมา “เพื่อรับ

พระเกียรติท่ามกลางชนมิกชนของพระองค์” (2 เซสโลนิกา 1:10) และจุดจบของคนที่ชั่วร้ายถูกพรรณนาไว้ใน วีรณ 19:17-21

ฉากจบของเหตุการณ์ เป็นคำถามลักษณะเป็นประโยคโวหาร ซึ่งเหล่าคนชั่วร้ายผู้ตื่นตระหนกได้ร้องถามขึ้นว่า “เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และใครจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้เล่า” (วีรณ 6:17) (ดูใน นาฮูม 1:6 และ มาลาคี 3:2 เช่นกัน) คำตอบสำหรับคำถามนั้นทรงประทานไว้ใน วีรณ 7:4 เหล่าผู้ที่สามารถยืนหยัดอยู่ได้ในวันนั้นคือเหล่าประชากรของพระเจ้า ผู้ได้รับการประทับตราแล้ว

“ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา ใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว” (มาลาคี 3:2) คุณจะตอบคำถามนั้นอย่างไร และคุณจะให้เหตุผลจากพระคัมภีร์ข้อใดเป็นคำตอบ นำคำตอบของคุณไปยังชั้นเรียนในวันสะบาโตด้วย

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์, “*Testimonies to Ministers and Gospel Workers*” ในบท “ความต้องการของโลก”, หน้า 457- 460

นิมิตเรื่องการแกะตราดวงที่เจ็ดขึ้นไปยังสัญลักษณ์ที่แสดงถึง “พระเจ้าทรงใส่พระทัย” และ “การลงวินัยประชากรของพระองค์บนแผ่นดินโลก” ดังที่เคนเนธ เอ. สแตรนต์ ได้ชี้ให้เห็น:

“ในพระคัมภีร์ให้ความเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงดูแลประชากรของพระองค์เสมอ: ประวัติศาสตร์บันทึก พระองค์ทรงสถิตอยู่ใกล้ให้การเกื้อหนุนพวกเขา และในเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในช่วงวาระสุดท้าย ในการพิจารณาการดำรงชีวิต พิสูจน์ว่าพวกเขาพินิจ ซึ่งเป็นพระกรุณากว้างไพศาลเกินความเข้าใจ ด้วยทรงประทานรางวัลชีวิตชั่วนิรันดร์ให้ พระธรรมวิวรณ์ยกประเด็นนี้ และในความมงดงามของหัวข้อเดียวกัน ดังนั้นพระธรรมวิวรณ์ไม่ใช่บางสิ่งที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติทั่วไปของหนังสือเล่มสุดท้าย ที่มักให้น้ำเสียงของข่าวสารลักษณะของวรรณคดีทั่วไปของพระคัมภีร์ โดยแท้ที่จริงพระธรรมวิวรณ์ชี้หนัก

แน่นว่าพวกเขามี “พระเจ้าผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงมีชัยเหนือความตาย และ หลุมฝังศพ” (วิวรณ์ 1:8) พระองค์ไม่มีวันละทิ้งผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระองค์ แม้เมื่อพวกเขาได้รับความทุกข์ทรมานจากการรักษาความเชื่อจนต้องเสียสละ ชีวิต แต่ในที่สุดพวกเขาก็ชนะมารด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ และคำพยานของ พวกเขาเอง (วิวรณ์ 12:11) และพระองค์ได้ทรงเตรียม “มงกุฎแห่งชีวิต” ไว้ คอยท่าพวกเขา (วิวรณ์ 2:10; 21:1-4 และ 22:4)” (“Kenneth A. Strand, “The Seven Heads: Do They Represent Roman Emperor?” in Symposium on Revelation–เล่ม 2, Daniel and Revelation Committee Series (Silver Spring, Md.: Biblical Research Institute, 1992), เล่ม 7, หน้า 206)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีบทเรียนทรงคุณค่าอะไร ที่คุณได้เรียนรู้จากการแกะตราดวงที่เจ็ด สิ่งนี้ได้แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าจะมียี่สิบเลวร้ายใดเกิดบนโลก พระเจ้ายังทรงปกครองเหนือโลกอยู่ และในที่สุดพระสัญญาทั้งหมดที่เรามีในพระคริสต์จะสำเร็จสมจริงแน่นอน
2. จงแสดงความเห็นต่อไปนี้ “คริสตจักรคือหน่วยงานที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้นเพื่อดำเนินพันธกิจแห่งความรอดของมนุษย์ คริสตจักรได้จัดตั้งไว้เพื่อให้การบริการ และพันธกิจของคริสตจักรคือ การนำข่าวพระกิตติคุณไปเผยแพร่ทั่วโลก” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 9) คุณจะช่วยให้โบสถ์ (คริสตจักร) ท้องถิ่นทำหน้าที่เผยแพร่พระกิตติคุณถึงคนอื่นอย่างสัตย์ซื่อได้อย่างไร
3. จงนำคำตอบของคำถามสุดท้ายในบทเรียนวันพฤหัสบดีของคุณไปอภิปรายในชั้นเรียน ว่าใครจะยืนอยู่ได้ในวันที่พระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง เหตุใดพวกเขาจึงยืนอยู่ได้ โดยอภิปรายว่าเราจะดำเนินชีวิตเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์อย่างไร

บทที่ 6

ประชากรของพระเจ้าที่ได้รับการประทับตรา

The Sealed People of God

วันที่ 2- 8 กุมภาพันธ์ 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 7; 2 เปโตร 3:9-14; เฉลยธรรมบัญญัติ 8:11-17;

วิวรณ์ 14:4, 5, 12; วิวรณ์ 17:5; โรม 3:19-23

ข้อควรจำ

“คนเหล่านี้เป็นคนที่มาจากความยากลำบากครั้งยิ่งใหญ่ พวกเขาชำระเสื้อผ้าของเขา ด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก จนขาวสะอาด” (วิวรณ์ 7:14)

ขาวสารของการเปิดตราทั้งเจ็ด แสดงว่าทุกคนที่อ้างว่าเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ได้รับพระพรสำหรับความสัตย์ซื่อ หรือการแข่งสาปสำหรับความไม่สัตย์ซื่อ ตราสี่ดวงแรกพรรณนาถึงการลงวินัยของพระเจ้าเพื่อปลุกให้ตื่นจากความเฉื่อยชาด้านวิญญาณของพวกเขา ซึ่งจะนำพวกเขาสู่ชัยชนะ กระนั้นประชากรของพระเจ้าได้รับความทุกข์ยากลำบากเพราะความอยู่ดีธรรม และการกดขี่จากชาวโลกที่ไม่เป็นมิตรกับพระกิตติคุณเช่นกัน เมื่อมีการแกะตราดวงที่หก พระเจ้าทรงพร้อมจะจัดการกับเหล่าคนที่ทำร้ายประชากรของพระองค์

วิวรณ์ บทที่ 7 เป็นเหมือนการหยุดพักสลับฉากระหว่างตราดวงที่หกและที่เจ็ด ตราดวงที่หกนำเราไปสู่การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ขณะที่เหล่าคนชั่วเผชิญกับการพิพากษา วิวรณ์ บทที่ 7 ตอบคำถามของ

พวกเขาเกี่ยวกับ “ใครจะยืนอยู่ได้ในวันที่พระคริสต์เสด็จกลับมา” คำตอบคือ เหล่าคนที่ได้รับการประทับตราแล้ว จำนวน 144,000 คน (วิวรณ์ บทที่ 7 บอกถึงผู้คนในช่วงวาระสุดท้ายก่อนหน้าการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง)

ลักษณะอุปนิสัยของพวกเขาบอกให้ทราบในวิวรณ์ 14:1-5 มีการพักสลับฉาก (interlude) แทรกเข้ามาระหว่างเสียงแตรอันที่หก และที่เจ็ด (วิวรณ์ 10:1-11:14) การพักสลับฉากนี้เป็นจุดเริ่มต้นของ “การปลุกให้ตื่นครั้งใหญ่รอบที่สอง และการเกิดขึ้นของ “กลุ่มเคลื่อนไหวแอดเวนติส” (Adventist Movement) (ซึ่งอุบัติขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันกับการเปิดฉากของวิวรณ์ บทที่ 7 ซึ่งโฟกัสไปยังประสบการณ์ และภารกิจแห่งประชากรของพระเจ้าในช่วงวาระสุดท้าย

วันอาทิตย์

การยับยั้งกระแสลมพายุ

Restraining the Winds

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 7:1-3 พร้อมกับ 2 เปโตร 3:9-14 อัครทูตยอห์นมองเห็นอะไร คาดว่านานเท่าใด เหล่าทูตสวรรค์จะยับยั้งกระแสลมพายุไว้ อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อการประทับตราได้เสร็จสิ้นลง

ในพระคัมภีร์เดิม กระแสลมหมายถึงอำนาจการทำลาย ซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการพิพากษาคนบาปชั่ว (เยเรมีย์ 23:19; ดาเนียล 7:2) “ขณะที่เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าหยุดกระแสลมไว้ เพื่อเช็คดูความรุนแรงของกระแสความหลงใหล ตัณหาราคะ การต่อสู้ขัดแย้งของมนุษย์จะถูกปล่อยให้ไป” (เอลเลน จี. วัตส์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 614) พลังแห่งการทำลายนี้ถูกยับยั้งไว้โดยอำนาจจากเบื้องบน ซึ่งเข้าแทรกแซงขณะที่การประทับตราประชากรของพระเจ้ากำลังดำเนินไป

ในสมัยโบราณการประทับตราโดยทั่วไปหมายถึงการเป็นเจ้าของความหมายเชิงสัญลักษณ์ในพระคัมภีร์ใหม่คือ “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักบรรดาคนของพระองค์” (2 ทิโมธี 2:19) พระเจ้าทรงจำประชากรของพระองค์ และทรงประทับตราพวกเขาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 1:13, 14; 4:30) ในวาระสุดท้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงประทับตราที่หน้าผากของประชากร

ผู้สัตย์ชื่อของพระเจ้า ผู้ถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ (วิวรณ์ 14:1, 12) ตราที่ประทับบนหน้าผากนี้ไม่อาจมองเห็นด้วยสายตา แต่เหมือนที่ เอลเลน จี. ไวท์ กล่าว ตรานั้นหมายถึง “การจัดตั้งไว้ในความจริง ทั้งในด้านสติปัญญาและด้านวิญญาณจิต ดังนั้น (ประชากรของพระเจ้า) ไม่อาจเปลี่ยนแปลงไป” (เอลเลน จี.ไวท์, Last Day Events, หน้า 220) ในการเปรียบเทียบ ผู้ตัดสินใจอยู่ฝ่ายสัตว์ร้ายในที่สุด จะได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย (วิวรณ์ 13 :16, 17)

เหล่าผู้สัตย์ชื่อที่ได้รับการประทับตราของพระเจ้าทุกรุ่นอายุต่างถูกทดสอบ อย่างไรก็ตาม การทดสอบในความสัตย์ชื่อช่วงวิกฤติกาลสุดท้าย นั่นคือการถือรักษาพระบัญญัติข้อที่สี่ของพระเจ้า (ดูวิวรณ์ 12:17; 14:12) พระเจ้าทรงเจาะจงใช้พระบัญญัติข้อที่สี่เป็นข้อทดสอบเรื่องการเชื่อฟังต่อพระองค์ (วิวรณ์ 14:7) และวันสะบาโต “เครื่องหมายของพระเจ้า” ในสมัยพระคัมภีร์ (เอเสเคียล 20:12, 20; ฮีบรู 4:9, 10) และก็จะเป็เครื่องหมายแห่งความจงรักภักดีต่อพระเจ้าในช่วงวิกฤติกาลเช่นกัน

ในช่วงเวลาสิ้นสุด “เครื่องหมาย” จะเป็นเครื่องปกป้องรักษาจากอำนาจที่จะเข้ามาทำลายผ่านภัยทรมาณสุดท้ายเจ็ดประการ (ดู เอเสเคียล 9:1-11) สำหรับฉากหลังเวทีที่ทำให้เกิดจินตนาการจากวิวรณ์ 7:1-3 ดังนั้น คำถามที่ถูกยกขึ้นมาใน วิวรณ์ 6:17 จะได้รับคำตอบตรงนี้ เหล่าผู้ที่สามารถยืนอยู่ได้เพราะได้รับการปกป้องในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า คือประชากรที่ได้รับการประทับตราของพระองค์แล้ว

อัครทูตเปาโลเตือนไว้ว่า อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย โดยเหล่าผู้ได้รับการประทับตราไว้แล้ว (เอเฟซัส 4:30) นี้หมายความว่าถึงอะไร คนหนึ่งจะทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัยได้อย่างไร เมื่อคุณคิดคำตอบได้แล้ว คุณจะต้องทำการเลือก มีสิ่งใดจะช่วยตัวคุณเองไม่ทำให้ทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย

วันจันทร์

ประชากรของพระเจ้าที่ได้รับการประทับตรา

The Sealed People of God

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 7:4-8 ประชากรของพระเจ้าที่ได้รับการประทับตรามีจำนวนกี่คน ความหมายของจำนวนที่เจาะจงนี้หมายถึงอะไร

คำประกาศถึงจำนวนของผู้ที่ได้รับการประทับตรา เป็นเครื่องหมายของการ “ทำให้เสร็จสมบูรณ์” (completion) ของการประทับตรา อัครทูตยอห์นได้ยืนยันจำนวน 144,000 คน ประกอบด้วย 12 คุณ 12,000 ตัวเลข 12 เป็นสัญลักษณ์แห่งประชากรของพระเจ้า คือจำนวนเผ่าของชนอิสราเอล และคริสตจักรทั้งมวลสร้างขึ้นจากรากฐานของอัครทูต 12 คน (เอเฟซัส 2:20) ดังนั้นจำนวนรวม 144,000 เป็นตัวแทนของจำนวนประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย “ชนอิสราเอลทั้งมวล” (ชาวยิวและชาวต่างชาติ) ผู้พร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ และพวกเขาจะถูกรับขึ้นสู่สวรรค์โดยไม่ต้องพบกับความตาย (โรม 11:26; 1 โครินธ์ 15:51-53)

ชื่อ 12 เผ่าที่ถูกเรียงลำดับไว้ใน วิวรรณ์ บทที่ 7 เป็นที่ชัดเจนว่า ไม่ใช่ตัวเลขตามตัวอักษร เพราะว่าจำนวน 12 เผ่าของชนอิสราเอลรวมทั้งอาณาจักรฝ่ายเหนือ และอาณาจักรฝ่ายใต้ไม่ดำรงอยู่ในปัจจุบัน ชนอิสราเอล 10 เผ่าของอาณาจักรฝ่ายเหนือถูกนำไปเป็นทาสในช่วงการยึดครองโดยพวกอัสซีเรีย (2 พงศ์กษัตริย์ 17:6-23) ซึ่งทำให้พวกเขาแต่งงานร่วมชีวิตกับชนต่างชาติ ดังนั้นจำนวน 12 เผ่าไม่ได้ประกอบด้วยผู้ถือศาสนายิว (Judaism) ในปัจจุบัน

อีกอย่าง จำนวน 12 เผ่าที่เรียงลำดับในวิวรรณ์ บทที่ 7 ไม่เหมือนพบในที่อื่นของพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ กันดารวิถี 1:5-15; เอเสเคียล 48:1-29) เผ่ายูดาห์ถูกลำดับไว้เป็นเผ่าแรกของรายการ (วิวรรณ์ 7:5) แทนที่จะเป็นเผ่ารูเบน (เปรียบเทียบกับ กันดารวิถี 1:5) อีกอย่างเผ่า “ดาน” และ “เอฟราอิม” ที่มีชื่อในพระธรรมกันดารวิถี บทที่ 1 และ เอเสเคียล บทที่ 48 ทั้งสองเผ่าถูกตัดออก (omitted) จากรายชื่อเผ่าใน วิวรรณ์ บทที่ 7 ขณะที่โยเซฟ และเลวี ถูกรวมเข้ามาแทนที่ (วิวรรณ์ 7:7, 8) เหตุผลชัดเจนที่ “เอฟราอิม” และเผ่า “ดาน” ถูกตัดออกไปจากรายชื่อเผ่าต่างๆ ในวิวรรณ์ บทที่ 7 คือในบันทึกของพระคัมภีร์เดิม สองเผ่านี้ได้ละทิ้งพระเจ้า (apostate) และหันไปกราบไหว้รูปเคารพ (idolatrous) (1 พงศ์กษัตริย์ 12:29, 30; โสเซยา 4:17)

รายชื่อของเผ่าต่างๆ ในวิวรรณ์ บทที่ 7 ไม่ใช่ในรูปประวัติศาสตร์ แต่เป็นในด้านจิตวิญญาณ การที่ชื่อของเผ่าดาน และเอฟราอิม หายไปจากรายชื่อ แนะนำว่าการที่ผู้คนในสองเผ่านี้ไม่มีความสัตย์ซื่อ พวกเขาจึงไม่มีส่วน

ท่ามกลางประชากรของพระเจ้าผู้ได้รับการประทับตรา เช่นกันคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่อ้างถึงชน 12 เผ่าของอิสราเอล (ยากอบ 1:1) จำนวน 12 เผ่าในวิวรณ์ บทที่ 7 เป็นตัวแทนสำหรับประชากรทั้งหมดของพระเจ้าผู้มีความสัตย์ซื่อจนวันสุดท้าย ซึ่งหมายถึงทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ

มีข้อพระคัมภีร์ใดบ้างที่พระเจ้าทรงให้ความมั่นใจแก่ผู้ที่จะมีชีวิตในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยาก

1. ประสบการณ์อะไรที่ไม่มีกลุ่มอื่นในประวัติศาสตร์เคยได้รับ (วิวรณ์ 14:3, 4; วิวรณ์ 15:2, 3) ขณะที่คุณคิดถึงชีวิตของคุณเอง การดำเนินชีวิตด้านจิตวิญญาณในปัจจุบันของคุณสะท้อนเสียงเพลงแห่งประสบการณ์สดใหม่กับพระเจ้าใหม่ หรือมันสะท้อนเรื่องชีวิตในอดีตของคุณที่เก่าเก็บ (stale) ไปแล้ว ที่พระเจ้าเคยทำงานในชีวิตของคุณ ซึ่งขาดหลักฐานพยานของการอุทิศถวายในปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงอะไรที่คุณสามารถทำได้เดี๋ยวนี้ เพื่ออุทิศถวายชีวิตให้กับพระเจ้าใหม่อีกครั้งหนึ่ง

2. มีความแตกต่างกันอย่างไร ระหว่างการเพียงรู้เรื่องเกี่ยวกับพระคริสต์ และการรู้จักพระองค์อย่างแท้จริง ถ้ามีใครจะถามคุณว่า “พระคริสต์ทรงมีพระลักษณะอย่างไร” คุณจะให้คำตอบอย่างไร และเหตุใดจึงตอบเช่นนั้น

วันอังคาร คนมากมายเหลือคณนา
The Great Multitude

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 7:9, 10 อัครทูตยอห์นเห็นธรรมิกชนกลุ่มใดในฉากนี้ พวกเขาได้รับการพรรณนาอย่างไร พวกเขามาจากที่ไหน และพวกเขาร้องเสียงดังว่าอะไรต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้า

อัครทูตยอห์นมองเห็น “คนเหล่านี้เป็นคนที่มาจากความยากลำบากครั้งยิ่งใหญ่ พวกเขาชำระล้างเสื้อผ้าของเขาด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดกจนขาวสะอาด” (วิวรณ์ 7:14) นั่นหมายถึงกลุ่มชนพิเศษ ที่พวกเขาไม่คำนึงว่า

พวกเขาได้ผ่านความยากลำบากมาหนักเพียงใด พวกเขายังคงสัตย์ซื่อต่อพระเยซู เหตุนี้พระองค์ทรงประทานเสื้อผ้าสีขาวแห่งความชอบธรรมของพระองค์ให้พวกเขาสวม นั่นคือพวกเขาได้ถูกปกคลุมด้วยความชอบธรรมสมบูรณ์ของพระองค์ คำว่า “ความทุกข์ยาก” (tribulation) ถูกใช้บ่อยในพระคัมภีร์เพื่ออ้างถึงสิ่งที่เหล่าผู้เชื่อได้รับความทุกข์ยากสำหรับความเชื่อของพวกเขา (ตัวอย่างเช่น อพยพ 4:31; สดุดี 9:9; มัทธิว 24:9; ยอห์น 16:33; โรม 5:3) ดังนั้นแม้ชาวแอ็ดเวนติสบางคนตีความหมายตามความเห็นที่ชนกลุ่มนี้ เป็นการนำเสนอผู้ชอบธรรมจำนวน 144,000 คนอีกมุมหนึ่ง เราสามารถเข้าใจในคำว่า “ฝูงชนจำนวนมาก” (great multitude) เป็นการอ้างถึงเหล่าผู้ได้รับการไถ่ให้รอดทั้งมวล ซึ่งต้องผ่านความทุกข์ยากลำบากสำหรับความเชื่อของพวกเขาตลอดทุกยุคที่ผ่านมา

ตรงนี้ เช่นกันอัครทูตยอห์นพรรณนาว่า “มหาชนที่ไม่มีใครนับจำนวนได้” เราพบหัวข้อใหญ่นี้ในพระคัมภีร์ทั้งเล่มคือ “ความรอดโดยพระคุณ” มนุษย์สามารถอ้างว่าพวกตนได้รับความรอดและได้รับชีวิตนิรันดร์ ทั้งจะได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ และแผ่นดินโลกใหม่ได้เพียงเหตุผลเดียว คือโดยความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ ซึ่งทรงประทานให้พวกเขาโดยพระคุณ

“ณ จุดใกล้พระบัลลังก์ที่สุดคือเหล่าผู้ที่ครั้งหนึ่งมีใจร้อนรนในกิจการของซาตาน แต่พวกเขาเป็นเหมือน “ดุ้นฟืนถูกหยิบออกจากกองไฟ” (plucked as brands from the burning) พวกเขาได้ติดตามพระผู้ช่วยให้รอดด้วยการอุทิศถวายอย่างลึกซึ้ง พวกที่อยู่ห่างพระบัลลังก์ถัดไปเป็นเหล่าคริสเตียนที่มีอุปนิสัยสมบูรณ์ท่ามกลางคนที่ไม่สัตย์ และผู้ไม่เลื่อมใสในศาสนา พวกเขาเทิดทูนพระบัญญัติของพระเจ้า ขณะที่โลกคริสเตียนจำนวนหลายล้านประกาศว่า “พระบัญญัติเป็นโมฆะไปแล้ว” ซึ่งเรื่องนี้เกิดขึ้นทุกยุคสมัย ผู้สัตย์ซื่อจึงถูกกดขี่ข่มเหง บางคนยอมตายด้วยความเชื่อ (martyred) ในศาสนาอัครทูตยอห์นพรรณนาว่า “และนี่แน่ะมหาชนที่ไม่มีใครนับจำนวนได้ ที่มาจากทุกประชาชาติทุกเผ่า ทุกชนชาติ และทุกภาษา ยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และเฉพาะพระพักตร์พระเมษโปดก พวกเขาสวมเสื้อผ้าสีขาว และถือใบตาลอยู่ในมือ” (วิวรณ์ 7:9) การต่อสู้ในสงครามฝ่ายวิญญาณของพวกเขาจบลงแล้ว พวกเขา

ประสบชัยชนะ พวกเขาวิ่งแข่งขัน และได้รับรางวัลในมือของพวกเขา มีใบตาล
ถืออยู่ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะของพวกเขา เสื้อผ้าสีขาวเป็นสัญลักษณ์
แห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ที่ไร้จุดด่างพร้อย ซึ่งบัดนี้เป็นของพวกเขา”
(เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 665)

ถูกแล้ว เราถูกปกคลุมไว้ด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์
นี่เป็นของประทานแห่งความเชื่อ แต่เราจะสามารถรักษาความเชื่อนั้น
ไว้ และยืนหยัดในความเชื่อนั้นได้อย่างไร แม้จะอยู่ท่ามกลางการ
ทดสอบ และความทุกข์ยากลำบาก หรือที่สำคัญกว่า เราสามารถรักษา
ความเชื่อ และสัตย์ซื่อไว้ได้อย่างไร ในเวลาที่สะดวกสบาย และเจริญ
รุ่งเรือง (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 8:11-17)

พุทธ ผู้ติดตามพระเมษโปดก

Those Who Follow the Lamb

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:1-5 อะไรคือลักษณะอุปนิสัยหลักสาม
ประการของผู้ชอบธรรม 144,000 คน ลักษณะอุปนิสัยเหล่านี้เกี่ยวข้องกับ
กับธรรมิกชนในวาระสุดท้ายใน วิวรณ์ 14:12 อย่างไร

วิวรณ์ 14:4, 5 พรรณนาธรรมิกชน 144,000 คนว่า มีคุณลักษณะเป็น
เส้นตรงเดียวกัน (aligns) กับเหล่าธรรมิกชนของพระเจ้าในวาระสุดท้าย
นั่นคือพวกเขา “ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และจงรักภักดีต่อพระเยซู”
(วิวรณ์ 14:12) แม้ว่าพวกเขามีประสบการณ์กับความโกรธแค้นพิศของซาตาน
ในช่วงวิกฤติการณ์สุดท้าย แต่พวกเขายืนหยัดมั่นคง เพราะว่าพวกเขามีความ
สัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเยซู

ในแสงสว่างของ วิวรณ์ 17:15 ในลักษณะใดที่เหล่า 144,000 คน
ไม่มีมลทินกับผู้หมิง อุปนิสัยของพวกเขาบริสุทธิ์เกี่ยวเนื่องกับข้อเท็จจริง
ที่ว่า พวกเขาได้รับการไถ่แล้วจากผู้คนบนแผ่นดินโลกเพื่อเป็น “ผลแรก
ถวายแด่พระเจ้า” (first fruits to God) (วิวรณ์ 14:4)

การผิดศีลธรรมเป็นเครื่องหมายแห่งความไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า วิวรรณ์ 17:5 กล่าวถึงพฤติกรรมของผู้คนในช่วงวาระสุดท้ายว่า “และบนหน้าผากของนางมีชื่อที่เป็นความลึกลับเขียนไว้ว่า “บาบิโลนมหานครแม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย” และใน วิวรรณ์ 18:13 กล่าวว่า “เพราะประชาชาติทั้งหมดต่างได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งราคะในการล่วงประเวณีของนครนั้น” แต่ธรรมิกชน 144,000 คนคงความจงรักภักดีต่อพระคริสต์และต่อต้านการมีความสัมพันธ์กับบาบิโลน และคริสตจักรที่ผละห่าง (apostate) พระเจ้า ดังนั้นธรรมิกชน 144,000 คน “เป็นพวกที่ติดตามพระเมษโปดก ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน” วิวรรณ์ 14:4

เหล่าธรรมิกชน 144,000 คน ได้รับการพรณนาต่อไปว่า พวกเขาเป็นคนที่ได้รับการไถ่แล้วจากท่ามกลางมนุษย์ เพื่อเป็น “ผลแรกถวายแด่พระเจ้า และพระเมษโปดก” (วิวรรณ์ 14:4) ซนอิสราเอลสมัยโบราณถือว่า “ผลแรก” เป็นผลดีที่สุดของการเก็บเกี่ยว และพวกเขานำผลนั้นมาถวายพระเจ้า (กันดารวิถี 18:12) คำว่า “ผลแรก” สามารถอ้างถึงประชากรผู้ได้รับความรอดซึ่งมีลักษณะ “แตกต่างชัดเจน” (distinct) กับชาวโลก (ยากอบ 1:18) แต่กลุ่ม 144,000 คน เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นกลุ่มพิเศษ เพราะว่าพวกเขาจะถูกรับสู่สวรรค์โดยไม่พบกับความตาย (1 โครินธ์ 15:50-52) ดังนั้นพวกเขาเป็นผลแรกของจำนวนคนมากมายที่ได้รับการช่วยให้รอดในทุกยุคสมัย (ดูวิวรรณ์ 14:14-16)

มีวิถีใดที่เราอาจตกอยู่ในอันตรายของการเข้าไปล่วงประเวณีฝ่ายจิตวิญญาณโดยที่เราไม่ทราบ เพราะเหตุใดเราจึงหลอกตัวเอง ถ้าเราคิดว่าเราไม่ตกอยู่สภาพอันตรายเช่นนั้น

วันพฤหัสบดี

ความรอดแด่พระเจ้าของเรา และพระเมษโปดก

Salvation to Our God and the Lamb

อ่านพระธรรมวิวรรณ์ 14:5 พร้อมกันกับ 2 เปโตร 3:14 และยูดาข้อ 24, 25 พระธรรมวิวรรณ์พรณนาถึงประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้ายของโลกว่า “ปราศจากความเท็จ” คนจะก้าวไปสู่คุณสมบัติเช่นนั้นได้อย่างไร

ลักษณะนิสัยสุดท้ายของกลุ่ม 144,000 คน คือ “ในปากของพวกเขา ไม่พบความเท็จ และพวกเขาเป็นคนที่ปราศจากตำหนิ” (วิวรณ์ 14:5) ขณะที่ประชากรของโลกเลือกที่จะเชื่อความเท็จของเขา ประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้ายจะได้รับจิตใจที่รักความจริง พอๆ กับการที่จะได้รับความให้รอด (2 เธสะโลนิกา 2:10, 11)

คำว่า “ปราศจากความเท็จ” ในภาษากรีกคือ “อะโมโมส” (amomos) เทียบเคียงกับคำว่า “ปราศจากข้อตำหนิ” (blameless) อ้างถึง “ความสัตย์ซื่อจงรักภักดี” ต่อพระคริสต์ของเหล่าธรรมิกชน 144,000 คน ในพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงสั่งประชากรของพระองค์ว่า “เจ้าทั้งหลายต้องบริสุทธิ์” (เลวีนิติ 19:2; 1 เปโตร 2:9) พระเจ้าตรัสกับท่านอับราฮัมว่า “จงดำเนินต่อหน้าเรา และเป็นคนดีพร้อม” (ปฐมกาล 17:1) พระเจ้าตรัสถึงท่านโยบว่า “ชายคนนั้นเป็นคนดีพร้อม และเที่ยงธรรม” (โยบ 1:1) คริสเตียนทุกคนถูกเรียกให้เป็นคนบริสุทธิ์ (holy) และปราศจากข้อตำหนิต่อพระพักตร์ของพระเจ้า (เอเฟซัส 5:27; ฟิลิปปี 2:15)

อ่านพระธรรมโรม 3:19-23 เพราะเหตุใดเราจึงต้องยอมรับความจริงนี้ไว้กับตนเสมอ

ในวันเปิดฉากประวัติศาสตร์ของโลก ธรรมิกชน 144,000 คน จะสะท้อนพระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้าออกมา ความรอดของพวกเขาจะสะท้อนสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อพวกเขามากกว่าความบริสุทธิ์ และการดีของพวกเขาเอง (ดูเอเฟซัส 2:8-10) จำนวน 144,000 คน ได้ล้างเสื้อผ้าของพวกเขา และทำให้เสื้อผ้านั้นขาวสะอาดด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก (วิวรณ์ 7:14) เช่นนั้น พวกเขาได้ถูกพบว่า “ปราศจากมลทิน และข้อตำหนิ” ต่อพระพักตร์ของพระเจ้า (2 เปโตร 3:14)

“เราจำเป็นต้องได้รับการทำให้บริสุทธิ์ (refined) และสะอาดจากสิ่งที่เป็นของโลกทั้งปวง เราจะสะท้อนพระฉายา (image) ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา และกลายเป็นผู้มีส่วน (partakers) ในธรรมชาติของพระเจ้าได้อย่างไร”

“เมื่อความขัดแย้งของชีวิตจบลง เมื่อยุทธภัณฑ์ถูกถอดออก และวางลงที่พระบาทของพระเยซู เมื่อธรรมิกชนทั้งหลายของพระเจ้าได้รับเกียรติแล้ว จากนั้น...เท่านั้นจึงจะปลอดภัยที่จะอ้างว่าเรารอดแล้ว และปราศจากซึ่งความบาป” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 3, หน้า 355, 356)

เราจะดำเนินชีวิตที่ “ชำระให้บริสุทธิ์” (ต่อเนื่อง) ด้วยการเตรียมตัวพร้อมทุกวันเพื่อชีวิตชั่วนิรันดร์ และไม่ต้องทุกข์ร้อน (suffer) จากการตกลงสู่กับดักของ “การพยายามทำตัวให้เป็นคนสมบูรณ์” (perfectionism) และ “เป็นคนบริสุทธิ์” แบบคลั่งศาสนา (fanatical holiness) ได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 3 ในบท “การปราศจากซึ่งความบาปและความรอด”, หน้า 353-357

การพิสูจน์เอกลักษณ์ของธรรมิกชน 144,000 คน เป็นประเด็นที่อภิปรายกันเผ็ดร้อน สิ่งที่อยู่ขัดแย้งในพระธรรมวิวรณ์ ดูเหมือนธรรมิกชน 144,000 คน เป็นประชากรของพระเจ้ารุ่นสุดท้ายก่อนช่วงปิดฉากประวัติศาสตร์ของโลกนี้ เราทราบว่าพวกเขาเข้าต้องผ่านความทุกข์ยากลำบาก และได้รับการปกป้องจากภัยทรมาณสุดท้ายเจ็ดประการ (ดู สดุดี 91:7-16; วิวรณ์ 7:15-17) และความจงรักภักดีของพวกเขาจะได้รับการทดสอบยิ่งกว่าประชากรของพระเจ้าในอดีตที่ผ่านมา

จริงๆ แล้วธรรมิกชนกลุ่มนี้เป็นใครกันแน่ พระเจ้าไม่ทรงเปิดเผยให้เราทราบ เอกลักษณ์ของพวกเขาเป็นหนึ่งในข้อล้าลึกที่พระเจ้าทรงเก็บไว้สำหรับพระองค์เอง (เฉลยธรรมบัญญัติ 29:29) เราจะต้องรอในอนาคตว่าใครจะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มธรรมิกชนแห่งความรอดพิเศษนี้ เกี่ยวกับข้อล้าลึกที่เราได้รับการเตือนไว้ว่า:

“พระคริสต์ตรัสว่า จะมีบางคนในโบสถ์ (คริสตจักร) ผู้ที่จะเสนอ

เรื่อง “นิทานหรือเรื่องที่ไม่จริง” (fables) ต่างๆ และ “เรื่องคาดคะเน หรือ ทักทักเอาเอง” (suppositions) ต่างๆ เมื่อพระเจ้าทรงประทานความจริงยิ่งใหญ่ ที่ยกระดับขึ้น ที่เป็นเกียรติ สิ่งเหล่านี้ควรเก็บไว้ในคลังแห่งจิตใจ เมื่อมนุษย์ นำเอาทฤษฎีนี้ และทฤษฎีนั้น เมื่อมนุษย์มีความอยากรู้อยากเห็นบางสิ่งซึ่งไม่ จำเป็นสำหรับพวกเขาที่จะทราบ พระเจ้าจะไม่ทรงนำพวกเขาในเรื่องนี้ ไม่ใช่ แผนการของพระองค์ที่จะให้ประชากรของพระองค์นำเสนอบางสิ่งๆ ที่พวกเขา จะพูดในลักษณะ “สมมติว่า” (suppose) ซึ่งไม่ใช่ในพระวจนะ นั่นไม่ใช่พระทัย ของพระองค์ ที่พวกเขาจะเข้าสู่การขัดแย้งจากคำถามต่างๆ ซึ่งไม่ช่วยพวกเขา ในเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ดังนั้นบรรณิกชน 144,000 คน ประกอบด้วยใคร เรา ทราบเพียงว่าเป็นกลุ่มที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ ซึ่งในเวลาอีกไม่นานเราจะ ได้ทราบโดยปราศจากข้อกังขา” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 174)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงพิจารณาคำเตือนสติต่อไปนี้ : “ให้เราพยายามออกกำลังอย่างเต็มที่ตามที่พระเจ้าทรงประทานเรา ให้เป็นคนหนึ่งท่ามกลางเหล่าธรรมิกชน 144,00 คน” (เอลเลน จี. ไวท์, SDA Bible Commentary, เล่ม 7, หน้า 970) คุณจะนำข้อความนี้ไปสู่การปฏิบัติได้อย่างไร และสิ่งนี้จะส่งผลต่อการตัดสินใจประจำวันของคุณหรือไม่ อย่างไร
2. ลักษณะสำคัญของธรรมิกชน 144,000 คือ เป็นธรรมิกชนในช่วงวาระสุดท้าย พวกเขาร้องเพลงบทใหม่ ที่คนอื่นไม่สามารถร้องได้เพราะเป็นบทเพลงจากประสบการณ์ของพวกเขา ซึ่งประชากรของพระเจ้าในอดีตไม่เคยมี (วิวรณ์ 14:3, 4; วิวรณ์ 15:2, 3) ขณะที่คุณคิดถึงชีวิตของคุณเอง การดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณสะท้อนบทเพลงแห่งประสบการณ์สดใหม่กับพระเจ้าบ้างไหมหรือชีวิตของคุณสะท้อนแต่ประสบการณ์เก่าที่ไม่น่าสนใจ ทั้งนี้เป็นเพราะคุณขาดการอุทิศถวายตัวในปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างใหม่ที่你会จะทำเดี๋ยวนี้ เพื่ออุทิศถวายชีวิตให้แก่พระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง
3. มีความแตกต่างอย่างไรระหว่าง การรู้เรื่องเกี่ยวกับพระคริสต์ และการรู้จักพระองค์อย่างแท้จริง ถ้ามีใครถามคุณว่า “พระคริสต์มีพระลักษณะอย่างไร” คุณจะตอบอย่างไร

บทที่ 7

แตรทั้งเจ็ด

The Seven Trumpets

วันที่ 9 - 15 กุมภาพันธ์ 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 8:1-13; กัณดารวิถี 10:8-10; เอเสเคียล 10:2; วิวรณ์ 10:1-11;
ดาเนียล 12:6, 7; วิวรณ์ 11:1-13; เลวีนิติ บทที่ 16

ข้อควรจำ

“แต่ในวันเวลาที่มีเสียงแตรจากทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ด ที่กำลังจะเป่าแตรนั้น ความล้าลึกของพระเจ้าจะเสร็จสมบูรณ์ เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงประกาศแก่บรรดาผู้เผยพระวจนะซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์” (วิวรณ์ 10:7)

ในฉากของตราดวงที่ห้า เรามองเห็นประชากรของพระเจ้า ผู้ถูกกดขี่ร้องขอพระเมตตาจากพระเจ้า ประชากรเหล่านี้สะท้อนถึงผู้สัจย์ที่ต่อพระเจ้าทุกยุคตลอดมา ผู้สัจย์ชื่อเหล่านี้วาดภาพให้เห็นดวงวิญญาณทั้งหลายที่อยู่ใต้แท่นบูชา พวกเขาเรียกร้องขอพระเจ้าสำหรับความยุติธรรม และการพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่ใช่คนผิด พวกเขาพร้อมร้องขอเป็นเสียงเดียวกันว่า “ข้าแต่องค์เจ้านาย...อีกนานเท่าใด” (วิวรณ์ 6:10) พลันมีเสียงจากสวรรค์กล่าวหนุนใจให้พวกเขารอจนกว่าวันนั้นจะมาถึง เมื่อพระเจ้าจะพิพากษาผู้ที่ทำร้ายพวกเขา วิวรณ์ 6:15-17 วาดภาพให้เห็นพระเยซูเสด็จกลับมาয়โลกนี้ และทรงนำเอาการพิพากษามาให้กับผู้ที่ทำร้ายคนที่สัจย์ชื่อของพระองค์

ฉากของตราดวงที่ห้าเป็นตัวแทนประสบการณ์แห่งประชากรของพระเจ้าผู้ได้รับความเจ็บปวดทรมานตลอดประวัติศาสตร์ ตั้งแต่สมัยของอาเบล จนกระทั่งในที่สุดพระเจ้าจะทรงพิพากษา และแก้แค้นให้กับ “โลหิตของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์” (วิวรณ์ 19:2) ประชากรของพระเจ้าผู้ได้รับความทุกข์เดือดร้อนจะต้องยืนหยัด และเชื่อในพระเจ้า ว่าพระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานของพวกเขา

นิมิตของแตรเจ็ดคันแสดงว่า ตลอดในประวัติศาสตร์ พระเจ้าได้ทรงเข้าแทรกแซงเพื่อพิพากษาเหล่าผู้ข่มเหงทำร้ายประชากรของพระองค์ วัตถุประสงค์ของแตรเจ็ดคันก็เพื่อให้ความมั่นใจแก่ประชากรของพระองค์ว่า สวรรค์ไม่เมินเฉย (indifferent) ต่อความทุกข์ยากลำบากของพวกเขา

วันอาทิตย์

คำอธิษฐานของธรรมิกชน

The Prayers of the Saints

พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 8 เปิดให้เห็นภาพของทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดกำลังยืนต่อพระพักตร์ของพระเจ้า พร้อมทั้งจะเป่าแตรของพวกเขา ก่อนที่แตรทั้งหลายจะถูกเป่า ฉากหนึ่งได้แทรกเข้ามา วัตถุประสงค์ของฉากนั้นก็เพื่อจะอธิบายความหมายด้านศาสนศาสตร์ของแตรเหล่านั้น

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 8:3, 4 พร้อมกับการพรรณนาพิธีนมัสการประจำวันในพระวิหารแห่งกรุงเยรูซาเล็มที่ไว้ข้างล่าง: หนังสืออธิบายความหมายของพระคัมภีร์ (The Bible Commentary) ของชาวยิวอธิบายว่าใน “พิธีถวายสัตวบูชาตอนเย็น” (evening sacrifice) ลูกแกะที่ถูกฆ่าแล้วจะถูกยกมาวางบนแท่นเผาถวายบูชาและเลือดของลูกแกะนั้นจะไหลลงไปยังฐานของแท่นเผาบูชา ปุโรหิตผู้ทำหน้าที่วันนั้นจะนำกระถางรูปทองคำเข้าไปด้านในพระวิหาร และถวายเครื่องหอมที่แท่นเผาเครื่องหอมทองคำภายในห้องวิสุทธิสถานของพระวิหาร เมื่อปุโรหิตผู้นั้นออกมาข้างนอกพระวิหาร เขาเทกระถางลงบนพื้นดิน ทำให้บังเกิดเสียงดังกึกก้อง ณ จุดนั้น ปุโรหิตทั้งเจ็ดจะเป่าแตรของพวกเขา เป็นเครื่องหมายบอกว่าพิธีถวายบูชาตอนเย็นของวันนั้นได้สิ้นสุดลงแล้ว

คนหนึ่งสามารถจะมองเห็นลักษณะของภาษาที่ใช้ในพิธีการถวายบูชา รอบเย็น ในวิวรณ์ 8:3-5 ว่า มีความสำคัญ ที่ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้รับเอา เครื่องหอม “ที่แทนบูชาทองคำ ที่อยู่หน้าพระที่นั่งนั้น” (วิวรณ์ 8:3) เครื่องหอม ตรงนี้เป็นสิ่งแทนคำอธิษฐานของธรรมิกชน (วิวรณ์ 5:8) และบัดนี้คำอธิษฐาน ของพวกเขา กำลังได้รับคำตอบโดยพระเจ้า

พระธรรมวิวรณ์ 8:3-5 จัดหาข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับแดรในพระธรรม วิวรณ์ให้กับเราดังนี้:

- ก. แดรเจ็ดคัน หมายถึงการพิพากษามนุษย์ผู้คิดกบฏต่อพระเจ้า อัน เป็นการตอบสนองต่อคำอธิษฐานของประชากรของพระองค์ที่ถูก กดขี่ข่มเหง
- ข. การเป่าแดรเป็นผลมาจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูในฐานะ เป็นลูกแกะของพระเจ้า และดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง (consecu- tively) ตลอดในประวัติศาสตร์ และจะดำเนินต่อไปจนกระทั่งการ เสด็จกลับมาครั้งที่สอง (ดู วิวรณ์ 11:15 -18)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 8:5 พร้อมกันไปกับเอเสเคียล 10:2 ซึ่ง ท่านเอเสเคียลได้เห็นในนิมิต ซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่ท่าน ในนิมิต ท่านได้เห็นและได้ยิน “พระเจ้าตรัสสั่งชายที่สวมเสื้อผ้าป่านว่า “จงเข้าไป ที่ระหว่างวงล้อซึ่งอยู่ที่ใต้แครบ “จงกอบถ่านคุเต็มอุ้งมือทั้งสองของเจ้า จากที่ระหว่างแครบและนำไปโปรยเหนือนครนั้น” (เอเสเคียล 10:2) ซึ่งหมายถึงพระองค์ได้เทพไฟยังเหล่าผู้ละทิ้งพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม นิมิต นี้ช่วยให้เราเข้าใจชัดเจนในธรรมชาติของแดรในพระธรรมวิวรณ์อย่างไร

ทูตสวรรค์ได้นำกระถางที่มีไฟลุกไหม้จากแท่นบูชา และนำไปเทลงบน แผ่นดินโลก ความสำคัญคือไฟนี้มาจากแท่นบูชา นั้น ซึ่งรวมเอาคำอธิษฐาน ของธรรมิกชนซึ่งได้เฝ้าทูลขอไว้ ความจริงคือไฟนี้มาจากแท่นบูชาที่แสดงให้เห็น “แดรเจ็ดคันแห่งการพิพากษา” ซึ่งจะตกลงยังผู้อาศัยบนแผ่นดินโลก อันเป็นการตอบคำอธิษฐานของประชากรของพระเจ้าผู้อธิษฐานทูลขอ และ พระเจ้าจะเข้าแทรกแซงแทนพวกเขาในเวลา que พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ การ

เทพไฟจากกระถางลงมายังแผ่นดินหมายถึงการเตือนว่า การอธิษฐานทูลขอของพระคริสต์ต่อพระบิดาเพื่อคนบาปทั้งหลายจะไม่มีตลอดนิรันดร์ จะมีเวลาที่พระกรุณาจะปิดลง (probationary time) (ดู วิวรณ์ 22:11, 12)

วันจันทร์

ความหมายของแตร

The Meaning of the Trumpets

ในการวาดให้เห็นภาพการเข้าแทรกแซงของพระเจ้าเพื่อช่วยประชากรของพระองค์ พระธรรมวิวรณ์ใช้จินตนาการของแตร (trumpets) ในพระคัมภีร์เดิม เสียงแตรเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตประจำวันของชนอิสราเอลโบราณ (ดู กัณฑ์ดารวิถึ 10:8-10; 2 พงศาวดาร 13:14, 15) เสียงแตรเตือนผู้คนว่าถึงเวลาที่จะนมัสการในพระวิหาร เสียงแตรยังใช้เป่าเป็นสัญญาณในการเข้าสงคราม นอกจากนี้ยังใช้เสียงแตรในเวลาแห่งการเก็บเกี่ยว และระหว่างพิธีเลี้ยงฉลองต่างๆ

ในระหว่างการนมัสการในพระวิหาร มีการใช้เสียงแตรประสานกับการอธิษฐาน หรือระหว่างการประกอบพิธี เสียงแตรจะ “ช่วยเตือน” ถึงพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้กับประชากรของพระองค์ ขณะเดียวกันเสียงแตรจะเตือนผู้คนให้เตรียมพร้อมสำหรับวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า “จงเป่าเขาสัตว์ (trumpets) ในศิโยน จงเปล่งเสียงเตือนภัยบนภูเขาวริสุทรีของเรา ให้ทุกคนอาศัยในแผ่นดินตัวสัน เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์กำลังมา ใกล้เข้ามาแล้ว” (โยเอล 2:1) ในระหว่างสงคราม เสียงแตรเป็นสัญญาณของการสั่งสอน และการเตือนภัย และเป็นเสียงเสียงร้องทูลพระเจ้าให้ทรงช่วยประชากรของพระองค์ แนวคิดนี้เป็นพื้นฐานเบื้องหลัง (backdrop) สำหรับเสียงแตรในวิวรณ์

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 8:13; 9:4, 20, 21 ใครเป็นเป้าหมายของการพิพากษาของแตรทั้งเจ็ดคัน

เสียงแตรกระตุ้นเหตุการณ์ในพระธรรมวิวรณ์ เป็นเครื่องหมายบอกถึงการเข้าแทรกแซงของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ อันเป็นการตอบสนองต่อคำอธิษฐานแห่งประชากรของพระเจ้า ขณะตราต่างๆ ในเบื้องต้นเกี่ยวข้องกับ

ประชากรของพระเจ้า เสียงแตรส่งข่าวถึงการพิพากษาซึ่งจะเกิดขึ้นกับผู้อาศัยบนแผ่นดินโลก “และข้าพเจ้าเห็น และได้ยินนกอินทรีตัวหนึ่งที่บินอยู่บนท้องฟ้าร้องเสียงดังว่า วิบัติ วิบัติ วิบัติ จะมีแก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเสียงของแตรที่เหลื่ออยู่ซึ่งทูตสวรรค์ทั้งสามองค์กำลังจะเป่า” (วิวรณ์ 8:13) ในเวลาเดียวกัน เป็นการเตือนให้ผู้อาศัยบนแผ่นดินโลกให้กลับใจใหม่ก่อนที่จะสายเกินไป

เสียงของแตรทั้งเจ็ดปกคลุมความเคลื่อนไหว (course of events) ของเหตุการณ์ต่างๆ จากสมัยของอัครทูตยอห์นจนกระทั่งช่วงการปิดฉากของประวัติศาสตร์โลก (วิวรณ์ 11:15-18) แตรทั้งหลายถูกเป่าขณะมีการทูลขอความกรุณาในสวรรค์เพื่อผู้คนที่กำลังประสบความยากลำบากบนโลก (วิวรณ์ 8:3-6) ในเวลาเดียวกันพระกิตติคุณกำลังถูกเทศนาเผยแพร่นบนแผ่นดินโลก (วิวรณ์ 10:8 - 11:14) เสียงแตรครั้งนี้เป็นสัญญาณของการพิพากษาเพียงหนึ่งในสามของโลกที่ทรงสร้างขึ้น เสียงของแตรคันที่เจ็ดประกาศให้ทราบว่าเวลามาถึงแล้วสำหรับพระคริสต์จะได้สิทธิ์ (assume) ขึ้นสู่การครองราชย์ แตรทั้งเจ็ดถูกใช้ในช่วงเวลาเดียวกับคริสตจักรทั้งเจ็ด และตราทั้งเจ็ด

(ก) แตรสองคันแรกสื่อข่าว (herald) ถึงการพิพากษาแก่ประชาชาติที่ตรึงพระคริสต์ และทำการกดขี่ข่มเหงคริสตจักรยุคแรกเริ่ม และกรุงเยรูซาเล็มที่คิดกบฏ และอาณาจักรโรมัน

(ข) แตรคันที่สาม และที่สี่ วาดภาพให้เห็นการพิพากษาแห่งสวรรค์ที่ลงโทษผู้ละทิ้งศาสนาของคริสเตียนในยุคกลาง

(ค) แตรคันที่ห้า และคันที่หกพรรณนาถึงการต่อสู้ภายในของกลุ่มศาสนาหลังยุคกลาง ก่อนช่วงการปฏิรูปศาสนา ลักษณะพิเศษเฉพาะของช่วงเวลานี้ชี้ว่า จากการเพิ่มขึ้นของกิจกรรมของซาตาน (demonic activity) ซึ่งในที่สุดได้ชักนำโลกเข้าสู่สงคราม “อารมาเกดโดน” (Armageddon)

ไม่ต้องสงสัย ประวัติศาสตร์ประกอบด้วยการหลั่งเลือด เต็มไปด้วยความเจ็บปวดและความเสียใจ ความจริงในความเศร้าโศกนี้ ช่วยให้เราให้ตระหนักว่า เป็นการอัศจรรย์เพียงใด ที่พระเจ้าทรงประทานพระสัญญาซึ่งเป็นจริงผ่านทางพระเยซูคริสต์

แต่แรกั้นที่หกนำเราไปสู่ช่วงเวลาสุดท้าย ประชากรของพระเจ้าถูกเรียกให้ทำอะไรระหว่างช่วงเวลานี้ ก่อนแต่แรกั้นที่เจ็ดจะส่งเสียง การหยุดพักระหว่างฉาก (inlude) ได้แทรกเข้ามาอธิบายถึงภารกิจ และประสบการณ์แห่งประชากรของพระเจ้าในช่วงวาระสุดท้าย

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 10:1-4 มีอะไรเกิดขึ้นตรงนี้

“ทูตสวรรค์มีฤทธิ์อีกองค์หนึ่ง ผู้มีบุคลิกสง่างามไม่น้อยกว่าพระเยซูคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 7, หน้า 971) ทำขาของท่านยืนบนทะเล ทำซ้ายของท่านยืนอยู่บนบก แสดงเป็นนัยว่าท่านมีอำนาจปกครองเหนือจักรวาล และท่านกำลังประกาศข่าวที่สำคัญยิ่งไปทั่วโลก ท่านร้องเสียงดังเหมือนเสียงสิงโตคำราม สิงโตคำรามเป็นสัญลักษณ์ถึงพระสุรเสียงของพระเจ้า (ดู โยเซยา 11:10; วิวรณ์ 5:5)

อัครทูตยอห์นไม่ได้รับอนุญาตให้บันทึกเสียงของฟ้าร้องที่กล่าวออกมาเป็นคำพูด ซึ่งเป็นสิ่งเกี่ยวกับอนาคต ที่พระเจ้าไม่ทรงเปิดเผยให้เราทราบผ่านท่านอัครทูตยอห์น

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 10:5-7 เปรียบเทียบกับข้อความในดาเนียล 12:6, 7 มีถ้อยคำใดที่คำกล่าวของข้อพระคัมภีร์ทั้งสองมีส่วนที่คล้ายกัน

เมื่อทูตสวรรค์กล่าวว่า “จะไม่มีการเนิ่นนานอีกต่อไป” (วิวรณ์ 10:6) ภาษากรีก “โครโนส” (chronos) แสดงว่าท่านอ้างถึงช่วงหนึ่งของเวลา ซ้ำกลับไปยัง ดาเนียล 12:6, 7 ซึ่งทูตสวรรค์กล่าวถึงการกดขี่ข่มเหงธรรมิกชนจะสิ้นสุดลงใน “หนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ” ซึ่งเท่ากับ 1,260 ปี (จาก ค.ศ. 538-1798) ช่วงเวลาดังกล่าวนี้คริสตจักรทั้งหลายถูกกดขี่ข่มเหงโดยระบบการปกครองของคริสตจักรคาทอลิก (papacy) (เปรียบเทียบกับดาเนียล 7:25) ในเมื่อคำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียลและวิวรณ์ “วัน” เป็นสัญลักษณ์เท่ากับ “ปี” (กัณดารวิถี 14:34; เอเสเคียล 4:6) และ 1 ปีในคำพยากรณ์เท่ากับ

360 วัน หรือ 360 ปี ดังนั้นเวลาที่กล่าวถึง 1 วัน, 2 วัน และ ½ วัน นับรวมกัน จะเท่ากับ 1,260 วัน หรือ 3 ½ ปี และภายหลังของช่วงเวลานี้ในคำพยากรณ์นี้ วาระสุดท้ายจะมาถึง

เมื่อพูดถึงคำพยากรณ์เรื่อง “วัน” ที่จะไม่อ้างถึงคำพยากรณ์ใน พระธรรมดาเนียล 8:14 คงไม่ได้เวลาในคำพยากรณ์นี้ยาวนานถึง 2,300 วัน ของคำพยากรณ์ ซึ่งจะเท่าเวลาจริง 2,300 ปี (เริ่มจาก 457 ปีก่อน ค.ศ. จนถึงปี ค.ศ. 1844) หลังจากช่วงเวลานี้ ไม่มีคำพยากรณ์เกี่ยวกับช่วงระยะเวลา อื่นอีก เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวในเรื่องนี้ว่า “เวลานี้ทูตสวรรค์ประกาศด้วย ถ้อยคำจริงจึงเหมือนการกล่าวคำสาบาน (ในศาล) ว่า...คำพยากรณ์ เกี่ยวกับเวลา ซึ่งควรมาก่อนหน้าการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้- เป็นเจ้าของเรา นั่นคือ เหล่าผู้เชื่อจะไม่มีข่าวสารเรื่องระยะเวลาที่แน่นอน (definite time) อีก คำพยากรณ์เกี่ยวกับระยะเวลาเรื่องสุดท้าย คือ คำพยากรณ์ 2,300 ปี ซึ่งสิ้นสุดลงในฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ. 1844 ถือเป็นคำพยากรณ์อันยาวนานที่สุด และเป็นคำพยากรณ์เรื่องกำหนด วาระสุดท้ายที่แน่นอน” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 7, หน้า 971)

ข้อความของ เอลเลน จี. ไวท์ นี้บอกเราว่า เพราะเหตุใดเราจึง ต้องไม่รับฟังหรือแสวงหาวันที่เฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของ องค์พระผู้เป็นเจ้าในอนาคต

พูด

การกินหนังสือม้วน

Eating the Scroll

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 10:8-11 การกินเข้าไปในพระคัมภีร์ชี้เพื่อพรรณนา ถึงการรับเอาข่าวสารจากพระเจ้า เพื่อจะนำไปประกาศให้กับประชาชน (ดู เอเสเคียล 2:8-3:11; เยเรมีย์ 15:16) เมื่อรับเอาข่าวสารซึ่งเป็นข่าวดี แต่เมื่อ ทำการประกาศ บางครั้งผลลัพธ์คือความขม เมื่อผู้รับฟังข่าวสารต่อต้าน โดยเฉพาะมีผู้ปฏิเสธข่าวดีเป็นจำนวนมาก

แต่ประสบการณ์ “ความหวานแล้วขม” ของอัครทูตยอห์น ในการกินม้วนหนังสือเข้าไป (เป็นตัวแทนของพระธรรมดาเนียล) ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับคำพยากรณ์ที่ยังไม่ถูกประทับตราของผู้เผยพระวจนะดาเนียล ตรงนี้อัครทูตยอห์นเป็นตัวแทนคริสตจักรสุดท้ายที่เหลืออยู่ ผู้ได้รับพระมหาบัญชาให้ออกไปประกาศข่าวประเสริฐในวันตร์ (ดู วิวรณ์ 14:6, 7) ณ ตอนสิ้นสุดของเวลาในคำพยากรณ์ของท่านดาเนียล (ดาเนียล 7:25) หรือ 1,260 วัน/ปี

ตามบริบท บ่งบอกว่ามีมิติของอัครทูตยอห์นซึ่งไปยังประสบการณ์ “หวานแล้วขม” (bittersweet) ณ ตอนสิ้นสุดของช่วงเวลาแห่งพยากรณ์ 2,300 ปี บนพื้นฐานคำพยากรณ์ของดาเนียล กลุ่มเคลื่อนไหวมิลเลอร์ไรท์ (Millerites) กำหนดว่าพระคริสต์จะเสด็จมาครั้งที่สองในปี ค.ศ. 1844 ตามที่พวกเขาเข้าใจข่าวสารจากคำพยากรณ์ ดังนั้น “ข่าวสารในเรื่องนี้จึงมีรสหวานสำหรับพวกเขา” อย่างไรก็ตาม เมื่อพระคริสต์ไม่เสด็จมาตามที่พวกเขาคาดหวัง พวกเขาได้รับประสบการณ์แห่งความชื่นชมจากความผิดหวัง พวกเขาหมุ่นาค้นหาพระคัมภีร์มากขึ้นเพื่อจะเข้าใจกระจ่างว่าเหตุใดพวกเขาจึงผิดหวัง

อัครทูตยอห์นได้รับมอบหมายให้ “กล่าวพยากรณ์อีกครั้ง” แก่ชาวโลก โดยให้ซึ่งไปยังการถือรักษาวันสะบาโต (ซึ่งชาวแอดเวนธ์ตีส์ถือรักษา) และให้ยกข่าวสารเรื่องนี้ขึ้น และทำการประกาศเชื่อมโยงเข้ากับข่าวสารเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง ตามที่ปรากฏในคำพยากรณ์ของพระธรรมดาเนียลและวิวรณ์

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 11:1, 2 อัครทูตยอห์นได้รับคำสั่งให้ทำอะไร

ข้อความตอนนี้อย่างพรรณนาจากพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 10 ต่อเนื่องอัครทูตยอห์นได้รับคำสั่งให้ทำการวัดพระวิหาร แทนบูชา และนับจำนวนผู้มานมัสการ แนวคิดเรื่องการวัดในพระคัมภีร์อ้างถึงการอุปมาอุปไมยซึ่งนำไปสู่การพิพากษา (ดู มัทธิว 7:2) พระวิหารที่อัครทูตยอห์นวัดอยู่บนสวรรค์ สถานที่พระเยซูทรงดำเนินพันธกิจเพื่อเรา ที่อัครทูตยอห์นได้รับคำสั่งให้วัดคือตัวพระวิหาร แทนบูชา และนับจำนวนผู้มนมัสการซึ่งซึ่งไปยัง “วันลบมลทิน”

(Day of Atonement) (ดู เลวีนิติ 16:16-19) วันดังกล่าวนี้ “ตรวจวัด” ที่พระเจ้าจะตรวจวัดความบาปประชากรของพระองค์ ดังนั้นพระธรรมวิวรณ์ 11:1 อ้างถึงการพิพากษาที่จะเกิดขึ้นก่อนพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง การพิพากษานี้เกี่ยวกับประชากรของพระเจ้าผู้ซึ่งนมัสการในพระวิหาร

พระธรรมวิวรณ์ 11:1 แสดงให้เห็นข่าวสารเรื่องพระวิหารบนสวรรค์ซึ่งวางในดวงใจของการประกาศพระกิตติคุณในช่วงวาระสุดท้าย ซึ่งรวมไปถึง “การกู้เกียรติยศ” (vindication) แห่งพระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้า กรณีเช่นนั้น จะทำให้เราได้เห็นภาพเต็มมิติของข่าวสารพระกิตติคุณเกี่ยวกับงานการไถ่บาปของพระคริสต์ และความชอบธรรมของพระองค์ ซึ่งเป็นเส้นทางแห่งความรอดสายเดียวสำหรับมนุษยชาติ

ให้คิดพิจารณาถึงเลือดที่ใช้ใน “วันลบมลทิน” (ดู เลวีนิติ บทที่ 16) เราสามารถจะเก็บภาพความเป็นจริงนี้ไว้ต่อหน้าเราเสมอได้อย่างไร ทำให้การพิพากษาจึงเป็นข่าวดี และเพราะเหตุใดสิ่งนี้จึงสำคัญมาก

วันพยานสอง

พยานทั้งสอง

The Two Witnesses

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 11:3-6 พยานทั้งสองสะท้อนถึงเสื้อผ้าและบทบาทหน้าที่ของปุโรหิตของเศรุ่มบาเบลและโยชูวาอย่างไร (ดู เศคาริยาห์ 4:2, 3, 11-14)

แนวคิดเรื่อง “พยานทั้งสอง” มาจากระบบกฎหมายของชาวยิว ซึ่งกำหนดไว้ว่าอย่างน้อยมีพยานสองปากอัครทูตยอห์นกล่าวว่า “ในธรรมเนียมปฏิบัติของท่านเขียนไว้ว่า คำพยานของคนสองคนย่อมเชื่อถือได้” (ยอห์น 8:17) พยานทั้งสองตรงนี้เป็นตัวแทนของทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ พยานทั้งสองนี้ไม่อาจแยกออกจากกัน ประชากรของพระเจ้าถูกเรียกให้ประกาศข่าวสารทั้งหมดของพระคัมภีร์ทั้งเล่มแก่ชาวโลก อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้ละเว้นในการกล่าวเรื่องพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้าให้ท่านฟัง” (กิจการฯ 20:27)

พยานทั้งสองถูกวาดภาพให้เห็นผู้กล่าวคำพยากรณ์นุ่งห่มผ้ากระสอบ ในช่วง 1,260 วัน/ปี ในช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ (ค.ศ. 538-1798) “ผ้ากระสอบเป็นเครื่องนุ่งห่มใช้สวมในช่วงเวลาไว้ทุกข์” (ปฐมกาล 37:34) ซึ่งชี้ให้เห็นถึงช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยาก หรือเมื่อความจริงของพระคัมภีร์ถูกฝังและถูกปกปิดไว้ โดยธรรมเนียมประเพณีของมนุษย์

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 11:7-13 ใช้ถ้อยคำของคุณเอง พรรณนาถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับพยานทั้งสองในตอนสิ้นสุดคำพยากรณ์ 1,260 วัน/ปี

สัตว์ร้ายที่ฆ่าพยานทั้งสองโผล่ขึ้นจากที่พำนักของชาตาน การฆ่าพยานนี้ประยุกต์ใช้กับประวัติศาสตร์ของการเข้าโจมตีพระคัมภีร์ของผู้ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า อีกทั้งพยายามเลิกล้มศาสนาคริสต์ เหตุการณ์ดังกล่าวเชื่อมโยงกับ “การปฏิวัติของฝรั่งเศส” (French Revolution) ใน ค.ศ.1780 และการต่อต้านระบบศาสนาในประเทศฝรั่งเศสทำให้ศีลธรรมของประชาชนเสื่อมทรามลงเหมือนเมืองโสโดม หรือความหยิ่งยโสของอียิปต์ไม่เชื่อในฤทธานุภาพของพระเจ้า (ไม่ยอมให้ท่านโมเสสนำชนอิสราเอลออกมาแต่แรก) หรือแม้แต่การคิดกบฏของชาวเยรูซาเล็ม ดังที่ได้เกิดขึ้นกับพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม และเกิดขึ้นกับพระคัมภีร์โดยระบบการต่อต้านศาสนา (anti-religious system)

การฟื้นคืนชีพของพยานทั้งสองชี้ให้เห็นการฟื้นฟูขึ้นในการศึกษาพระคัมภีร์ ซึ่งเกิดขึ้นหลังช่วง “การปฏิวัติฝรั่งเศส” ซึ่งยังผลให้เกิด “การผุดขึ้นของกลุ่มเคลื่อนไหวแอดเวนที่สอง” (the Second Advent movement) อันนำไปสู่ “การกลับสู่สภาพเดิมในความจริงของพระคัมภีร์” ทำให้มีการตั้ง “สมาคมพระคัมภีร์ขึ้น และต่อมาขยายสาขาไปในโลกกว้าง เพื่อทำการจำหน่ายและแจกจ่ายพระคัมภีร์

ไม่นานก่อนวันสิ้นยุค โลกจะได้เป็นพยานถึงการประกาศเรื่องพระคัมภีร์ครั้งสุดท้ายทั่วโลก (วิวรณ์ 18:1-4) ข่าวสารสุดท้ายจะปลุกเร้าให้อำนาจของชาตานดำเนินการต่อต้าน และทำการอัครจริยต่างๆ เพื่อหลอกลวงไปทั่วโลก และชักนำผู้หมิ่นสารัตถ์ร้ายให้ทำสงครามต่อต้านผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย (ดู วิวรณ์ 16:13-16; 14:12)

แตรคันที่เจ็ด (วิวรณ์ 11:15-18) เป็นสัญญาณตอนจบประวัติศาสตร์ของโลกนี้ เวลาได้มาถึงที่พระเจ้าจะทรงเปิดเผยถึงฤทธานุภาพ และสิทธิการครองราชย์ของพระองค์ต่อโลกที่ทรยศไบนี ซึ่งตกอยู่ภายใต้การครอบครองของซาตานมาหลายพันปี ตอนนี้เกือบถึงเวลากลับสู่การครอบครองของพระเจ้า สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นภายหลังการสิ้นพระชนม์บนกางเขน การฟื้นพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระคริสต์ทรงประกาศอย่างเป็นทางการ และด้วยความชอบธรรมที่พระองค์จะทรงปกครองโลกนี้ (วิวรณ์ 12:10, 11) ฝ่ายซาตานรู้ตัวดีว่าเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ และมันรู้ว่าเวลาของมันเหลืออยู่น้อย (วิวรณ์ 12:12) จึงระบายความโกรธแค้นออกมาเต็มที่ แต่ข่าวสารของแตรคันที่เจ็ดประกาศว่า การแย่งชิงของซาตานได้มาถึงจุดสิ้นสุด และในอีกไม่นานโลกไบนีจะกลับมายู่ภายใต้การปกครองอันชอบธรรมของพระคริสต์

แตรคันที่เจ็ดบอกโครงร่างของเนื้อหาที่ยังเหลืออยู่ของพระธรรมวิวรณ์ (1) ประชาชาติเต็มไปด้วยความโกรธ วิวรณ์ บทที่ 12-14 ซึ่งพรรณนาว่าซาตานเต็มไปด้วยความโกรธ (วิวรณ์ 12:17) ซาตานมีสองพันธมิตรคือหังสตัวจากทะเล และสัตว์จากบนบก ต่างเตรียมประชาชาติของโลกนี้ให้ทำการต่อต้านประชากรของพระเจ้า (2) พระพิโรธของพระเจ้าได้ตอบสนองต่อความโกรธของนานาชาติด้วยภัยทรมานสุดท้ายเจ็ดประการ ซึ่งนี่คือสิ่งที่อ้างว่าเป็นพระพิโรธของพระเจ้า (วิวรณ์ 15:1) (3) เป็นเวลาซึ่งผู้ที่ตายไปแล้วจะได้ฟื้นขึ้นมารับการพิพากษา (วิวรณ์ 20:11-15) และ (4) การประหารรางวัลสำหรับผู้รับใช้พระเจ้า บันทึกใน วิวรณ์ บทที่ 21-22 (5) ที่จะทำให้ลายเหล่าผู้ที่ทำลายแผ่นดินโลก: วิวรณ์ 19:2 กล่าวว่าช่วงเวลาสุดท้าย เมืองบาบิโลนจะถูกพิพากษา เพราะเมืองนี้ได้ทำลายแผ่นดินโลก เมืองบาบิโลนที่ซาตานพำนักอยู่ พร้อมกับสัตว์แห่งพันธมิตรทั้งสอง และบริวารทั้งหมดจะถูกทำลายด้วยไฟ นี่เป็นภาพการลงโทษสุดท้ายใน “สงครามแห่งประวัติศาสตร์” (วิวรณ์ 19:11-20:15)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในหลายครั้งเราพบว่าการเทศนาพระกิตติคุณสามารถทำให้เกิดประสบการณ์ชื่นชม (วิวรณ์ 10:10) ถ้อยคำของเราถูกปฏิเสธ ถูกเยาะเย้ย และตัวเราเองสามารถถูกปฏิเสธ และถูกเยาะเย้ย บางครั้งเรื่องเทศนา กระตุ้นผู้คนให้ต่อต้าน มีบุคคลสำคัญในพระคัมภีร์คนใดที่ต้องพบกับ การทดสอบเช่นนั้น และเราสามารถเรียนรู้อะไรจากประสบการณ์ของพวกเขาสำหรับตัวเราเอง
2. จงแสดงความเห็นต่อข้อความต่อไปนี้ “อีกครั้งหนึ่ง และอีกครั้งหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าได้รับการเตือนเรื่องการกำหนดเวลาเจาะจงว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเมื่อไร พระเจ้าจะไม่ทรงประทานข่าวสารใดอีกเพื่อจะไม่ให้ผู้รับใช้คนใดใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดเวลาดังกล่าว เราจะไม่ทราบเวลาเจาะจงเช่นกัน ว่าพระเจ้าจะทรงหลังพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาครั้งใหญ่ หรือพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเมื่อไร” (เอลเลน จี. ไวท์, Selected Messages, เล่ม 1, หน้า 188) คุณคิดว่าการเขียนแผนผังลำดับของเหตุการณ์ของคำพยากรณ์หลัง ปี ค.ศ. 1844 จะมีปัญหาอะไรหรือไม่ และเราจะป้องกันตนไม่ให้ตกลงไปในหลุมพรางของแผนผังดังกล่าวได้อย่างไร

บทที่ 8

ซาตานศัตรูผู้พ่ายแพ้ *Satan, a Defeated Enemy*

วันที่ 16 - 22 กุมภาพันธ์ 2019

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ บทที่ 12; ปฐมกาล 3:15; อีสยาห์ 14:12-15; ดาเนียล 7:23-25;
2 เรสะโลนิกา 2:8-12; วิวรณ์ 13:13, 14; วิวรณ์ 19:20

ข้อควรจำ

“พวกเขาชนะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเยซูโปดก และด้วยคำพยานของพวกเขาเอง และพวกเขาไม่ได้อับอายกลัวตาย” (วิวรณ์ 12:11)

พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 12-14 เตรียมตัวเราสำหรับ ส่วนที่เป็นตอนสุดท้ายของพระธรรมเล่มนี้ (วิวรณ์ 15:1-22:21)

ขณะที่ครั้งแรกของพระธรรมวิวรณ์พรรณนาถึงการต่อสู้ดิ้นรนฝ่ายวิญญาณของคริสตจักร ซึ่งตั้งอยู่ในโลกที่ไม่เป็นมิตรในช่วงตลอดยุคของคริสเตียน ส่วนครั้งที่สองของพระธรรมเล่มนี้เน้นไปที่เหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งเป็นกุญแจนำไปสู่การเสด็จกลับมาครั้งที่สอง และอาณาจักรของพระเจ้า

วัตถุประสงค์ของวิวรณ์ บทที่ 12 ก็เพื่อให้เราเห็นภาพใหญ่เบื้องหลังวิฤตติกาลของประวัติศาสตร์โลกซึ่งแสดงให้เห็นพัฒนาการของ “การต่อสู้ขับเคี่ยวยิ่งใหญ่ระหว่างพระคริสต์และซาตาน” ในประวัติศาสตร์

ในพระธรรมวิวรณ์ซาตานเป็นหัวหน้าศัตรูตัวฉกาจที่ต่อสู้กับพระเจ้าและประชากรของพระองค์ การมีตัวตนของซาตานเป็นสิ่งที่จริง (เพียงแต่ซาตานไม่ให้เราเห็นด้วยสายตาปกติ) ซาตานยืนอยู่เบื้องหลังความชั่วร้ายและ

การคิดทบทวนทั้งปวงในจักรวาล ซาตานทราบดีว่าโอกาสสุดท้ายที่จะเอาชนะพระเจ้าได้คือก่อนการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง นั่นคือซาตานจะต้องเอาชนะใน “สงครามอาวุธมาเกตโดน” (Armageddon) ดังนั้นซาตานทุ่มเทความพยายามทั้งหมดเตรียมตัวเพื่อเหตุการณ์นี้

พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 12 พระเจ้าทรงมีพระเจตนาที่จะจัดหาความมั่นใจให้กับประชากรของพระเจ้า เพื่อไม่ให้ซาตานประสบความสำเร็จตามแผนการของมัน อนึ่งเพื่อเป็นการเตือนประชากรของพระเจ้าว่า ซาตานตั้งความมุ่งมั่นที่จะทำสงครามอย่างการสุดท้ายต่อ “คริสตจักรที่เหลืออยู่ในวาระสุดท้ายของพระเจ้า” (God’s last-day remnant church) และความหวังหนึ่งเดียว และอำนาจที่จะเอาชนะในการสงครามนี้จะพบได้ในพระคริสต์เพียงองค์เดียว

วันอาทิตย์

ผู้หญิงและพญานาค

The Woman and the Dragon

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 12:1-4 อัครทูตยอห์นสังเกตเห็นในนิมิต มีเครื่องหมายใหญ่สองอย่าง อย่างแรกผู้หญิงตั้งครรภ์ทารกเพศชายคนหนึ่ง และอย่างที่สองคือพญานาค ใครคือผู้หญิงและข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไร

ผู้หญิงในพระคัมภีร์ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์สำหรับประชากรของพระเจ้า (2 โครินธ์ 11:2) ผู้หญิงที่ถูกไล่ตามเป็นเครื่องหมายถึงผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อ ขณะที่หญิงแพศยาเป็นเครื่องหมายแทนคริสเตียนที่ละทิ้งพระเจ้า ผู้หญิงในวิวรณ์ บทที่ 12 สัญลักษณ์แรกหมายถึงชนอิสราเอล ซึ่งพระเมสสิยาห์เสด็จลงมาบังเกิด (วิวรณ์ 12:1-5) ในวิวรณ์ 12:13-17 ผู้หญิงคนนั้นยืนหยัดสำหรับคริสตจักรที่ยังแท้ผู้ให้กำเนิดกลุ่มชนที่เหลืออยู่

ผู้หญิงคนนั้นมีดวงอาทิตย์เป็นอาภรณ์ และมีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้าของเธอ ดวงอาทิตย์ในพระคัมภีร์เป็นตัวแทนพระลักษณะอุปนิสัยของพระคริสต์ และความชอบธรรมของพระองค์ (มาลาคี 4:2) และพระคริสต์ทรงเป็น “ความสว่างของโลก” (ยอห์น 8:12) และประชากรของพระองค์ต้องสะท้อนแสงสว่าง

แห่งพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าออกมาให้ชาวโลกเห็น (มัทธิว 5:14-16) ดวงจันทร์ในฐานะเป็น “ผู้ส่องสว่างดวงเล็ก” (ปฐมกาล 1:16) ซึ่งขึ้นไปยังพระสัญญาในพระคัมภีร์เดิม เป็นนิมิตบอกล่วงหน้าถึงงานของพระคริสต์ในสมัยพระกิตติคุณ

สัญลักษณ์ต่อไปที่อัศจรรย์ยอห์นสังเกตในนิมิตคือพญานาคสีแดงตัวใหญ่ ตอนหลังพญานาคแสดงตัวออกมาเป็นพญามารหรือซาตาน ซึ่งก็คืองูตีkdำบรรพ์ (วิวรณ์ 12:9) ข้อพระคัมภีร์ต่อไปกล่าวว่า หางพญานาคได้กวาดดวงดาวในสวรรค์จำนวนหนึ่งในสามลงมายังโลก หางเป็นสัญลักษณ์ของเครื่องมือแห่งการหลอกลวง (อิสยาห์ 9:14, 15; วิวรณ์ 9:10) ซาตานตกจากตำแหน่งที่ยกตัวเองขึ้นสูงในสวรรค์ (อิสยาห์ 14:12-15) แต่สามารถหลอกหุดสวรรค์ได้ถึงหนึ่งในสาม และหุดสวรรค์ที่ล้มลงเหล่านี้ถูกเรียกว่า “มาร” (demons) ซึ่งเป็นผู้ช่วย “พญามาร” หรือ “ซาตาน” ซึ่งเป็นผู้นำสูงสุดทำการต่อต้านพระเจ้าและพันธกิจแห่งความรอดของพระองค์ (1 ทิโมธี 4:1) พระธรรมวิวรณ์พรรณนาพญานาคใหญ่ว่ามี “เจ็ดหัว และเขาสิบเขา” เป็นสัญลักษณ์ของ “ตัวแทน” (agents) ในโลก ซึ่งซาตานใช้ให้ดำเนินงานแทน “ซาตาน-คนต่างศาสนา-โรมัน” (Satan-pagan Rome) (วิวรณ์ 12:4) และ “ข้าพเจ้าเห็นวิญญาณโสโครกสามดวงรูปร่างเหมือนอย่างกบออกจากปากพญานาค” (spiritualism) (วิวรณ์ 16:13) “พญานาคใหญ่คืองูตีkdำบรรพ์ที่เขาเรียกว่ามาร และซาตาน” (วิวรณ์ 12:9) พญานาค “เป็นผู้บงการให้กษัตริย์เฮโรดสั่งประหารพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด (พระกุมารเยซู) แต่ตัวแทนของซาตานที่ทำสงครามกับพระคริสต์และประชากรของพระองค์ในคริสต์ศตวรรษที่หนึ่งคือโรมนอกศาสนาที่มีคนนับถือกันอย่างแพร่หลาย ดังนั้นเมื่อพญานาคหมายถึงซาตาน ในอีกความหมายถึงมันก็หมายถึงโรมนอกศาสนาด้วย” (เอลเลน - จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 438)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 12:9 ซาตานที่ถูกเรียกว่า “งูตีkdำบรรพ์” มีอะไรเชื่อมโยงระหว่าง ปฐมกาล 3:15 และวิวรณ์ 12:4 ในความพยายามของพญานาคที่จะทำลาย “พงศ์พันธุ์ของนาง” ในทันทีที่ผู้หญิงคลอดบุตรออกมา นี่หมายความว่าอะไร

นับแต่เริ่มต้น ซาตานรอคอยพระเมสสิยาห์คือ ทารกเพศชายที่จะบังเกิดมา เพื่อที่จะทำลายพระองค์ เมื่อในที่สุดพระเมสสิยาห์ได้บังเกิดมา ซาตานใช้ “โรมนอกศาสนา” (pagan Rome) (ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพญานาคในวิวรณ์ 12:4) ให้พยายามทำลายพระองค์ (ดู มัทธีว 12:13-16) “แต่บุตรของนางถูกนำตัวไปเฝ้าพระเจ้ายังพระที่นั่งของพระองค์” (วิวรณ์ 12:5)

วันจันทร์

ซาตานถูกขับลงมายังแผ่นดินโลก

Satan Cast Down to Earth

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 12:7-9 ซึ่งพูดเกี่ยวกับการสงครามในสวรรค์ สงครามที่ว่า มีลักษณะธรรมชาติอย่างไร ซึ่งมีผลทำให้ซาตานถูกขับออกจากสวรรค์

ซาตานถูกขับออกจากสวรรค์ในตอนต้นของสงคราม “การต่อสู้ขับเคี่ยวยิ่งใหญ่” (Great Controversy) เมื่อซาตานก่อกบฏต่อรัฐบาลของพระเจ้า ซาตานต้องการยึดบัลลังก์ในสวรรค์ และ “ทำตัวให้เหมือนองค์ผู้สูงสุด” (อิสยาห์ 14:12-15) ซาตานเปิดตัวต่อต้านพระเจ้า และพ่ายแพ้ในการสงคราม และถูกเนรเทศให้ลงมายังแผ่นดินโลก อย่างไรก็ตาม การหลอกลวงอาดัมและเอวาให้ทำผิด เท่ากับซาตานได้ช่วงชิง (usurped) สิทธิการปกครองโลกนี้จากอาดัมไป (ลูคา 4:6) ทั้งได้อ้างสิทธิ์ตนเองว่าเป็นผู้ครอบครองโลก (ยอห์น 12:31) รวมทั้งแต่งตั้งตัวเองเป็นตัวแทนของโลกเข้าประชุมสภาแห่งสวรรค์ (โยบ 1:6-12) อย่างไรก็ตาม ในเมื่อซาตานพ่ายแพ้ที่ไม่กางเขน ซาตานและเหล่าทูตสวรรค์ที่ถูกขับไล่จากสวรรค์ ได้ถูกจำกัดสถานที่ (confined) ให้อยู่ได้เฉพาะในโลกนี้เท่านั้น โลกนี้จึงกลายเป็นเรือนจำของซาตานและบริวาร จนกว่าพวกเขาจะได้รับการลงโทษ (2 เปโตร 2:4; ยูดา ข้อที่ 6)

โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูทรงไถ่ผู้ที่หลงหาย อุบัติภัยแท้จริงของซาตานได้ถูกเปิดเผยออกต่อจักรวาล “ซาตานได้มองเห็นการปลอมตัวของตนได้ถูกเปิดเผยออก การช่วงชิงสิทธิการปกครองที่ได้มาอย่างไม่ถูกต้องถูกเปิดเผยออกต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ที่ยังไม่หลงผิด และต่อหน้าชาวจักรวาล ซาตานได้เผยโฉมว่าเป็นฆาตกร โดยทำให้พระโลหิตของพระบุตร

ไหลออกมา ซาตานได้ถอนรากถอนโคนจากความเห็นอกเห็นใจของชาวสวรรค์ทั้งมวล นับแต่วันนั้นงานของซาตานได้ถูกจำกัดขอบเขตลง” (เอลเลน จี. วัตต์, ผู้ปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 761) ต่อหน้าจักรวาลอันไพศาล การปกครองแผ่นดินโลกถูกโอนจากซาตานกลับไปให้พระเยซู และมีการประกาศว่า พระเยซูทรงมีสิทธิโดยชอบธรรมให้เป็นผู้ครอบครองเหนือแผ่นดินโลก (เอเฟซัส 1:20-22; ฟิลิปปี 2:9-11)

พระเยซูทรงกล่าวทำนายเหตุการณ์นี้ไว้ด้วยการกล่าวว่า “เดี๋ยวนี้การพิพากษามาถึงโลกนี้แล้ว เดียวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกกำจัดออกไป” (ยอห์น 12:31)

มีข้อความกล่าวถึงการมีสิทธิเหนือซาตานว่า “บัดนี้ความรอด และฤทธิ์เดช และอาณาจักรของพระเจ้าของเรา และสิทธิอำนาจของพระคริสต์ได้มาถึงแล้ว” (วิวรณ์ 12:10) ก็จริงซาตานไร้อำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุด หรือมีอำนาจในขีดจำกัด แต่ก็ยังสามารถทำอันตรายแก่ประชากรของพระเจ้านบนแผ่นดินโลกได้ “เพราะมันรู้ว่า เวลาของมันมีน้อย” (วิวรณ์ 12:12) ซาตานจึงทุ่มเททำการอย่างสุดกำลัง เพื่อจะทำให้ประชากรของพระเจ้านบนโลกนี้รู้สึกเจ็บปวด และได้รับความทุกข์ยากลำบาก และประสบความหายนะมากที่สุดเท่าที่จะมากได้

พระธรรมวิวรณ์ 12:11 สอนว่าเราสามารถจะปกป้องต่อต้านพญามารได้อย่างไร (ดู เอเฟซัส 6:10-18 ด้วย)

วันอังคาร

สงครามบนแผ่นดินโลก

The War on Earth

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 12:13, 14 ซาตานถูกปิดกั้นไม่ให้ขึ้นไปบนสวรรค์ ซาตานหันมาโจมตีคริสตจักรอย่างต่อเนื่อง ในช่วงคำพยากรณ์ 1,260 วัน/ปี พระเจ้าได้ทรงเข้ามามีส่วนในคริสตจักรอย่างไร

“พระเจ้าทรงขับไล่ซาตาน “ผู้กล่าวหาพี่น้องแห่งความเชื่อ” และบริวารจากสวรรค์ บนสวรรค์พระคริสต์บรรลุความสำเร็จ โดยที่พระองค์ได้ทรงถวายพระชนม์ชีพของพระองค์เป็นเครื่องไถ่บาป โดยไม่คำนึงว่าซาตานได้ยื่นหยัด

ต่อต้านอย่างสุด ๆ เพียงใด แผนการแห่งความรอดได้ถูกดำเนินไปทุกชั้นตอน... ซาตานทราบดีแก่ใจว่า อาณาจักรที่มันได้ช่วงชิงมา ในที่สุดจะถูกยึดคืนไป ซาตานจึงไม่ยั้งมือที่จะสร้างความเจ็บปวดรวดร้าว และทำลายชีวิตของผู้ติดตามพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ไม่เพียงแต่มนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายา แต่รวมไปถึงสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย และสรรพสิ่งทั้งมวลที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น ซาตานเกลียดชังมนุษย์ เพราะว่าพระเจ้าคริสต์ทรงสำแดงให้เห็นว่า พระองค์ทรงรัก ทรงให้อภัย ทรงพระเมตตาพวกเขาอย่างที่สุด และบัดนี้ซาตานได้เตรียมยุทธวิธีการหลอกลวงทุกประเภทไว้ เพื่อซาตานจะนำไปใช้ทำให้มนุษย์หลงหาย ซาตานกำลังทุ่มเทสุดพลังกำลังทั้งนี้เพราะซาตานตกอยู่ในสถานะสิ้นหวัง” (เอลเลน จี. ไวท์, *The Spirit of Prophecy*, เล่ม 3, หน้า 194, 195)

ไม่มีข้อกังขาใดๆ ซาตานได้ดำเนินกิจกรรมของมันอย่างต่อเนื่องบนโลกโดยเทความโกรธของมันลงบนเป้าหมายเจาะจงแห่งความรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเหล่าประชากร และคริสตจักรของพระองค์ อย่างไรก็ตามโรกิดีคริสตจักรได้พบการปกป้องจากพระเจ้า บ้างอาจหนีไปหลบภัยในที่เปล่าเปลี่ยว ณ พื้นที่ทุรกันดารต่างๆ บนแผ่นดินโลกระหว่างคำพยากรณ์ 1,260 วัน/ปี

ช่วงเวลาแห่งการกดขี่ข่มเหงของซาตานได้รับการกล่าวถึงสองครั้งในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 12 ใน คำพยากรณ์ 1,260 วัน/ปี (วิวรณ์ 12:6) และ คำพยากรณ์ “หนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ” (วิวรณ์ 12:14) คำพยากรณ์ทั้งสองอ้างถึงช่วงเวลา “การข่มเหงของเขาเล็ก” ในพระธรรมดาเนียล 7: 23-25 ในพระคัมภีร์เมื่อคำพยากรณ์กล่าวถึงวัน เป็นเครื่องหมายบอกว่าหนึ่งวันเท่ากับหนึ่งปี ช่วงเวลาของคำพยากรณ์ตรงนี้ลงตัวกับประวัติศาสตร์คือจาก ค.ศ. 538-1798 ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าว “คริสตจักรโรมันคาทอลิก” (Roman Catholic Church) เป็น “คริสตจักรที่มีอำนาจรัฐ” (church-state power) คริสตจักรลักษณะนี้จะมีอำนาจครอบงำในการปกครองแบบมีอำนาจเหนือ (dominated) ในโลกตะวันตก (the Western World) จนกระทั่งปี ค.ศ. 1798 เมื่อนายพลคนหนึ่งของนโปเลียน (ฝรั่งเศส) ชื่อ “เบอร์ริเยอร์” (Berthier) ได้รับคำสั่งให้มาจับพระสันตะปาปา (ผู้มีอำนาจล้นฟ้าทั้งทางโลก

และทางธรรม) ที่กรุงโรมนำไปกักขังไว้ที่ฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1798 (ปีสิ้นสุดคำพยากรณ์ 1,260 พอดี) เป็นการสิ้นสุดปีแห่งการกดขี่ข่มเหง อย่างน้อยก็เป็น การชั่วคราว

ในช่วงเวลานานแห่งการกดขี่ข่มเหง พญานาคได้พ่นน้ำออกจากปากเพื่อจะทำลายผู้หญิง น้ำในคำพยากรณ์หมายถึงมวลชนหรือประชาชาติ (วิวรณ์ 17:15) ในช่วงปีของการกดขี่ข่มเหง ถ้ามีคนกลุ่มใด เมืองใด หรือชาติใด ที่ปฏิบัติตามพระคัมภีร์ และแข็งข้อไม่เชื่อฟังศาสนจักร แม้ว่าพวกเขาเป็นกลุ่มที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า แต่ศาสนจักรจะส่งสัญญาณ หรือให้คำปรึกษา กษัตริย์ในอาณัติส่งกองกำลังทหารไปปราบปราม... ช่วงปลายของคำพยากรณ์นี้ เมื่อพญานาคพ่นน้ำออกไปให้ท่วมหญิงที่กำลังจะคลอดบุตร พระเจ้าทรงบันดาลให้แผ่นดินแยกออก และดูดเอาน้ำที่พญานาคพ่นออกเพื่อช่วยผู้หญิง และบุตรให้ปลอดภัย การช่วยจัดทางออกให้เช่นนี้ชี้ให้เห็นแหล่งพำนักอันปลอดภัยของคริสเตียน ผู้สัตย์ซื่อที่ถูกข่มเหงในทวีปยุโรปให้เดินทางไปพำนัก และหลบภัยในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งให้เสรีภาพในการนับถือศาสนา (วิวรณ์ 12:16)

เมื่อคิดถึงช่วงเวลาอันยาวนานก่อนที่การกดขี่ข่มเหงจะสิ้นสุดลง ซึ่งนานถึง 1,260 ปีแล้ว สิ่งนี้ควรบอกเราว่า การรอดคอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในวาระสุดท้ายนี้ไม่ได้ยาวอย่างที่เราคิด อย่างไรก็ตาม

พฐ การทำสงครามกับพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่ War Against the Remnant

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 12:17 ในวาระสุดท้ายซาตานจะมุ่งทำสงครามต่อต้านใคร

คำว่า “ส่วนที่เหลือ” (rest) หรือ “เศษที่เหลืออยู่” (remnant) พรรณนาถึงกลุ่มผู้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ขณะที่ผู้เชื่อส่วนใหญ่ได้ละทิ้งพระองค์ไป (apostatize) (1 พงศ์กษัตริย์ 19:18; วิวรณ์ 2:24) เมื่อผู้เชื่อส่วนใหญ่ในโลกเข้าไปรวมอยู่ฝ่ายของซาตานในวาระสุดท้ายของโลก แต่ยังมีคนกลุ่มหนึ่งที่

พระเจ้ายกชูขึ้นหลังปี ค.ศ. 1798 ที่สัตย์ชื่อต่อพระคริสต์ แม้จะอยู่ต่อหน้าความ
โกรธแค้นของชาตानก็ตาม

**คุณสมบัติสองประการของพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่ ในวิวรณ์ 12:17
มีอะไรบ้าง และเราจะมั่นใจได้อย่างไรว่าตนเป็นพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่ของ
พระเจ้า**

พงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่ (ก) ถือรักษาพระบัญญัติ (สิบประการ) ของ
พระเจ้า วิวรณ์ บทที่ 13 แสดงให้เห็นว่า บนแผ่นศิลาแผ่นแรกของพระบัญญัติ
สิบประการ จะเป็นศูนย์กลางของ “ความขัดแย้งของช่วงวาระสุดท้าย” กุญแจ
ของส่วนประกอบของพระบัญญัติข้อแรกคือ “การนมัสการ” ขณะที่ผู้คนใน
โลกจะเลือกที่จะนมัสการ “รูปของสัตว์ร้าย” (image of the beast) ขณะที่
กลุ่มชนสุดท้ายที่เหลืออยู่จะนมัสการพระเจ้า องค์พระผู้สร้าง (วิวรณ์ 14:17)
พระบัญญัติข้อที่สี่เรื่องวันสะบาโต ซึ่งเจาะจงไปยังพระเจ้า องค์พระผู้ทรงสร้าง
ของเรา ซึ่งเป็นเหตุผลเดียวซึ่งจะทำหน้าที่เป็นตัวแปรในวิกฤติการณ์สุดท้าย

และในช่วงวาระสุดท้าย ลักษณะอุปนิสัยของพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่คือ
พวกเขา “มีคำพยาานของพระเยซู” (วิวรณ์ 19:10) พระธรรมวิวรณ์ 19:10
อธิบายว่าเป็น “วิญญาณแห่งคำพยากรณ์” (the spirit of prophecy) โดย
การเปรียบเทียบพระคัมภีร์ข้อนี้กับ วิวรณ์ 22:9 เราเห็น “พี่น้องของอัครทูต
ยอห์น” (John’s brethren) ผู้มีคำพยาานของพระเยซู คือผู้เผยพระวจนะ
ดังนั้น “คำพยาานของพระเยซู” อ้างถึง “พระเยซูทรงเป็นพยานผ่านผู้เผย
พระวจนะของพระองค์” ซึ่งก็เหมือนกับที่พระเยซูได้ทรงทำผ่านอัครทูตยอห์น
(วิวรณ์ 1:12) พระธรรมวิวรณ์แสดงให้เห็นว่าในวาระสุดท้ายของโลก ประชากร
ของพระเจ้าจะมี “วิญญาณแห่งคำพยากรณ์” ในดวงจิตของพวกเขา ซึ่งจะ
นำทางพวกเขาให้ผ่านเวลาแห่งความยากลำบาก ขณะที่ชาตानพยายามทุก
อย่างเพื่อจะหลอกลวง และทำลายพวกเขา ในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนตีส
ผู้ได้รับของประทาน “การเข้าใจอย่างถ่องแท้ของคำพยากรณ์” (prophetic
insight) จากพันธกิจและงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์

คุณเข้าใจอะไรบ้างจาก “วิญญูณแห่งคำพยากรณ์” ที่พระเจ้าทรงประทานให้ และมีอะไรผูกพันคุณในฐานะที่เป็นบุคคลหรือคริสตจักรไว้

วันพฤษภาคม

ยุทธศาสตร์ของซาตานในวาระสุดท้าย

Satan's End Time Strategy

พระธรรมวิวรณ์ 12:17 เราพบเครื่องหมายการเปลี่ยนแปลงใน “ยุทธศาสตร์ของซาตาน” ขณะที่ซาตานพยายามจะเอาชนะประชากรของโลกนี้ และแม้แต่จะหลอกลวงผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระคริสต์ ตลอดในประวัติศาสตร์ของคริสเตียน ซาตานได้ต่อต้านงานแห่งความรอดของพระเจ้า เบื้องต้นโดยวิธีการประนีประนอมอย่างลึกซึ้งภายในคริสตจักร และโดยวิธีการบีบบังคับ และการกดขี่ข่มเหงจากภายนอก ประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นว่า ขณะที่ซาตานประสบความสำเร็จในหลายศตวรรษด้วยยุทธวิธีดังกล่าวนี้ ต่อมาได้ถูกต่อต้านจากการปฏิรูปศาสนา ซึ่งทำให้ประชากรของพระเจ้าได้ค่อยๆ ค้นพบความจริงของพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตามก็ดีซาตานตระหนักว่าเวลากำลังเหลือน้อยลงทุกที ซาตานจึงออกกำลังเพิ่มขึ้น ดังมีข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า “พญานาคก็โกรธแค้นผู้หญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่ของนาง คือคนทั้งหลายที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยาณของพระเยซู” (วิวรณ์ 12:17) การโจมตีของซาตานต่อพงศ์พันธุ์ หรือกลุ่มผู้สัตย์ซื่อที่ยังเหลืออยู่ของพระเจ้า จะรวมไปถึงการหลอกลวงหลากหลายวิธี พญามารหรือซาตาน จะทำการอัศจรรย์ต่างๆ และการสำแดงออกทางด้านวิญญูณร้ายต่างๆ (spiritualistic manifestations) พระธรรมวิวรณ์ตอนหนึ่งกล่าวว่า “เพราะว่าวิญญูณเหล่านี้เป็นผีที่ทำหมายสำคัญ พวกมันออกไปหากษัตริย์ทั้งหลายทั่วโลก” (วิวรณ์ 16:14) การเปลี่ยนแปลงยุทธศาสตร์นี้สอดคล้อง (corresponds) กับการเปลี่ยนแปลงจากจุดที่เคยเน้นในประวัติศาสตร์มาสู่ช่วงสุดท้ายของโลก (มัทธิว 24:24)

คำว่า “การหลอกลวง” มีความสำคัญยิ่ง คำนี้ถูกใช้ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 12-20 เพื่อพรรณนาถึงกิจกรรมต่างๆ ในช่วงวาระสุดท้ายของซาตาน คำว่า “การหลอกลวง” เริ่มต้นใน วิวรณ์ 12:9 และสรุปยอดใน วิวรณ์ 20:

7-10 นี่เป็นคำพรรณนาถึงกิจกรรมต่างๆ ในช่วงวาระสุดท้ายบนแผ่นดินโลก
ของซาตาน

**อ่านพระธรรม 2 เธสะโลนิกา 2:8-12 พร้อมกันไปกับ วิวรรณ์
13:13, 14 และ วิวรรณ์ 19:20 ลักษณะธรรมชาติของการหลอกลวงของ
ซาตานในวาระสุดท้ายคืออย่างไร**

พระธรรมวิวรรณ์ บทที่ 12-20 วาดภาพให้เห็นซาตานใช้ความพยายาม
สุดกำลังที่ทำให้โลกติดตาม จงรักภักดีต่อมัน ซาตานใช้การผสมผสาน “อำนาจ
ของทางศาสนาและการเมือง” (a religio-political power) ด้วยการใช้อำนาจ
ทางการเมืองเพื่อทำการนี้ผ่านผู้นำที่ไม่เชื่อพระเจ้าของโรม (pagan Rome)
ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพญานาค (วิวรรณ์ 12:4, 5) และตามมาด้วยอำนาจซึ่งเป็น
สัญลักษณ์ของสัตว์ร้ายขึ้นมาจากทะเล (วิวรรณ์ 12:6, 15; วิวรรณ์ 13:1-8)
และในที่สุด อำนาจซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของสัตว์ร้ายที่เป็นสัตว์บก (วิวรรณ์ 13:11)
ที่เหลือในพระธรรมวิวรรณ์ทั้งเล่ม สมาชิกของหน่วยสมาคมนอกศาสนา (คริสต์)
และทูตผีวิญญาณ (triad-paganism/spiritualism) ซึ่งเป็นสัญลักษณ์โดย
พญานาค ลัทธิโรมันคาทอลิก (Roman Catholicism) ซึ่งมีสัญลักษณ์ของ
สัตว์ร้ายจากทะเล และกลุ่มคนที่ผล่อออกจากลัทธิความเชื่อโปรเตสแตนต์
(apostate Protestantism) ซึ่งมีสัญลักษณ์ของ “ลูกแกะ” หรือสัตว์โลก ซึ่ง
ไม่อาจแยกออกจากการรวมตัวกันต่อต้านกิจกรรมของพระเจ้าในโลก พวกเขา
ทำงานร่วมกันเพื่อหลอกลวงประชาชน เพื่อจะหันเหพวกเขาจากพระเจ้า และ
เข้าไปรวมกับฝ่ายซาตาน ในการ “ทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรง
ฤทธานุภาพสูงสุด” (วิวรรณ์ 16:13, 14) และก็เช่นกัน “ระบบเทียมเท็จ” (false
systems) เหล่านี้จะถูกทำลายไปพร้อมกันในตอนที่พระคริสต์เสด็จกลับมา
ครั้งที่สอง (วิวรรณ์ 9:20) ขณะพญานาคซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของ “พญามาร”
(the devil) ผู้ทำการผ่านอำนาจฝ่ายโลกเหล่านี้ (วิวรรณ์ 12:9) จะถูกทำลาย
ลงในตอนสิ้นสุดของยุคหนึ่งพันปี (วิวรรณ์ 20:10) พระธรรมวิวรรณ์แสดงให้เรา
ทราบว่าในตอนจบของการหลอกลวงจะมีผู้คนจำนวนมาก ซึ่งจะถูกนำไปทำ
การเลือกเส้นทางแห่งความพินาศ

พระธรรมวิวรณ์ได้บันทึกถึงการเลือกสองครั้ง ให้ทำการเลือกด้วยสติปัญญา และความเข้าใจในฝ่ายจิตวิญญาณ (discernment) เพื่อที่จะสามารถมองเห็น และยืนหยัดอยู่ (perceive and withstand) ต่อธรรมชาติการหลอกลวงของซาตานในช่วงวาระสุดท้าย (วิวรณ์ 13:18; 17:9) สติปัญญาประเภทใดที่กล่าวถึงตรงนี้ ตามพระธรรมยากอบ 1:5 เราจะได้รับสติปัญญาได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์, The Great Controversy ในบท “Snares of Satan”, หน้า 518-530

วัตถุประสงค์ของพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 12 คือ ก่อนอื่นทั้งหมด เพื่อบอกประชากรของพระเจ้าถึง “การต่อสู้ขัดแย้งยิ่งใหญ่ระหว่างพระคริสต์กับซาตานและกองกำลังของมัน” ในวาระสุดท้าย พระธรรมเล่มนี้เตือนประชากรของพระเจ้าอย่างเป็นทางการว่า สิ่งที่พวกเขาทำลงเผชิญในปัจจุบัน และกำลังติดตามมาในอนาคต จะเป็นประสบการณ์ลักษณะรุนแรงยิ่งขึ้น พวกเขาต้องต่อต้านศัตรูที่โกรธจัด อัครทูตเปาโลเตือนเราถึงกิจการในวาระสุดท้ายว่า “คนนอกกฎหมายนั้นจะมาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับการอิทธิฤทธิ์ทุกอย่าง ทั้งหมายสำคัญ และการอัศจรรย์จอมปลอม และอุบายชั่วทุกอย่าง สำหรับพวกที่จะต้องพินาศ เพราะเขาไม่ได้รับความจริงเพื่อจะรอดได้” (2 เธสะโลนิกา 2:9, 10)

พระธรรมวิวรณ์เราใจเราให้เตรียมตัวต้อนรับอย่างเอาจริงเอาจัง และให้เราพึ่งพาพระเจ้าเป็นอันดับแรก ขณะเดียวกันพระธรรมวิวรณ์ให้ความมั่นใจแก่เราว่า แม้ว่าซาตานจะแข็งแรง และเป็นศัตรูที่มีประสบการณ์ แต่ก็ไม่ได้แข็งแกร่งพอที่จะเอาชนะพระคริสต์ได้ (ดู วิวรณ์ 12:8) สำหรับประชากรของพระเจ้าสามารถพบกับความหวังในพระองค์เพียงหนึ่งเดียว ผู้ซึ่งในอดีตได้ชัยชนะเหนือซาตานและกำลังของมัน และพระองค์ทรงสัญญาที่จะสถิตอยู่

กับผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อว่า “และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปจนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:20)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในฐานะที่เป็นเซเวนต์เดย์แอดเวนติส เรามองเห็นตนมีคุณสมบัติของพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่หรือไม่ คุณสมบัติเหล่านี้มาพร้อมกับความรับผิดชอบอย่างไร (ดู ลูกา 12:48) และเพราะเหตุใดเราจึงต้องระวังไม่ให้สิ่งเหล่านี้เป็นอุปสรรคต่อความรอดของตน
2. “เราได้พูดถึงอำนาจของซาตานมานานแล้ว เป็นความจริงที่ซาตานมีอำนาจมาก แต่เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระคริสต์ผู้ทรงฤทธิ์านุภาพ ผู้ทรงขับไล่พญามารออกจากสวรรค์ เราได้พูดถึงฝ่ายศัตรูของเรา เราอธิษฐานเกี่ยวกับศัตรู เราคิดเกี่ยวกับศัตรู ได้สร้างตัวตนขึ้นในจินตนาการเป็นภาพลาง ๆ ของซาตานมากกว่าที่เป็นจริง ทำไมเราจึงไม่พูดถึงเรื่องของพระเยซู ทำไมไม่คิดถึงฤทธิ์านุภาพและความรักของพระองค์ ซาตานพอใจมากที่เรายกย่ออำนาจของมัน จึงเทิดทูนพระเยซูขึ้น และตรึงตรองเกี่ยวกับพระองค์ และโดยการมองดูเราจะได้รับเปลี่ยนแปลงไปสู่พระฉายาของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Advent Review and Sabbath Herald*, 19 มีนาคม 1889) มีทางใดบ้างที่คริสเตียนยกย่ออำนาจของซาตาน และมีอันตรายเพียงใดที่เราไม่ตระหนักถึงอำนาจของซาตานตามที่เป็นจริง ที่สำคัญเราต้องรับรู้ว่ซาตานมีตัวตนจริง ๆ เช่นกัน

บทที่ 9

ซาตานและพรรคพวกของมัน

Satan and His Allies

วันที่ 23 กุมภาพันธ์ - 1 มีนาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ บทที่ 13; วิวรณ์ 17:8; ดาเนียล 7:24; 2 เรสะโลนิกา 2:2-12;

วิวรณ์ 12:14-16; 1 พงศ์กษัตริย์ 18:38

ข้อควรจำ

“และพญานาคก็โกรธแค้นผู้หญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่ของนาง คือคนทั้งหลายที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยาานของพระเยซู” (วิวรณ์ 12:17)

พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 12 พรรณนาถึงการโจมตีของซาตานต่อเหล่าประชากรผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้า อันรวมไปถึงการกดขี่ข่มเหงโดย “โรมนอกศาสนา” (pagan Rome) และในโอกาสต่อมาโดย “คริสเตียนโรม” (papal Rome) ซึ่งกินเวลานานถึง 1,260 วัน/ปี เริ่มจากปี ค.ศ. 538-1798 (ดูวิวรณ์ 12:6, 13, 14 และหัวข้อศึกษาวันอังคาร บทเรียนที่ 7)

พรรณนาให้เห็นภาพละเอียดยิ่งขึ้น เกี่ยวกับการโจมตีของซาตานตลอดประวัติศาสตร์ของคริสเตียน ด้วยการช่วยเหลือของพันธมิตรทั้งสอง ซึ่งปรากฏให้เห็นในสัญลักษณ์ของสัตว์ร้ายสองตัว ภายใต้การบงการของซาตานพญานาค และสัตว์ร้ายสองตัวนี้ได้รวมตัวกันในตอนใกล้วาระสุดท้าย ทำการต่อสู้ขัดขวางกิจกรรมการไถ่ให้รอดของพระเจ้าขณะเดียวกันแสวงหาวิธีทำให้ชาวโลกยอมรับและจงรักภักดี

การกล่าวคำเตือนให้ระมัดระวังเป็นสิ่งจำเป็น เป็นการง่ายกว่าที่จะตีความหมายคำพยากรณ์ที่สำเร็จสมจริงในอดีต แต่เมื่อมาถึงคำพยากรณ์ในปัจจุบันที่รอเวลาจะเป็นจริง เหมือนที่ปรากฏในหัวข้อศึกษาของวันอังคาร เราจำเป็นต้องระมัดระวังมากขึ้น พระเจ้าทรงสำแดงให้เราทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นในช่วงวาระสุดท้าย เพื่อที่เราจะไม่ใช่รู้สึกประหลาดใจ แต่พระเจ้าไม่ทรงบอกเราในรายละเอียดที่เราอยากทราบ

เราจะต้องจำไว้เสมอว่า เมื่อคำพยากรณ์เหล่านี้บอกเราว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นในช่วงสุดท้ายของโลก แต่ไม่ได้บอกเราว่า “จะเกิดขึ้นเมื่อไร” ทั้งไม่บอก “วันเดือนปีแน่นอน” ว่าอนาคตจะเปิดเผยออกมาอย่างไร ดังนั้นเราต้องระมัดระวังไม่ “คาดเดา” (speculate) เกินกว่าคำพยากรณ์บอกเราไว้ อย่าให้เราลืมนึกไปว่า คำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์มีวัตถุประสงค์ในเชิงปฏิบัติ: คือเพื่อที่จะสอนเราให้ดำเนินชีวิตในวันนี้ และเตรียมความพร้อมไว้สำหรับอนาคต

วันอาทิตย์

สัตว์ร้ายตัวที่ขึ้นจากทะเล

The Beast From the Sea

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 13:1-4, 8 และวิวรณ์ 17:8 สัตว์ร้ายตัวนี้มีลักษณะพิเศษอย่างไร และมีชีวิตอยู่ในช่วงใด

อัครทูตยอห์นเฝ้าดูสัตว์ร้ายนำเกลียดตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล สัตว์ร้ายตัวนี้เป็นตัวแสดงถึงอำนาจทางการเมือง คำพรรณนาถึงสัตว์ร้ายจากทะเลตัวนี้ชี้ถึงอำนาจทางการเมือง ซึ่ง “มีศาสนาครอบงำเป็นพิเศษ” (religion as a dominant characteristic) คำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์คำว่า “ทะเล” เป็นสัญลักษณ์หมายถึงพื้นที่ส่วนใหญ่ของทวีปยุโรป ซึ่งสัตว์ร้ายตัวนี้ได้โผล่ขึ้นมาสู่อำนาจหลังจากอำนาจของอาณาจักรโรมได้เสื่อมลง (ดู วิวรณ์ 17:15)

อัครทูตยอห์นบรรยายว่าสัตว์ร้ายตัวนี้โผล่ขึ้นมาจากน้ำ มันมีเจ็ดหัวและมีสิบเขา แบบเดียวกับพญานาคใน วิวรณ์ 12:3, 4 สัตว์ร้ายตัวนี้แสดงให้เห็นว่ามีความเชื่อมโยงใกล้ชิดกับ “โรมนอกศาสนา” (pagan Rome) บนหัวของสัตว์ตัวนี้มีชื่อแสดงความหมิ่นประมาท และบนหัวเจ็ดหัวมีมงกุฎเจ็ดอันสวมไว้ ศีรษะของสัตว์ตัวนี้หมายถึงอาณาจักรต่างๆ ที่ซาตานได้ใช้ในการ

ข่มเหงประชากรของพระเจ้าในตลอดประวัติศาสตร์ (ดู วิวรณ์ 17:9-11) ส่วน
ชื่อที่มีความหมายเชิงหมิ่นประมาทชี้ให้เห็นถึง “ชื่อของพระเจ้า” ซึ่งสัตว์ร้าย
อ้างสิทธิ์ (the divine title the beast claim) เขาทั้งสิบชี้ไปยัง ดาเนียล 7:24
ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของประชาชาติที่เกิดขึ้นหลังจากอาณาจักรโรมันล่มสลาย
ประเทศต่างๆ เหล่านี้เติบโตขึ้นจากอาณาจักรโรมัน

สัตว์ร้ายจากทะเลมีลักษณะคล้ายคลึงกับเสือดาวที่มีเท้าของหมี และ
ปากของสิงโต ในทำนองนั้น สัตว์ตัวนี้ได้รวมเอาลักษณะของสัตว์สี่ตัวเข้าไว้
ด้วยกัน (สัญลักษณ์ของอาณาจักรแห่งโลก) ในพระธรรมดาเนียล 7:2-7 คือ
บาบิโลน, มิโด-เปอร์เซีย, กรีก และโรม อย่างไรก็ตามก็ตีอัครทูตยอห์นเรียงลำดับ
อาณาจักรเหล่านี้สลับข้างกัน ซึ่งเป็นมุมมองของอัครทูตยอห์นจากศตวรรษ
ที่หนึ่ง ซึ่งแสดงว่าสัตว์ร้ายจากทะเลเชื่อมโยงเข้ากับสัตว์ตัวที่สี่ในดาเนียล 7
ซึ่งหมายถึงอาณาจักรโรม

พยานาคได้มอบอำนาจแก่สัตว์ร้ายซึ่งเป็นโรมนอกศาสนา (pagan
Rome) ให้มีอำนาจ บัลลังก์ และสิทธิอันยิ่งใหญ่ เหมือนอย่างพระเจ้าองค์
พระบิดาทรงประทานบัลลังก์ และฤทธานุภาพแก่พระบุตร (วิวรณ์ 2:7) ดังนั้น
ซาตานแต่งตั้งสัตว์ร้ายเป็นแกนนำ (coregent) และตัวแทนของมันบนแผ่นดิน
โลก

พระธรรมวิวรณ์ 13:5-7 กล่าวว่าในช่วงเวลานั้น สัตว์ร้ายดำเนิน
กิจการการข่มเหงตลอดประวัติศาสตร์ของคริสเตียนเป็นเวลาถึง 42 เดือน
ดังที่เราได้เห็นในนิมิตการข่มเหงผู้หญิงบริสุทธิ์กินเวลาถึง “หนึ่งวาระ สอง
วาระ และครึ่งวาระ” ซึ่งเท่ากับ “สามวาระครึ่ง” เมื่อคำนวณเวลาตามคำ
พยากรณ์ “หนึ่งวาระเท่ากับหนึ่งปี” (วิวรณ์ 12:13, 14 เปรียบเทียบกับดาเนียล
7:25) เวลา 42 เดือนของคำพยากรณ์ และหนึ่งเดือนมี 30 วัน เมื่อคำนวณ
เวลาแล้วจะเท่ากับ 1,260 วัน/ปี ดังนั้นเวลา 42 เดือน และ 1,260 วัน ตัวเลข
ทั้งสองเป็นช่วงเวลาเดียวกันคือ 1,260 ปี ช่วงเวลานี้ได้สิ้นสุดลงเมื่อหัวของ
สัตว์ร้ายถูกบาดเจ็บ ปางตาย (mortally wounded) ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้
สัตว์ร้ายเหมือนกับตายไปชั่วคราว และต่อมาแผลนั้นได้ถูกรักษาให้หายเป็น
ปกติ และสัตว์ร้ายตัวนั้นก็กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้งหนึ่ง สิ่งนี้ทำให้ผู้คนทั่วโลก
ยกย่องชื่นชม และพวกเขาหันมานับสการทั้งพยานาคและสัตว์ร้ายนั้น

พระธรรมวิวรณ์ 13:5 ระบุเวลาเจาะจงช่วงที่มีการข่มเหงตามที่ได้พูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปเมื่อวานนี้ คือช่วง 42 เดือน ที่สัตว์ร้ายดำเนินกิจกรรม ซึ่งเท่ากับช่วงเวลา 1,260 วัน/ปี ที่ผู้หญิง/คริสตจักรในพระธรรมวิวรณ์ 12:6, 14 (“1 วัน” ในคำพยากรณ์เท่ากับ “1 ปี” ในเวลาปกติ) (กัณดารวิถี 14:34, เอเสเคียล 4:6) ดูหัวข้อศึกษาสำหรับวันอังคารใน บทที่ 7 และคำพยากรณ์ดังกล่าวเริ่มต้นในปี ค.ศ. 538 ซึ่งเป็นปีเริ่มต้นของช่วงเวลาในคำพยากรณ์ เมื่อคริสตจักรโรมันคาทอลิก ซึ่งมีพระสันตะปาปาอยู่ตำแหน่งสูงสุดเป็นผู้สถาปนา “รัฐอำนาจแห่งคริสตจักร” (a church-state power) ผู้ได้เข้าครอบงำโลกตะวันตกในช่วงยุคกลาง (medieval time) ต่อมาเหตุการณ์ “การปฏิวัติของฝรั่งเศส” (French Revolution) ได้ก่อให้เกิดผลปางตายขึ้นกับสัตว์ร้ายในปี ค.ศ. 1798 ดังนั้นได้ทำให้การปกครองอย่างกดขี่ข่มเหงของ “สถาบันรัฐและศาสนา” (state-institute religion) หยุดชะงักลงชั่วคราว (temporary)

เปรียบเทียบวิวรณ์ 13:5-8 พร้อมกับดาเนียล 7:24, 25 และ 2 เรสะโลนิกา 2:2-12 สิ่งที่สัตว์ร้ายทำสะท้อนถึงเขาเล็กและคนนอกกฎหมาย อย่างไร

กิจกรรมต่างๆ ของสัตว์ร้ายระหว่างคำพยากรณ์ 1,260 วัน/ปี ถูกกล่าวในลักษณะคำหิ่นประมาท ในพระคัมภีร์ใหม่ “การหิ่นประมาท” (blasphemies) สามารถเกิดขึ้นจากการอ้างในความเท่าเทียมกับพระเจ้า (ยอห์น 10:33; มัทธิว 26:63-65) และการกระทำด้วยการแย่งชิงสิทธิอำนาจของพระองค์ (มาระโก 2:7) การสบประมาทของสัตว์ร้ายเป็น “การต่อต้านพระเจ้าโดยตรง เพราะเป็นการหิ่นประมาทพระนามของพระองค์ต่อสถานที่สถิตของพระองค์และต่อพวกที่อยู่ในสวรรค์” (วิวรณ์ 13:6) สถานที่ประทับของพระเจ้าคือพระวิหารบนสวรรค์ สถานที่พระคริสต์ดำเนินพันธกิจการรับใช้เพื่อความรอดของเรา สัตว์ร้ายที่ขึ้นจากทะเลยับยั้ง (negates) พันธกิจ การเป็นคนกลางของพระคริสต์ โดยความพยายามนำเอา “มนุษย์มาทำหน้าที่แทน

ปุโรหิตซ้ำอ้างว่าได้จัดการเรื่องความรอด และให้อภัยความบาป ด้วยการที่ก
ทึก (assuming) เอาเองว่ามีอำนาจเหล่านี้ ทั้งที่สิทธิอำนาจเช่นนั้นเป็นของ
พระเจ้า...อย่างนี้ถือว่าเป็นการหมิ่นประมาทโดยแท้

พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 13 ซึ่งไปยังช่วงเวลาที่ยุโรปส่วนใหญ่พากัน
ละทิ้งพระเจ้า (major apostasy) สิ่งนี้ถูกทำให้สำเร็จสมจริง เมื่อ “คริสตจักร
โรมันคาทอลิก” (Roman Catholicism) อ้างตำแหน่ง และ “สิทธิพิเศษ”
(prerogatives of God) ของพระเจ้าซึ่งมีองค์พระสันตะปาปาเป็นประมุข
ตั้งนั้นผู้ที่ไม่ยอมรับ “โรม” ที่มีประสบการณ์ในการกดขี่ข่มเหง และการฆ่า
ผู้สัจธรรมในพระคัมภีร์ก็ได้ยอมตายเพื่อศาสนา ข้อความนี้อาจดูเหมือนรุนแรง
แต่ทิวที่มีในอดีตเป็นสิ่งที่ไม่อาจลบล้างได้ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ตาม

เราจะยืนยันหยัดมันคงต่อคำพยากรณ์เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของ
คริสตจักร และในขณะที่เดียวกัน จะมีความกรุณา และนำเสนอความ
จริงเหล่านี้แก่คนอื่นอย่างระมัดระวังได้อย่างไร

วันอังคาร

สัตว์ร้ายขึ้นจากแผ่นดิน

The Beast Arising Out of the Earth

ครั้งแรกของพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 13 พรรณนาถึง “อำนาจของโรมัน
คาทอลิก” ซึ่งทำการแข็งขันในช่วงเวลาของคำพยากรณ์ 1,260 วัน/ปี พร้อม
กับเหตุการณ์ของ “การปฏิวัติฝรั่งเศส” ซึ่งเป็นผลทำให้ “ระบบศาสนา-การ
เมือง” (religio-political system) เกิดการบาดเจ็บปางตาย อย่างไรก็ดี
บาดแผลรุนแรงเกือบตายในที่สุดจะได้รับการรักษาให้หาย ได้รับการไถ่ถอนสู่
ระบบของชีวิต ส่วนที่สองของพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 13 พรรณนาถึงการ
เยียวยาแผลที่บาดเจ็บปางตายนี้จะเกิดขึ้นได้จริงอย่างไร

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 13:11 สัตว์ร้ายตัวที่สองมีลักษณะพิเศษ
อะไรบ้าง จากข้อความในพระธรรมวิวรณ์ 12:14-16 มีข้อเท็จจริงสำคัญ
อะไรที่สัตว์ร้ายตัวนี้โผล่ขึ้นมาจากแผ่นดิน

อัศจรรย์ยอห์นสังเกตเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่ง ไม่เหมือนกับสัตว์ตัวแรก

สัตว์ร้ายตัวที่สองขึ้นจากแผ่นดินสัตว์ร้ายตัวที่สองคืออำนาจของโลก (is a world power) ซึ่งได้รับขนาดอิทธิพลสติปัญญาความสามารถเทียบ (caliber) ไปได้กับสัตว์ตัวแรก แต่เมื่อเทียบกับสัตว์ร้ายที่ขึ้นจากทะเล ซึ่งมีลักษณะน่าสะพรึงกลัว สัตว์ร้ายที่ขึ้นจากแผ่นดินมีลักษณะไม่มีอันตราย อย่างน้อยในตอนแรก สัตว์ตัวนี้ “มีสองเขาเหมือนลูกแกะ” (วิวรณ์ 13:11) อย่างที่เราได้เห็นในพระธรรมวิวรณ์ เป็นสัญลักษณ์สำหรับพระคริสต์ ดังนั้นอำนาจในช่วงเวลาสุดท้ายนี้มีลักษณะคล้ายกับพระคริสต์

อำนาจนี้ผุดขึ้นในอาณาเขตที่ได้รับการปกป้องสำหรับ “ผู้หญิง” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์คริสตจักรเที่ยงแท้ของพระเจ้า ซึ่งได้รับการพิทักษ์ไว้จากพญานาคซึ่งทำการขมเหงโดยพ่นน้ำใสในตอนสิ้นสุดของคำพยากรณ์ 1,260 วัน/ปี (วิวรณ์ 12:14-16) สัตว์ร้ายจากแผ่นดินตัวนี้ เห็นได้ชัดว่าเป็นผู้เล่นบทบาทใหม่ในฉากของนิมิต กล่าวคือสัตว์ร้ายตัวนี้ขึ้นสู่อำนาจของโลกภายหลังสัตว์ร้ายที่ขึ้นจากทะเล และได้รับบาดเจ็บระหว่างการปฏิรูปของฝรั่งเศส ซึ่งหมายความว่าสัตว์ร้ายตัวที่ขึ้นจากพื้นดิน เป็นตัวละครที่มีบทบาทผูกขาดเพียงตัวเดียวในวาระสุดท้าย

“ประเทศใดในโลกใหม่ที่ขึ้นมาอำนาจ ปี ค.ศ. 1798 ที่ได้สัญญาจะให้กำลังและความยิ่งใหญ่ ซึ่งดึงดูดความสนใจคนทั้งโลก การตีความสัญลักษณ์เป็นที่ยอมรับโดยไม่มีข้อสงสัย มีประเทศหนึ่งและเพียงประเทศเดียวเท่านั้นที่มีคุณสมบัติตามคำพยากรณ์นี้ ซึ่งชี้ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างไม่ผิดพลาด” (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 440)

พระธรรมวิวรณ์แสดงให้เห็นถึงประเทศอเมริกาซึ่งประชาชนส่วนใหญ่เป็นโปรเตสแตนต์ ในที่สุดจะเริ่มพุดเหมือนพญานาค เหมือนตัวพญามารเองด้วยอิทธิพลมีอยู่ทั่วโลกละม้ายกับอาณาจักรโรมัน อำนาจในวาระสุดท้ายนี้จะเป็นเครื่องมือในการทำให้โลกทั้งใบมัสการสัตว์ตัวแรก ซึ่งได้รับบาดเจ็บปางตาย หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งในครั้งหนึ่งได้จัดหาสถานที่ปกป้องอันปลอดภัยสำหรับเหล่าผู้มีความเชื่อที่หนีภัยการกดขี่ข่มเหงจากกลุ่มประเทศยุโรป และบัดนี้ ณ จุดหนึ่งจะเล่นบทบาทการเป็นผู้ทำการข่มเหงเสียเองในเหตุการณ์วาระสุดท้าย

เมื่อประเทศสหรัฐอเมริกาได้รับการชี้ว่า เป็นสัตว์ตัวที่สองในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 13 นับแต่นั้นเป็นต้นมา ก็ยังไม่พบประเทศใดที่มีลักษณะใกล้เคียงตามคำพยากรณ์จนถึงเวลานี้ ข้อเท็จจริงนี้ช่วยยืนยันการมีตัวตนของประเทศสหรัฐอเมริกาตามที่คำพยากรณ์ได้พรรณนาไว้อย่างไร

พูธ

รูปจำลองของสัตว์ร้าย

The Image of the Beast

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 13:12, 13; 1 พงศ์กษัตริย์ 18:38 และกิจการ 2:3 ช่วยทำให้เราเข้าใจธรรมชาติของสัตว์ร้ายที่เหมือนลูกแกะ แต่ทำหน้าที่สำคัญยิ่งใหญ่ ถึงขั้นทำให้ไฟตกจากฟ้าลงมายังแผ่นดินโลกต่อหน้าคนทั้งหลายอย่างไร

“โดยการประกอบกรอัครจรรยต่างๆ สัตว์ร้ายที่เหมือนลูกแกะได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากมั่นใจในถ้อยคำของเขาว่าเป็นความจริง แม้ว่าจะไม่สอดคล้องกับถ้อยคำในพระคัมภีร์ทั้งหมด ผ่านตัวแทน “ลัทธิทรงวิญญาณ” (spiritualism) พวกเขาประกอบกรอัครจรรยต่างๆ รักษาผู้ป่วยโรคให้หาย การอัครจรรยหลายประการ ทำให้ปฏิเสธสิ่งที่ไม่ได้ (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 588) การอัครจรรยเหล่านี้ช่วยให้สัตว์ที่เหมือนลูกแกะสร้างแรงจูงใจให้ผู้คนทั่วโลกหันมาสร้างรูปจำลองของสัตว์ร้ายที่เคยได้รับบาดเจ็บปางตายขึ้น

การเยียวาสัตว์ร้ายจากทะเลซึ่งบาดเจ็บปางตายให้กลับสู่สภาพแข็งแรง อ่างถึงการ “ทำให้กลับสู่สภาพเดิม” (restoration) ของ “ศาสนจักรโรมัน” (Roman papacy) ด้วย “อำนาจด้านศาสนา-การเมือง” (religio-political power) ที่เคยเกิดขึ้น สัตว์ร้ายที่คล้ายลูกแกะจะเริ่มพูดจาเหมือนพญานาค และสำแดงอำนาจให้เห็นว่ามันจะไม่อดกลั้น (intolerant) เหมือนหลายชาติที่เป็นตัวแทนของสัญลักษณ์เหล่านี้

“การกระทำเช่นนั้นย่อมต่อต้านโดยตรงกับหลักการของรัฐบาลนี้ ซึ่งฉลาดหลักแหลมสมกับเป็นสถาบันที่ให้เสรีภาพ ซึ่งประกาศรับรองอย่างเปิด

เผยเมื่อมีการประกาศอิสรภาพ และต่อรัฐธรรมนูญ...แต่ความไม่เสมอต้นเสมอปลายของการกระทำนั้นจะไม่ยิ่งใหญ่กว่าการเป็นตัวแทนสัญลักษณ์ของสัตว์ที่เหมือนลูกแกะซึ่งมีเขาสองเขา อันเป็นที่ยอมรับในท่าที่ว่า บริสุทธิ์ สุภาพ และไม่มีอันตราย แต่หลุดจากเหมือนพญานาค

“รัฐบาลที่มีรูปแบบของการตรากฎหมายโดย “อาศัย” (rest) รากฐานของปวงชนกล่าวกับประชากรผู้อาศัยบนแผ่นดินโลกว่า พวกเขาควรทำรูปจำลองของสัตว์ร้ายขึ้น จากข้อเสนอลักษณะเช่นนี้เป็นหลักฐานเด่นชัดว่าคือประเทศสหรัฐอเมริกาชาติซึ่งบ่งบอกไว้ในคำพยากรณ์”

แต่อะไรคือ “รูปจำลองของสัตว์ร้าย” (image of the beast) และจะขึ้นเป็นรูปร่างอย่างไร รูปเคารพนั้นจะทำเป็นรูปสัตว์ร้ายมีสองเขา และเป็นรูปจำลองของสัตว์ร้าย และจะให้เรียกว่า “รูปจำลองของสัตว์ร้าย” จากนั้นจะเรียนรู่ว่า รูปจำลองนั้นจะมีลักษณะเหมือนอะไร และจะก่อรูปร่างของมันขึ้นอย่างไร เราต้องศึกษาลักษณะเฉพาะของสัตว์ร้าย ซึ่งมีระบบการปกครองเหมือนของพระสันตะปาปา (papacy)

เมื่อคริสตจักรแรกเริ่มได้เสื่อมถอยลงและเกิดการทุจริต (corrupted) โดยเดินห่างไปจากแนวปฏิบัติที่เรียงง่ายตามคำสอนของพระกิตติคุณ หันไปรับธรรมเนียมปฏิบัติ และศาสนพิธีต่างๆ ของคนนอกศาสนา ด้วยเหตุนี้คริสตจักรได้สูญเสียพระวิญญาณ และอำนาจของพระเจ้า และเพื่อควบคุมจิตสำนึกผิดและชอบ (consciences) ของผู้คน คริสตจักรแสวงหาอำนาจสนับสนุนจากทางโลก ผลลัพธ์ที่ตามมาคืออำนาจของ “ปาปาซี” (papacy) คริสตจักรได้ถูกควบคุมโดยอำนาจของรัฐ และมีการใช้อำนาจสิทธิ์ขาดกับผู้ไม่เชื่อฟังไม่ปฏิบัติตามคำสอนว่าเป็นพวกนอกรีต (heresy) พวกเขาต้องถูกลงโทษ

“เมื่อคริสตจักรต่างๆ ในระดับแกนนำทั้งหลายในสหรัฐอเมริกาหลอมรวมกันในหลักคำสอน และมีแนวปฏิบัติอย่างเดียวกัน จะมีอิทธิพลทำให้รัฐบาลออกกฎหมายรับรอง และบันทึกในรัฐธรรมนูญ ซึ่งให้การสนับสนุน จากนั้นคริสตจักรโปรเตสแตนต์ในอเมริกาจะร่างรูปแบบการปกครองใหม่ให้ “ผู้นำมีตำแหน่งตามลำดับขั้นตามอย่างโรมันคาทอลิก” (Roman hierarchy) ในการนี้จะมีการตรากฎหมายพลเรือน มีบทลงโทษบุคคลผู้ต่อต้าน หรือไม่เห็นด้วย”

“รูปจำลองของสัตว์ร้าย” เป็นตัวแทนในรูปแบบของ “การผละออก จากหลักคำสอนโปรเตสแตนต์” (apostate Protestantism) หลักคำสอน จะถูกพัฒนาแตกต่างกันไป เมื่อคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายแสวงหาการ สนับสนุนจากอำนาจฝ่ายพลเรือน (civil power) เพื่อใช้บังคับด้วยกำลัง ให้ปฏิบัติตามหลักคำสอนของศาสนา (dogmas) ของพวกเขา” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 442-445)

วันพฤหัสบดี

เครื่องหมายของสัตว์ร้าย

The Mark of the Beast

พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 13 บ่งบอกว่า “สัตว์ที่เหมือนลูกแกะ” จะมี บทบาทการเป็นผู้นำในวิกฤติการณ์ครั้งสุดท้าย อำนาจของโลกนี้จะถูกสถาปนา ขึ้นเป็น “ระบบทั่วโลก” (global system) ซึ่งเป็นความพยายาม ที่จะเข้าควบคุมความเชื่อของประชาชน

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 13:16, 17 พร้อมกันไปกับ เฉลยธรรม-บัญญัติ 6:4-8 การประทับเครื่องหมายไว้ที่หน้าผาก และมีชวามีส่วน เกี่ยวข้องอะไรกับพระบัญญัติของพระเจ้า

ประชาชนทุกระดับชั้นของสังคมจะถูกกดดันให้รับเอาเครื่องหมายของ สัตว์ร้ายไว้ที่มือขวา หรือที่หน้าผาก เหมือนตราของพระเจ้าที่ประทับไว้บน หน้าผาก แสดงว่าเขาเป็นประชากรของพระองค์ (วิวรณ์ 7:3, 4; วิวรณ์ 14:1) ดังนั้นเครื่องหมายของสัตว์ร้ายจะบอกตัวตนว่าใครเป็นผู้นมัสการสัตว์ร้าย

เครื่องหมายของสัตว์ร้ายไม่ใช่สิ่งที่มองเห็นได้ด้วยสายตากการมีเครื่องหมาย ไว้ที่มือขวา หรือที่หน้าผากเป็นเครื่องหมายเท็จเลียนแบบคำสั่งของ ท่านโมเสส ที่ในอดีตสังชนอิสราเอลว่า “จงเอาถ้อยคำเหล่านี้ผู้ไว้ที่มือ...และ คัดไว้ที่หน้าผากของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:8) เครื่องหมายที่มีมือมีส่วน เกี่ยวพันกับอุปนิสัย ขณะที่เครื่องหมายบนหน้าผากเกี่ยวพันกับจิตใจ ซึ่ง แสดงให้เห็นด้วย บางคนเลือกที่จะรับเอาเครื่องหมายของสัตว์ร้ายเพื่อหลบ หลีกการคุกคามอาจถึงขั้นต้องตาย ขณะที่คนอื่นยอมรับด้วยจิตใจ และจิตวิญญาณ กับระบบการนมัสการที่ห่างห่างจากพระเจ้า (apostate system worship)

แกนของประเด็นในวิกฤติการณ์ช่วงวาระสั้นยุค คือการนมัสการ และการเชื่อฟังพระเจ้า ในการถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ (วิวรณ์ 14:12) โดยเฉพาะพระบัญญัติข้อที่สี่ จะเป็นข้อพิสูจน์ในความสัตย์ซื่อ และการเชื่อฟังพระเจ้า ฉะนั้นวันสะบาโตจึงเป็นเครื่องหมายบ่งบอกถึงการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างชัดเจน (เอเสเคียล 20:12, 20) ขณะที่เครื่องหมายของสัตว์ร้าย คือสิ่งที่บ่งบอกถึงความจงรักภักดีต่อสัตว์ร้าย

เครื่องหมายของสัตว์ร้ายมีส่วนเกี่ยวกับการใช้บัญญัติของมนุษย์ทดแทนพระบัญญัติของพระเจ้า หลักฐานยิ่งใหญ่ที่สุดในข้อมูลความจริงคือ การสถาปนาสถาบันของวันอาทิตย์ของมนุษย์ (ดาเนียล 7:25) ให้เป็นวันสำหรับการนมัสการ แทนที่วันที่เจ็ดของสัปดาห์-วันสะบาโต ซึ่งพระเจ้าทรงประกาศิต (mandated) ไว้ในพระคัมภีร์ให้เป็นวันบริสุทธิ์โดยพระเจ้าผู้สร้างของเรา

ความพยายามที่จะเปลี่ยนเครื่องหมายแห่ง “สิทธิอำนาจของพระเจ้า” (God’s authority) ไปเป็นวันอื่นคือ ความพยายามจะช่วงชิง (usurp) บทบาทแห่งอำนาจของพระเจ้าเอง “เครื่องหมายของสัตว์ร้ายคือวันสะบาโตของสำนักงานสันตะปาปา (papal Sabbath)...เมื่อมีกฎหมายออกมา บังคับผู้คนให้ถือรักษาวันสะบาโตเทียมเท็จ และเสียงร้องอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สามก็จะเตือนผู้คนไม่ให้นมัสการสัตว์ร้าย และรูปของมัน...จากนั้นผู้ที่ละเมิดต่อไปจะได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย” (เอลเลน จี. ไวท์, การประกาศพระกิตติคุณ, หน้า 234, 235)

พระธรรมวิวรณ์ 13:18 กล่าวว่า “ในเรื่องนี้ต้องใช้สติปัญญาให้ดี ถ้าใครมีความเข้าใจ ก็จงคิดคำนวณเลขของสัตว์ร้ายตัวนั้น เพราะว่าเป็นเลขของคนผู้หนึ่ง เลขของมันคือ “หกร้อยหกสิบหก” ใครคือบุรุษผู้นี้ อัครทูตเปาโลพรรณนาถึงชายผู้หนึ่งว่าเป็น “และคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัว คือลูกแห่งความพินาศ” (2 เธสะโลนิกา 2:3) บุคคลที่ระบุนี้ (designation) ชี้ไปที่ “อำนาจของสำนักสันตะปาปา” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของสัตว์ร้ายจากทะเล บนหัวของมันมีพระนามของพระเจ้าเขียนไว้ อันเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะเป็นการอ้างพระนามของพระเจ้าสำหรับตนเอง อนุมานว่า (supposedly) ตนกำลังยืนในฐานะ พระบุตรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

พระธรรมวิवरณ์แสดงให้เห็นว่าวันสะบาโต จะเป็นเครื่องหมายแห่งการเชื่อฟังตอนปิดฉากประวัติศาสตร์โลก เราต้องจำไว้ว่า การที่คนหนึ่งถือรักษาวันอาทิตย์เป็นวันสำหรับนมัสการ ตอนนี้ไม่ได้หมายความว่า เขามีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย การถือรักษาวันอาทิตย์จะกลายเป็น “เครื่องหมายของสัตว์ร้าย” ก็ต่อเมื่อมีการยกประเด็นในเรื่องนี้ (วันเสาร์ และวันอาทิตย์) ขึ้นมาทำให้เป็นที่เข้าใจอย่างชัดเจนในสิ่งที่รวมอยู่ในความแตกต่างของตัวมันเอง เกี่ยวกับการเลือกวันสำหรับนมัสการ ซึ่งผู้คนจะทำการเลือกรับเครื่องหมายของพระเจ้า หรือทำการต่อต้านพระองค์ อย่างไรก็ตามเวลานั้นยังอยู่ในอนาคต

“ขณะนี้ยังไม่มีใครได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย เวลาแห่งการทดสอบยังมาไม่ถึง มีคริสเตียนแท้ๆอยู่ในทุกคริสตจักร ไม่เว้นแต่คริสตจักรโรมันคาทอลิก ไม่มีใคร หรือคริสตจักรใดได้รับการปรักปรำจนกว่าพวกเขาได้รับแสงสว่าง และได้มองเห็นข้อผูกพัน (obligation) ที่มีต่อพระบัญญัติข้อที่สี่ แต่เมื่อกฎหมายได้บัญญัติออกมาเพื่อบังคับให้ถือรักษาวันสะบาโตเทียมเท็จ และเสียงร้องอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สาม เตือนมนุษย์ไม่ให้นมัสการสัตว์ร้ายและรูปของมัน เส้นแบ่งระหว่างวันนมัสการวันสะบาโตเทียมเท็จและวันสะบาโตแท้จะต่างกันชัดเจน จากนั้นผู้ใดละเมิดวันสะบาโตแท้จะได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ประกาศพระกิตติคุณ, หน้า 234, 235)

ให้เราจำไว้ว่า การถือรักษาวันอาทิตย์ไม่ได้ทำให้คนใดคนหนึ่งพินาศมากไปกว่าการที่บุคคลหนึ่งถือรักษาวันวันสะบาโต จนกว่าเวลาจะมาถึง “เมื่อเครื่องหมายของสัตว์ร้าย” จะกลายเป็นแก่นของประเด็น และเมื่อการเลือกวันสำหรับการนมัสการ จะกลายเป็นบททดสอบแห่งความสัตย์ชื่อ พระธรรมวิवरณ์เชิญชวนประชากรของพระเจ้าให้รับเอาพระคัมภีร์ “ด้วยจิตวิญญาณที่แสวงหา” (a heart-searching spirit) ศึกษาคำพยากรณ์สำหรับพวกเขาเอง และพยายามทุกวิถีทางให้เข้าถึงพระกิตติคุณ สำหรับบุคคลที่ยังเข้าไม่ถึงสำหรับพระคริสต์

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เมื่อคุณสังเกตสถานการณ์ในโลกปัจจุบัน คุณเห็นแนวโน้มอะไรในด้านศาสนาและการเมืองที่ดูเหมือนว่าจะนำไปสู่ความสำเร็จของคำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 13
2. ขณะที่เรารอเวลาสิ้นยุค เราควรมีท่าทีต่อคริสเตียนนิกายอื่นอย่างไร ตามข้อความต่อไปนี้: “โปรดอธิษฐานเพื่อผู้รับใช้ในนิกายอื่น เพราะพระคริสต์กำลังทูลขอพระบิดาเพื่อพวกเขา การที่เราจะมีความรับผิดชอบจริงจิ่ง ในฐานะผู้สื่อข่าวของพระคริสต์ เราควรสำแดงความจริงที่ลึกซึ้งนี้ให้ผู้เลี้ยงแกะเหล่านั้น” (เอลเลน จี. วัตต์, คำพยาานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 6, หน้า 78) เราจะสำแดงตัวต่อคนในนิกายอื่นว่า เราไม่ได้อยู่ในสถานะที่เหนือกว่าหรือไร้วิญญาณของคริสเตียนได้อย่างไร เราจะแสดงความนับถือพวกเขา โดยไม่ขัดแย้งและไม่ประนีประนอมกับความเชื่อของเขาได้อย่างไร

บทที่ 10

ข่าวประเสริฐนิรันดร์ของพระเจ้า

God's Everlasting Gospel

วันที่ 2 - 8 มีนาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 14:6-12; มัทธิว 24:14; ปัญญาจารย์ 12:13-14;

อพยพ 20:2-11; อีสยาห์ 21:9; อีสยาห์ 34:8-10

ข้อควรจำ

“นี่แหละคือความทรหดอดทนที่พวกธรรมิกชนจะต้องมี คือพวกที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และจงรักภักดีต่อพระเยซู” (วิวรณ์ 14:12)

พระธรรมวิวรณ์แสดงให้เห็นว่า การหลอกลวงช่วงสุดท้ายของซาตานจะประสบความสำเร็จมาก ชาวโลกเลือกที่จะนมัสการสัตว์ร้าย และรับเอาเครื่องหมายของมัน กระนั้นพระธรรมวิวรณ์ 14:1-5 บอกเราว่า จะมี “กลุ่มชนสุดท้ายที่เหลืออยู่ของพระองค์” (His remnant) คนเหล่านี้จะยืนหยัดสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า ขณะที่คนส่วนใหญ่ในโลกจะไม่ขอมีส่วน

ในวาระสุดท้าย ประชาชนทุกคนจะต้องทำการเลือกว่า “จะนมัสการหรือไม่” (มนุษย์ทุกคนนมัสการบางสิ่งอยู่แล้ว) แต่จะนมัสการใคร ผู้เลือกนมัสการสัตว์ร้ายจะได้รับเครื่องหมายบนมือข้างขวา หรือบนหน้าผากของพวกเขา ซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงการเลือกของพวกเขาว่าจะรับใช้ “ระบบการละทิ้งพระเจ้า” (apostate system) ด้วยการกระทำ และจิตใจของพวกเขา

ในเวลาเดียวกัน โลกนี้จะเป็นพยานถึง “การประกาศพระกิตติคุณครั้งใหญ่” ซึ่งไม่เคยมีการประกาศเผยแผ่ครั้งใดเทียบได้ตั้งแต่วันเพนเทคอสต์ ก่อนการพิพากษาของพระเจ้า พระองค์จะทรงหลังข่าวสารแก่มวลมนุษย์ที่ก่อการกบฏ พระเจ้าจะทรงส่งข่าวสารการเตือน “แก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก แก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชนชาติ” (วิวรณ์ 14:6) “พระองค์ไม่ประสงค์ให้ใครพินาศเลย แต่ประสงค์ให้ทุกคนกลับใจใหม่” (2 เปโตร 3:9) และได้รับความรอด นี่คือเหตุผลที่ว่าเหตุใดพระเยซูจึงยอมสิ้นพระชนม์ไถ่บาปมนุษยชาติ ประเด็นมีเพียงว่าใครจะรับหรือไม่รับสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้เท่านั้น

วันอาทิตย์

ข่าวของทูตสวรรค์สามองค์

The Three Angels' Messages

ไม่นานก่อนที่จะสิ้นยุค พระเจ้าจะทรงส่งทูตสวรรค์ให้ “เหาะไปในท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก” (วิวรณ์ 14:6) คำว่า “ทูตสวรรค์” ในภาษากรีกคือ “angelos” ซึ่งหมายถึง “ผู้สื่อข่าว” หลักฐานจากพระธรรมวิวรณ์แนะนำว่า ทูตสวรรค์ผู้สื่อข่าวทั้งสามยืนหยัดรับใช้เพื่อประชากรของพระเจ้าตลอดเวลา พวกเขาได้รับการวางใจให้นำ “ข่าวสารของกาลสิ้นยุค” มาแบ่งปันกับชาวโลก

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:6 พร้อมกับ มัทธิว 24:14 ข่าวสารที่ทูตสวรรค์องค์แรกทำการประกาศอ้างว่าเป็น “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” (everlasting gospel) (วิวรณ์ 14:6) มีอะไรพรรณนาว่าเป็น “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” บอกเราเกี่ยวกับเนื้อหา และวัตถุประสงค์ของข่าวทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง เหตุใดข่าวสารนี้จึงเป็น “ศูนย์กลางของสิ่งทั้งปวงที่เราเชื่อ”

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์แรก คือข่าวพระกิตติคุณประกาศไปในบริบท (context) ของชั่วโมงแห่งการพิพากษาของพระเจ้าซึ่งได้มาถึงโลก ข่าวพระกิตติคุณคือข่าวดีเกี่ยวกับพระเจ้า ผู้ช่วยมวลมนุษย์ให้รอดบนพื้นฐาน

ความเชื่อในพระเยซูคริสต์ และพันธกิจที่พระองค์ได้ทรงทำเพื่อพวกเขา ชาวพระกิตติคุณคือ “ชาวประเสริฐนิรันดร์” เพราะว่าพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลงแผนของพระองค์ แผนการนั้นได้ถูกวางไว้แต่ก่อนโลกนี้ได้อุบัติขึ้น ซึ่งเขียนไว้ว่า “ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และทรงเรียกเราด้วยการทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่ตามการกระทำของเรา แต่ตามพระประสงค์ และพระคุณของพระองค์เอง คือพระคุณที่ทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ ก่อนเริ่มต้นของกาลเวลา” (2 ทิโมธี 1:9) (ดู ทิตัส 1:2 ด้วย) ชาวของทูตสวรรค์องค์แรก รวมถึงทั้ง “ความรอด” และ “การพิพากษา” นั้นเป็นข่าวดีสำหรับผู้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า และนมัสการพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้สร้าง แต่เป็นการเตือนเรื่องการพิพากษาสำหรับผู้ปฏิเสธพระเจ้าผู้สร้าง และเป็นเครื่องหมายของการนมัสการแท้ ที่พระเจ้าทรงประทานให้คือวันที่เจ็ดที่เป็นวันสะบาโต

ชาวของทูตสวรรค์สามองค์ถูกพรรณนาประหนึ่งเป็นการประกาศว่า “ด้วยเสียงดัง” (วิวรณ์ 14:7, 9) ชาวสารเหล่านี้มีความ “รีบด่วน” และมี “ความสำคัญ” จะต้องได้ฟังทุกคน เพราะเป็นข่าวเกี่ยวกับชะตากรรม (destiny) ชั่วนิรันดร์ของพวกเขา ดังนั้นข่าวนี้ต้องประกาศแก่ทุกชาติ ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกภาษา และทุกชนชาติ การประกาศนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะว่าเป็นช่วงวาระการสิ้นโลก อนึ่งสัตว์ร้ายกำลังทำการอย่างเต็มที่ เพราะพระเจ้าทรงอนุญาตให้มัน “มีสิทธิอำนาจเหนือทุกเผ่า ทุกชนชาติ ทุกภาษา และทุกประเทศชาติ” (วิวรณ์ 13:7) ซาตานกำลังดำเนินกิจกรรมการหลอกลวงทั่วโลกกว้าง ขณะเดียวกันก็ถูกประชันด้วยการประกาศข่าวพระกิตติคุณ (โดยทูตสวรรค์ทั้งสาม) ไปทั่วโลกเช่นกัน

ชาวของทูตสวรรค์สามองค์ได้ถูกประกาศไปโดยประชากรของพระเจ้า เพื่อเผชิญหน้ากับซาตานและพรรคพวก ซาตานและพันธมิตรในยุคสุดท้ายคือพญานาค ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของ “ลัทธินอกศาสนา/ลัทธิทรงวิญญาน” ซึ่งคือสัตว์ร้ายจากทะเลผู้ทรงอำนาจ อันเป็นสัญลักษณ์ของ “ลัทธิโรมันคาทอลิก” (Roman Catholicism) และสัตว์ร้ายที่คล้ายลูกแกะหรือผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ ซึ่งเป็นตัวแทนของ “ผู้เชื่อชาวโปรเตสแตนต์ผู้ผล่ออกห่างพระเจ้า” (apostate Protestantism) ในประเทศสหรัฐอเมริกา (วิวรณ์

บทที่ 13) ชาตานใช้กลุ่มพลังอำนาจยุคสุดท้ายเหล่านี้ให้ทำงานตลอดช่วงเวลายุคพิบัติหกประการ (วิวรณ์ 16:13, 14) ดังนั้นโลกนี้ปรากฏชาวสองข่านำเสนอแข่งขันกัน แต่ละข่ามีเป้าหมายเพื่อเอาชนะความจงรักภักดีของประชากรบนแผ่นดินโลก

ในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนติส เราถูกเรียกให้เข้าไปสู่โลกด้วยความจริงยุคสุดท้าย ด้วยข่าของทูตสวรรค์สามองค์ คุณกำลังทำอะไรเพื่อช่วยการประกาศข่านี้ และมีอะไรที่คุณสามารถช่วยได้มากขึ้น

วันจันทร์

ข่าของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง (ส่วนที่ 1)

The First Angel's Message: Part 1

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:7 กับ ปัญญาจารย์ 12:13, 14 คำกล่าวที่ว่า “จงเกรงกลัวพระเจ้า” หมายความว่าอย่างไร แนวคิดเรื่อง “การเกรงกลัวพระเจ้า” เชื่อมโยงเข้ากับพระกิตติคุณอย่างไร และพระกิตติคุณมีส่วนอะไรกับประโยคที่ว่า “ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า” (ดู โรม 7:7-13) คำว่า “เกรงกลัวพระเจ้าและถวายพระเกียรติแต่พระองค์” มีการเชื่อมโยงกันอย่างไร

การเรียกให้ “จงเกรงกลัวพระเจ้า และถวายพระเกียรติแต่พระองค์” (วิวรณ์ 14:7) ถูกประกาศไปในบริบทของ “ข่าประเสริฐนิจรันดร์” เป็นการตระหนักในพระคุณของสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อความรอดของเรา ซึ่งทำให้เกิดการตอบสนองในด้านบวกต่อพระองค์

ในพระธรรมวิวรณ์ พระธรรมเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ คำว่า “จงเกรงกลัวพระเจ้า และถวายพระเกียรติแต่พระองค์” มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสดุดี 22:23; วิวรณ์ 15:4 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ “บอกถึง” (designate) ความสัมพันธ์อันถูกต้องกับพระเจ้า (โยบ 1:8) และเชื่อฟังพระองค์

ที่จะเกรงกลัวพระเจ้าไม่ได้หมายความว่าถึง “รู้สึกกลัวพระองค์” แต่หมายถึง ความ “ยำเกรงพระองค์” ซึ่งก็คือการเชื่อฟัง และถวายพระเกียรติแต่พระองค์อย่างจริงจัง เชื่อเชิญพระวิญญาณของพระองค์ให้มาสถิตอยู่ในชีวิตของเรา ในช่วงสิ้นสุดของเวลา ในฐานะบุตรเราควรที่จะเกรงกลัว และยำเกรง

พระเจ้า (วิวรณ์ 11:18; วิวรณ์ 19:5) พระเจ้าทรงพระประสงค์ให้ประชากรของพระองค์รักพระองค์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 11:13; มัทธิว 22:37) เชื่อฟังพระองค์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:29; ท่านผู้ประกาศ 12:13) และสะท้อนพระลักษณะอุปนิสัยของพระองค์ (ปฐมกาล 22:12)

เป็นความสำคัญสำหรับประชากรของพระเจ้าที่จะถวายพระสิริแด่พระองค์ “เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว” (วิวรณ์ 14:7) การพิพากษาในภาพตรงนี้ คือ “การไต่สวนพิพากษาล่วงหน้าก่อนการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง” (pre-Advent investigative judgment) วัตถุประสงค์ของการพิพากษานี้เพื่อเปิดเผยว่า เราได้รับใช้พระเจ้าจริงๆ หรือไม่ “ทุกคนจำเป็นต้องปรากฏตัวต่อหน้าบัลลังก์ของพระคริสต์ เพื่อแต่ละคนจะได้รับสิ่งที่สมกับการกระทำในกายนี้ ไม่ว่าจะดีหรือชั่ว” (2 โครินธ์ 5:10) ณ ตอนสิ้นสุดของการพิพากษา ชะตาของแต่ละคนได้ถูกกำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว “จงให้คนชอบธรรมประพฤติชอบต่อไป...จงให้คนชอบธรรมทำการชอบธรรมต่อไป และจงให้คนบริสุทธ์เป็นคนบริสุทธ์ต่อไป” (วิวรณ์ 22:11) พระเยซูจะเสด็จมาพร้อมกับบำเหน็จ “เพื่อตอบแทนตามการกระทำของแต่ละคน” (วิวรณ์ 22:12)

การพิพากษาในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 14 เป็นส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณสำหรับผู้มีความสัมพันธ์ถูกต้องกับพระเจ้า การพิพากษาเป็นข่าวดีเพราะหมายถึงการได้พิสูจน์ว่าไม่ผิด (vindication) มีอิสรภาพและได้รับชีวิตชั่วนิรันดร์ อย่างไรก็ตามมันเป็นข่าวร้ายสำหรับผู้ไม่เชื่อฟัง เว้นแต่ว่าพวกเขาจะกลับใจใหม่ และกลับมาหาพระเจ้า ด้วยการรับเอาข่าวสารเรื่องการพิพากษาในชั่วโมงสุดท้าย “พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้ใครพินาศเลยแต่ทรงประสงค์ให้ทุกคนกลับใจใหม่” (2 เปโตร 3:9)

คุณจะยืนอยู่ตามลำพังในการพิพากษาได้หรือไม่ ชีวิตของคุณเปิดเผยให้เห็นอะไรจากคำตัดสิน คำตอบของคุณบอกถึงความต้องการพระกิตติคุณของคุณอย่างไร สิ่งนี้เชื่อมโยงกับข่าวทูตสวรรค์องค์แรกอย่างไร

พระธรรมวิวรณ์แสดงให้เห็นแกนของประเด็นในวิกฤติการณ์สุดท้ายของประวัติศาสตร์โลก นั่นคือการนมัสการและการเชื่อฟังพระเจ้า ตามที่เผยให้เห็นในการถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ (วิวรณ์ 14:12) ประชากรของโลกจะถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม: (ก) ผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้า และนมัสการพระองค์ และ (ข) ผู้ที่เกรงกลัว และนมัสการสัตว์ร้าย

จงทบทวนพระบัญญัติสี่ข้อแรก (อพยพ 20:2-11) จากนั้นอ่านพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 13 ทั้งบท สัตว์ร้ายเรียกร้องให้ผู้คนนมัสการอย่างไร (วิวรณ์ 13:15) ให้สร้างรูปจำลองของสัตว์ร้ายขึ้นเพื่อให้คนทั้งหลายกราบไหว้ (วิวรณ์ 13:14, 15) หมิ่นประมาทพระเจ้า และพระนามของพระองค์ (วิวรณ์ 13:5, 6) และให้รับเอาเครื่องหมายของสัตว์ร้าย (วิวรณ์ 13:16, 17) ซึ่งให้เห็นการโจมตีของซาตานต่อพระบัญญัติสี่ข้อแรกในวาระสุดท้ายอย่างไร

แนวความคิดหลักของพระบัญญัติสี่ข้อแรกของพระบัญญัติสิบประการคือ “การนมัสการ” พระธรรมวิวรณ์บ่งบอกว่าข้อพระบัญญัติเหล่านี้จะกลายเป็นมาตรฐานของความจงรักภักดีต่อพระเจ้าในวิกฤติการณ์สุดท้าย การต่อสู้ขัดแย้งระหว่างพระคริสต์ และซาตานจะมีศูนย์กลางอยู่ที่การนมัสการและพระบัญญัติสิบประการสี่ข้อแรก

กุญแจไขประเด็นเรื่องวิกฤติการณ์ครั้งสุดท้ายถูกเน้นด้วยการดักเตือน (exhortation) ครั้งที่สองของข่าวสารทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง คือเรียกให้ “*จงนมัสการพระองค์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย*” (วิวรณ์ 14:7) ซึ่งกล่าวเกือบเหมือนพระบัญญัติข้อที่สี่ของพระบัญญัติสิบประการ (อพยพ 20:11) ข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่า การเรียกให้นมัสการพระเจ้าผู้สร้างคือการเรียกให้ถือรักษาวันสะบาโต

“การพักผ่อน” และ “การนมัสการ” ในวันที่เจ็ดวันเสาร์ คือเครื่องหมายพิเศษเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้า (อพยพ 31:13; เอเสเคียล 20:12) ข่าวของทูตสวรรค์องค์แรกคือการเรียกให้นมัสการพระเจ้าผู้สร้าง

“ขณะที่การถือรักษาวันสะบาโตเทียมเท็จ เป็นการยินยอมให้กับกฎหมายรัฐ ซึ่งขัดแย้งกับพระบัญญัติข้อที่สี่ของพระเจ้า การถือรักษาวันสะบาโตแท้ เป็นการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า เป็นการแสดงความจงรักภักดีต่อพระเจ้าผู้สร้างอย่างชัดเจน ในทางตรงกันข้าม การยอมรับเครื่องหมายการยอมตามต่ออำนาจของโลกจะเท่ากับการรับเอาเครื่องหมายของสัตว์ร้าย เมื่อผู้คนอีกฟากหนึ่งเลือกจะจงรักภักดีต่อลัทธิอำนาจของพระเจ้า พวกเขา ย่อมได้รับตราของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 605)

การทรงสร้างและความรอดของเรามีส่วนเกี่ยวพันกันอย่างไร เพราะเหตุใดการหยุดพักในวันสะบาโตเหมือนที่พระเจ้าได้ทรงหยุดพักจึงสำคัญ

พุธ

ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สอง

The Second Angel's Message

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองประกาศเกี่ยวกับชะตากรรมของบาบิโลนในช่วงวาระสุดท้าย คือการล้มลง หรือ “การละทิ้งพระเจ้า” (apostasy) ของบาบิโลน ซึ่งบอกเอกลักษณ์ถึงระบบศาสนาเทียมเท็จ ในพระธรรมวิวรณ์ 17:5 “บาบิโลน มหานครแม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย” จากลูกสาวทั้งหลายของนาง จะเป็นเอกลักษณ์ของคริสตจักรต่างๆ ซึ่งแนบชิดกับหลักคำสอน และธรรมเนียมประเพณีของนาง อีกทั้งติดตามตัวอย่างของนางในการสละทิ้งความจริง ซึ่งพระเจ้าทรงเห็นชอบเพื่อที่จะร่างกฎแห่งการสวามิภักดิ์กับโลก” (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 382, 383)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:8 พร้อมกันไปกับวิวรณ์ 18:2 และอิสยาห์ 21:9 การกล่าวซ้ำคำว่า “พังทลายแล้วสองครั้ง” (“บาบิโลน มหานครนั้นพังทลาย พังทลายแล้ว”) ซ้ำให้เห็นว่าบาบิโลนได้ “ละทิ้งพระเจ้า” มากยิ่งขึ้นตามลำดับ ทั้งบ่งชี้ถึงการล้มคว่ำลงในด้านศีลธรรมบางประการของนางด้วย เพราะเหตุใดบาบิโลนจึงได้รับการพรณนาประหนึ่งว่าได้ล้มลงแล้ว ขณะที่มีการกล่าวเช่นกันว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต

เวลานั้นสุดของบาบิโลนในพระธรรมวิวรณ์คือ วิวรณ์ 17:5 ซึ่งกล่าวถึง “การเป็นพันธมิตรกันของระบบศาสนาเทียมเท็จ” (a union of false religion systems) ซึ่งรวมทั้ง “คำสอนของลัทธิโรมันคาทอลิก และคำสอนของลัทธิโปรเตสแตนต์ที่ละทิ้งพระเจ้า” (Roman Catholicism and apostate Protestantism) ซึ่งการรวมตัวกันนี้เท่ากับพวกเขามอบตัวรับใช้กิจกรรมของซาตาน เพื่อต่อต้านประชากรของพระเจ้า (ดู วิวรณ์ 13:11-18; วิวรณ์ 16:13; วิวรณ์ 17:5) การรวมกันเป็นพันธมิตรของศาสนาที่ผลออกห่างพระเจ้านี้แสดงให้เห็นถึงความหยิ่งโสของบาบิโลนสมัยโบราณที่ยกย่องตัวเองเหนือพระเจ้า และแสวงตำแหน่งของตนในโลกนี้ ชาวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองเตือนประชากรของพระเจ้าว่า ระบบแห่งความชั่วร้ายจะนำผู้คนออกห่างไกลจากความจริงยิ่งขึ้นตามลำดับ อันเป็นผลมาจากการที่นางปฏิเสธจะรับแสงสว่างจากข่าวการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง และเมื่อ “การเป็นพันธมิตรของคริสตจักรที่ได้ทำกับโลกได้บรรลุถึงความสำเร็จตลอดทั่วอาณาจักรคริสเตียน เมื่อนั้นการล่มลงของบาบิโลนจะสมบูรณ์แบบ” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 390)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:8 พร้อมกันไปกับ วิวรณ์ 17:2 และ วิวรณ์ 18:3 บาบิโลนทำให้โลกดื่มเหล้าองุ่นแห่งการลวงประเวณีของนางได้อย่างไร เหล้าองุ่นนี้หมายถึงอะไร

พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 17 บรรยายภาพวาระสุดท้ายของบาบิโลนในฐานะเป็นหญิงแพศยาทำให้ผู้คนบนแผ่นดินดื่มเหล้าองุ่นแห่งการผิดศีลธรรมกับนาง (ดูวิวรณ์ 17:2) เหล้าองุ่นแห่งบาบิโลนหมายถึง “คำสอนเทียมเท็จ และพระกิตติคุณเท็จ” เป็นระบบศาสนาที่ผลห่างพระเจ้าเป็นผู้นำเสนอปัจจุบันมีคริสตจักรหรือนิกายโปรเตสแตนต์หลายนิกายที่เมื่อก่อนจะลบ (erase) หลักคำสอนใดๆ ที่ไม่เหมือนพระคัมภีร์ออกไปโดยผลเห็นห่างจากคริสตจักรโรมันคาทอลิกสู่ความจริงในพระคัมภีร์ แต่ตอนนี้เราได้เป็นพยานในอิทธิพลของความต่างพริ้ว มัวเมาแห่งเหล้าองุ่นท่ามกลางพระกายของพระคริสต์ (body of Christ) อย่างเช่นมีหลักคำสอนเรื่อง “การสร้างโลกใน

รูปวิวัฒนาการ” (theistic evolution): ซึ่งบอกถึงความแตกต่างชัดเจนกับการสร้างโลกของพระเจ้าที่ประกาศในข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง นอกจากนี้มี “หลักศาสนศาสตร์ผสมกับธรรมเนียมประเพณี” เข้ามาแทนที่คำสอนจากพระคัมภีร์ (sola Scriptura) มีการทบทวนหลักจริยธรรม ยกเลิกคำนิยามเรื่องเพศ ชีวิตการแต่งงาน และอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน บุคคลที่มีนมาในจิตวิญญาณโดยการตีเมล็ดของบาบิโลน จะถูกล่อลวงให้ทำผิด ซึ่งจะถูกชักนำไปสู่การนมัสการสัตว์ร้ายจากทะเล และรับเอาเครื่องหมายของสัตว์ร้าย เครื่องหมายแห่งสิทธิอำนาจของสัตว์ร้าย จะใช้อำนาจบังคับโดยสัตว์ร้ายที่เหมือนลูกแกะให้คนทั้งหลายเชื่อฟังและปฏิบัติตาม

วันพฤหัสบดี

ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

The Third Angel's Message

พระธรรมวิวรณ์ 14:12 บรรยายประชากรผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้าไว้อย่างไร

ในความแตกต่างจากประชากรผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้า พระธรรมวิวรณ์ 14:9, 10 กล่าวเตือนเกี่ยวกับชะตากรรมของผู้จะเผชิญพระพิโรธของพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิม การเทพระพิโรธของพระเจ้าลงมาได้รับการพรรณนาในลักษณะการตีเมล็ดจากถ้วย (เยเรมีย์ 25:15, 16) ความรุนแรงของการพิพากษาจะตกอยู่กับผู้นมัสการสัตว์ร้าย อันเปรียบได้กับการตีเมล็ดแห่งพระพิโรธของพระเจ้าที่ “คนนั้นจะต้องตีเมล็ดแห่งความกริ้วของพระเจ้าที่เทลงในถ้วยแห่งพระพิโรธของพระองค์โดยไม่เจือสิ่งใด” วิวรณ์ 14:10 ในสมัยโบราณบ่อยครั้งผู้คนจะเติมน้ำเปล่าเพื่อให้เมล็ดงอกจางลดระดับความเมา หรือแอลกอฮอล์ลง การจะต้องตีเมล็ดงอกนั้นๆ แสดงถึงการเทพระพิโรธของพระเจ้าลงมาอย่างเต็มที่โดยปราศจากพระเมตตา

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:10, 11 พร้อมกันไปกับวิวรณ์ 20:10-15 พระธรรมอิสยาห์ 34:8-10 และยูดา ข้อที่ 7 ให้แสงสว่างในข้อแถลงที่ว่า “จึงเป็นตัวอย่างของการรับโทษในไฟนรันดร์” อย่างไร

คำแถลงเรื่องการได้รับโทษในไฟนिरันตร์ อ้างถึงการถูกทำลายอย่างสิ้นซาก ไฟนिरันตร์ตรงนี้หมายถึงการพิพากษา (ปฐมกาล 19:24; อีสยาห์ 34:8-10) ควันที่ลอยสูงขึ้นไปอันเนื่องมาจากการเผาผลาญหมายถึงการทำลายเป็นลักษณะที่รู้จักกันดีในพระคัมภีร์ ท่านอีสยาห์กล่าวพยากรณ์ถึงการทำลายในอนาคตของไฟที่ใหม่ “เอโดม” “จะไม่ดับไม่ว่ากลางคืนหรือกลางวัน ควันที่ของมันจะลอยขึ้นอยู่ตลอดไป” (อีสยาห์ 34:10) ท่านยูดากล่าวพรรณนาชะตากรรมของชาวเมืองโสโดม และโกโมราห์ ถูกลงโทษด้วย “ในไฟนिरันตร์” (ยูดา ข้อ 7) ที่จริงข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้พูดถึงเกี่ยวกับ “การไหม้อย่างไม่รู้ดับ” สำหรับเมืองต่างๆ เหล่านี้ที่ได้รับการลงโทษ ไม่มีเมืองใดที่มีชื่อยกขึ้นมาเป็นตัวอย่างตรงนี้ที่กำลังลุกไหม้หรือมีไฟคุกรุ่นอยู่ในปัจจุบัน ผลลัพธ์นั้นเป็นเรื่องชั่วนिरันตร์จริง แต่ไม่ใช่การลุกไหม้ของไฟ คำว่า “ไฟนिरันตร์” ในพระธรรมวิวรณ์อ้างถึง “การทำลายล้าง” (annihilation) การเผาทำลายล้างของไฟที่เราศึกษาในวันนี้คงจะกินเวลานานเพียงพอที่จะไหม้สิ่งใดๆ ที่เป็นเชื้อไฟอย่างหมดจดสิ้นซากแล้วไฟก็จะมอดลง

แม้เราสามารถจะขอบพระคุณพระเจ้าได้สำหรับความจริงยิ่งใหญ่ ว่าไฟแห่งนรกจะไม่เผาผลาญผู้ที่พิชิตไปตลอดชั่วนिरันตร์ กระนั้นการถูกลงโทษการเผาด้วยไฟก็ยังเป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวอยู่ดี สิ่งนี้ควรได้บอกอะไรแก่เราเกี่ยวกับ ภารกิจอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้เราเตือนผู้อื่นเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะมา

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. วัตท์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, ในบท *The Final Warning*, หน้า 603, 612

พระธรรมวิวรณ์แสดงให้เห็นว่าในวาระสุดท้าย ประชากรของพระเจ้าได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ประกาศข่าวพระกิตติคุณสุดท้ายแก่ชาวโลก งานต่อหน้าเราดูเหมือนทำให้เราหวาดหวั่น ทั้งหมดมองแล้วเป็นไปไม่ได้ อย่างไรก็ตาม เราได้รับพระสัญญาจากพระเจ้าว่าจะทรงมอบอำนาจของพระองค์ให้

“งานประกาศพระกิตติคุณครั้งใหญ่จะไม่จบลงโดยการสำแดงฤทธานุภาพของพระเจ้าน้อยกว่าตอนเริ่มต้น

“ข่าวสารจะไม่ถูกนำออกไปด้วยการโต้เถียงเท่ากับแสดงให้เกิดความมั่นใจด้วยการช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า การชี้แจงความจริงได้ถูกนำเสนอไปแล้ว เมล็ดพืชได้ถูกหว่านลงดิน และบัดนี้เมล็ดเหล่านั้นกำลังงอกขึ้น เติบโต และออกดอกออกผล” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 611, 612)

งานปิดฉากการประกาศข่าวพระกิตติคุณของพระเจ้าจะยังผลให้เกิดการแบ่งแยกผู้คนในโลกออกเป็นสองฝ่าย: คือผู้ที่รัก และเชื่อฟังพระเจ้ากับผู้ที่ติดตาม และเชื่อฟังสัตว์ร้าย ฉากการเก็บเกี่ยวครั้งสุดท้ายของสองฝ่ายได้เกิดขึ้น “มีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหาร ร้องทูลพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้นด้วยเสียงดังว่า “จงใช้เคียวของพระองค์เก็บเกี่ยวเถิด เพราะถึงเวลาเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่ต้องเก็บเกี่ยวบนแผ่นดินโลกสุกงอมแล้ว และพระองค์ผู้ประทับอยู่บนเมฆ ก็ตวัดเคียวไปบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ถูกเก็บเกี่ยว” (วิวรณ์ 14:14, 16)... “จงใช้เคียวคมกริบของท่านเก็บรวบรวมพวกองุ่นจากเถาองุ่นของแผ่นดินโลก เพราะผลองุ่นนั้นสุกแล้วและเทลงในบ่อย่ำองุ่นใหญ่” (วิวรณ์ 14:17-20) การแบ่งแยกประชากรของโลกครั้งสุดท้ายเป็นเนื้อหาของพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 17-18

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีใครอีกที่กำลังประกาศข่าวของทูตสวรรค์สามองค์นอกเหนือจากเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส คำตอบนี้ควรบอกเราว่า งานของเรามีความสำคัญมากเพียงใด และเราต้องมีความจริงใจในการทำพันธกิจอย่างไร
2. คุณคิดว่าคริสเตียนชอบฟังข่าวสารเกี่ยวกับการพิพากษาหรือไม่ เพราะเหตุใดข่าวสารการพิพากษาจึงจำเป็นสำหรับคนในยุคปัจจุบัน และคุณจะช่วย让别人เข้าใจความจริงเกี่ยวกับการพิพากษาก่อนการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ได้อย่างไร

บทที่ 11

ภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย

The Seven Last Plagues

วันที่ 9 - 15 มีนาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 15:1; วิวรณ์ 7:1-3; วิวรณ์ 14:9, 10; วิวรณ์ 16:1-12; 17:1;

ดาเนียล บทที่ 5; วิวรณ์ 16:16; 2 เทสะโลนิกา 9:12

ข้อควรจำ

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีใครบ้างไม่เกรงกลัวพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งหมดจะมานมัสการเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพราะว่าพระราชกิจอันชอบธรรมของพระองค์ปรากฏให้เห็นแล้ว” (วิวรณ์ 15:4)

พ ระธรรมวิวรณ์ 11:18 สรุปเหตุการณ์ต่าง ๆ บนโลกก่อนสงครามอารมาเกตโดน: “จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และดาวทั้งหลาย และบนแผ่นดินนั้น ชาติต่างๆ ก็จะมีความทุกข์ร้อน และความฉงนสนเท่ห์ เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น” (ลูกา 21:25) ลักษณะของกิจกรรมต่างๆ บนโลกลงตัวกับคำพยากรณ์ถึงวาระสุดท้าย และตามมาด้วยพระพิโรธของพระเจ้า คือการพิพากษาของพระองค์ที่หลั่งลงมาในรูปของภัยพิบัติสุดท้ายเจ็ดอย่างซึ่งบังเกิดขึ้นกับผู้ที่ไม่กลับใจใหม่ (วิวรณ์ 15:1)

พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 15 เปิดฉากนิมิตให้เห็นทูตสวรรค์เจ็ดองค์ ถู้อวมเต็มไปด้วยภัยพิบัติเจ็ดอย่างแห่งพระพิโรธของพระเจ้า แต่ก่อนที่เหล่า

ทูตสวรรค์จะเทภัยพิบัติลงมา เรามองเห็นแวบหนึ่ง (glimpse) ของเหล่าผู้
สัตย์ซื่อของพระเจ้าในอนาคต (วิวรณ์ 15:1-4) พวกเขาได้รับการพรณาถึง
ชัยชนะ “บรรดาคนทั้งหลายที่มีชัยชนะต่อสัตว์ร้าย และต่อรูปของมัน และ
ต่อตัวเลขของชื่อมัน เขาทั้งหลายยืนอยู่ริมทะเลแก้วและถือพิณของพระเจ้า”
(วิวรณ์ 15:2) ขณะที่พวกเขาอยู่บนบางสิ่งคล้ายกับทะเลแก้ว และร่วมกัน
ร้องเพลงของท่านโมเสส และเพลงของพระเมษโปดก ภาพนี้ชวนให้รำลึกถึง
(reminiscent) ชาวฮีบรูที่ยืนร้องเพลงบนชายฝั่งทะเลแดง เป็นการเฉลิม
ฉลองชัยชนะเหนือชาวอียิปต์ (อพยพ บทที่ 15)

ชัยชนะของบรรดาธรรมิกชนเป็นแบบเดียวกับที่กล่าวถึงคน
144,000 คน ในวิวรณ์ 14:1-5 พวกเขาปฏิเสธเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และ
พวกเขาได้รับการปกป้องจาก “ภัยพิบัติเจ็ดอย่าง” ดังนั้น ณ ตอนที่พระ
เยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง เราทั้งหลายจะได้รับร่างกายใหม่ “เมื่อสิ่งที่เสื่อม
สลายได้นี้ สวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้ และสภาพที่ต้องตายนี้ สวมด้วย
สภาพที่ไม่ตาย” (ข้อ 54) (อ่าน 1 โครินธ์ 15:51-54) พวกเขาจะรวมกลุ่ม
กับเหล่าธรรมิกชนที่ได้ฟื้นคืนชีพสู่ชีวิตใหม่ เมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สอง
ด้วยฤทธานุภาพ และสง่าราศีเป็นอันมาก (1 เธสะโลนิกา 4:17)

วันอาทิตย์

ความหมายของภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย

The Meaning of the Seven Last Plagues

ผู้คนในโลกนี้ได้ทำการเลือกแล้วว่า พวกเขาจะติดตามพระเจ้า หรือ
บาบิโลน ก่อนที่พระคริสต์เสด็จกลับมาครั้งที่สอง อย่างไรก็ตามจะเกิดลมพายุ
แห่งความหายนะจากความโกรธแค้นของชาดานพัดโหมกระหน่ำอย่างรุนแรง
แต่พระเจ้าจะทรงยับยั้งไว้ช่วงเวลานึง (วิวรณ์ 7:1-3) จากนั้นลมพายุได้ถูก
ปลดปล่อยออก และตามมาด้วยภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 15:1 พร้อมกับอพยพ บทที่ 7-10 ภัยพิบัติ
ที่เกิดกับชาวอียิปต์ ถือเป็นตัวอย่างเพื่ออธิบายจุดประสงค์และความ
หมายของภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย

ขามเจ็ดใบสุดท้ายเป็นภัยพิบัติ เพราะสิ่งเหล่านี้ถูกเทลงมาตอนใกล้ สิ้นสุดประวัติศาสตร์โลก เมื่อเปรียบเทียบกับภัยพิบัติของแตรเจ็ดคันซึ่ง ครอบคลุมตลอดยุคของคริสเตียน และจำกัดอยู่ในวงแคบ ภัยพิบัติดังกล่าว ถูกดำเนินไปขณะที่พระกิตติคุณกำลังประกาศออกไป (วิวรณ์ 10:8-11:14) และการเฝ้าทูลขอแทนคนที่ทุกข์เดือดร้อนของพระเยซูก็กำลังดำเนินต่อไป (วิวรณ์ 8:2-5) การเฝ้าทูลขอแทนผู้กำลังเดือนร้อนดังกล่าวผสมผสานเข้ากับ พระเมตตา และจุดประสงค์คือนำคนที่เป็นศัตรูกับพระเจ้าให้กลับใจใหม่

อีกนัยหนึ่ง ภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายจะถูกเทลงมาก่อนหน้าการ เสด็จกลับมาของพระเยซูไม่นานนัก ซึ่งจะถูกลงมาให้คนที่เหมือนฟาโรห์ ผู้มีใจแข็งกระด้างต่อการทรงไถ่ให้รอดด้วยความรัก ซึ่งพวกเขาจะไม่กลับใจ ใหม่ (ดูวิวรณ์ 16:11) พระพิโรธของพระเจ้าคือการพิพากษาอย่างยุติธรรมสอดคล้องกับการตัดสินใจเลือกของผู้คน (โรม 1:26-28) และคนที่พินาศเหล่านี้ จะเก็บเกี่ยวผลจากการเลือกของพวกเขาเอง

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 15:5-8 พร้อมกับ อพยพ 40:34, 35 และ 1 พงศ์กษัตริย์ 8:10, 11 ข้อความที่ว่า **“และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควัน ซึ่งมาจากพระรัศมีของพระเจ้า และมาจากอุทยานาของพระองค์และ ไม่มีใครสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้น จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะสิ้นสุดลง”** (วิวรณ์ 15:8) ลองคิดว่าช่วงเวลา ของภัยพิบัติสุดท้ายเจ็ดอย่างจะใช้เวลานานเท่าไร

คำว่า **“และไม่มีใครสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้น”** ซึ่งถึงช่วงที่ประตูล พระกรุณาปิด (probation) (วิวรณ์ 22:11) ขณะพระคริสต์ทรงดำเนินพันธกิจ ในฐานะคนกลางได้จบลง และประตูแห่งโอกาสให้กลับใจใหม่ได้ปิดฉากลง ตลอดกาล ดังนั้นภัยพิบัติประการสุดท้ายไม่ได้ทำให้ใครกลับใจใหม่ เป็นแต่ เพียงว่า **“เปิดโปง”** ความมีใจแข็งของเหล่าผู้ที่เลือกจะอยู่ข้างบาบิโลนให้ ชัดเจนขึ้น และทำให้พวกเขาเกิดความเกลียดชังพระเจ้าขึ้นเป็นทวีคูณ

จงมองไปยังโลกรอบ ๆ ตัวคุณในวันนี้ ทุกสิ่งมีแต่จะเลวร้ายลงเรื่อย ๆ มีความจริงอะไรทำให้ เวลาที่จะเทภัยพิบัติถูกเลื่อนให้ช้าลงจนถึงเวลานี้ สิ่งนี้สอนเราถึงพระเมตตาและความอดกลั้นของพระเจ้าอย่างไร

วันจันทร์

การเทภัยพิบัติประการสุดท้าย

The Outpouring of the Last Plagues

ด้วยการหยุดการทูลขอพระกรุณาจากพระบิดาของพระคริสต์ ณ วิหารบนสวรรค์สำหรับผู้ที่กำลังมีความทุกข์ลำบากในโลก ชะตากรรมของแต่ละบุคคลจะได้รับการตัดสินตลอดไป เวลาได้มาถึงสำหรับคนที่ผัดวันประกันพรุ่งจะรับเอาพระคุณออกไป พวกเขาจะได้รับประสบการณ์แห่งพระพิโรธของพระเจ้าเต็ม ๆ

ภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายเป็นผลสะท้อนถึงภัยพิบัติต่างๆ พระเจ้าทรงเปล่งมาให้ชาวอียิปต์ในสมัย (อพยพ บทที่ 7-11) เมื่อภัยพิบัติส่งผลร้ายต่อชาวอียิปต์นั้น ชาวอิสราเอลอยู่รอดปลอดภัย พระเจ้าจะทรงปกป้องประชากรของพระองค์ให้พ้นจากภัยพิบัติเหล่านี้ในวาระสุดท้ายนี้เช่นเดียวกัน (สดุดี 91:3-10; อ่านหนังสือ “สงครามแห่งประวัติศาสตร์” หน้า 629, 630 ด้วย) ภัยพิบัติต่างๆ ที่ชาวอียิปต์ได้รับเผยให้เห็นการมีใจแข็งกระด้างของฟาโรห์ ทั้งแสดงให้เห็นว่า “พระ” หรือ “เทพ” ต่างๆ ของพวกเขาไม่สามารถช่วยปกป้องพวกเขาจากภัยพิบัติได้ ในทำนองเดียวกัน ภัยพิบัติครั้งสุดท้ายจะเพิ่มความแข็งกระด้างในจิตใจของผู้คนทั้งหลายที่นมัสการสัตว์ร้ายจากทะเล ซึ่งเปิดเผยให้ทราบว่า บาบิโลนไม่มีพลังอำนาจที่จะปกป้องพวกเขาจากการพิพากษาของพระเจ้าได้

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 16:1-11 มีอะไรเกิดขึ้นตรงนี้ และสิ่งนี้ทำให้เราเห็นภาพอะไร

ภัยพิบัติสี่อย่างแรก “ไม่ได้เกิดขึ้นทั่วทั้งโลก มิเช่นนั้นแล้วผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกจะถูกทำลายไปทั้งหมด” (หนังสือ “สงครามแห่งประวัติศาสตร์” หน้า 628) ภัยพิบัติแรกก่อให้เกิดความเจ็บปวด ตามร่างกายเกิดแผลน่าขยะแขยง แผลเหล่านี้เกิดเจาะจงกับผู้ที่นมัสการสัตว์ร้าย ภัยพิบัติที่สอง และ

ที่สามมีผลกระทบกับแม่น้ำ ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลายเพราะน้ำจากแหล่งน้ำ เหล่านั้นได้กลายเป็นเลือด ผู้คนขาดแคลนน้ำดื่ม มนุษย์ผู้ก่อการกบฏต่อต้าน พระเจ้าไม่อาจมีชีวิตรอด ภัยพิบัติที่สี่มีผลทำให้ดวงอาทิตย์ส่องแสงแรงกล้าขึ้น ทำให้ความร้อนเพิ่มขึ้นทวีคูณ เป็นเหตุทำให้ผู้คนเจ็บปวดทรมานไม่อาจทน อยู่ได้

ความเจ็บปวดทรมานอันเนื่องมาจากภัยพิบัติไม่ได้ทำให้จิตใจผู้ปฏิเสธ พระเจ้าอ่อนโยนลง หรือทำให้มนุษย์ผู้ชั่วร้ายมีท่าทีเปลี่ยนแปลง แทนที่จะ สำนึก พวกเขากลับแข่งด่าพระเจ้า และกล่าวหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์ ผู้ส่งภัยพิบัติเหล่านี้ลงมา ดูเหมือนไม่มีสิ่งใดทำให้พวกเขากลับใจใหม่

พระธรรมวิวรณ์ 16:10, 11 (ดู อพยพ 10:21-23) เราสามารถมองเห็น ภัยพิบัติประการที่หกโจมตีบัลลังก์ของสัตว์ร้าย ซึ่งซาตานเป็นผู้จัดหาบัลลังก์ ให้ (วิวรณ์ 13:2) ตอนนี้เป็นที่ประจักษ์แล้วว่าสิทธิของอำนาจซาตานที่มีอยู่ไม่ สามารถยับยั้ง หรือปกป้องภัยพิบัติเหล่านี้จากพระเจ้าได้ ขณะที่ผู้คนทั้งหลาย ได้รับความทุกข์แสนสาหัส พวกเขายังตั้งจิตมุ่งมั่นต่อต้านพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ใดๆก็ตาม แม้พวกเขาจะรู้สึกสะอึกสั่นกับภัยพิบัติ แต่พวกเขาไม่เปลี่ยนใจของตน

เราจะดำเนินชีวิตอยู่ใกล้ซิดองค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร เพื่อว่า เมื่อมีภัยร้ายเกิดขึ้น เราจะได้วางใจพระองค์ได้อย่างมั่นคง

วันอังคาร

การทำให้แม่น้ำยูเฟรติสแห้ง

Drying Up the Euphrates River

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 16:12 พร้อมกับวิวรณ์ 17:1 และ 15 ยูเฟรติสเป็นสัญลักษณ์แทนอะไร อะไรคือความสำคัญของการทำให้ แม่น้ำยูเฟรติสแห้งไปในบริบทของภัยพิบัติประการที่หก

ในพระคัมภีร์เดิม แม่น้ำยูเฟรติสมีความหมายสำคัญ เพราะเป็นแหล่ง ให้การสนับสนุนศัตรูของชาวอิสราเอลเช่นอัสซีเรีย และบาบิโลน แม่น้ำสายนี้ ไหลผ่านกรุงบาบิโลน และมีความสำคัญยิ่งยวดต่อชาวเมืองแห่งนี้ เพราะเป็น แหล่งให้น้ำอุปโภค และบริโภคของชาวเมือง ตลอดจนให้การหล่อเลี้ยงพืชสวน ไร่นาสำหรับชาวเมือง กรุงบาบิโลนไม่สามารถอยู่รอดได้โดยปราศจากแม่น้ำ ยูเฟรติส

พระธรรมวิวรณ์ 17:1 พรรณนาถึงวาระสุดท้ายของบาบิโลน ซึ่งตั้งอยู่บนแม่น้ำหลายสาย บางที่อาจอ้างถึงแม่น้ำยูเฟรติส (ดู เยเรมีย์ 51:13) วิวรณ์ 17:15 อธิบายว่าแม่น้ำสายนี้ไหลผ่านกรุงบาบิโลน เป็นตัวแทนของปวงชนทั่วโลกผู้ให้การสนับสนุนเมืองนี้ ด้านพลเรือน ด้านโลกนิยม และอำนาจด้านการเมืองซึ่งอยู่เบื้องหลังของระบบต่างๆ อย่างไรก็ตาม ภายใต้อำนาจเหล่านี้ในที่สุดพวกเขาจะเพิกถอนการสนับสนุนออกไป

ในฉากของภัยพิบัติประการที่หก สะท้อนการเข้ายึดเมืองบาบิโลนโบราณโดยไซรัส กษัตริย์ชาวเปอร์เซีย (ดู ดาเนียล บทที่ 5) สอดคล้องกับ “เฮโรโดตัส” (Herodotus) นักประวัติศาสตร์ ณ กรุงบาบิโลน ในคืนนั้นขณะกษัตริย์เบลซัสซาร์กำลังจัดเลี้ยงฉลองกับบรรดาเจ้าหน้าที่ กองทัพชาวเปอร์เซีย นำโดยไซรัสได้ระบายน้ำในแม่น้ำยูเฟรติสให้ไหลไปยังที่อื่น ทำให้น้ำในแม่น้ำพร่องลงมาก กลางดึกทหารของเปอร์เซียลอดเข้าตัวเมืองตามท้องน้ำใต้กำแพงเมือง และเข้าไปยึดกรุงบาบิโลนไว้ได้โดยทหารของบาบิโลนไม่ทันตั้งตัว เมืองบาบิโลนอันยิ่งใหญ่พบกับความพ่ายแพ้ที่น่าประหลาดใจ

ดังนั้นสัญลักษณ์ของแม่น้ำยูเฟรติสที่แห้งไปในพระธรรมวิวรณ์ 16:12 ยังผลให้บาบิโลนล่มจมลงในวาระสุดท้าย เพราะว่าแม่น้ำยูเฟรติสในพระธรรมวิวรณ์หมายถึง พลเมืองทางโลกและอำนาจด้านการเมืองที่ให้การสนับสนุนบาบิโลน การที่แม่น้ำยูเฟรติสแห้งไปเป็นสัญลักษณ์ถึงการถอนการสนับสนุนของพวกเขาที่เคยให้การสนับสนุน และผลที่สุดเมื่อบาบิโลนถูกโจมตี จึงเป็นสาเหตุให้เมืองใหญ่นี้ล่มจม

ขณะประชาชนของโลกเป็นพยานถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน (upheaval) ในธรรมชาติ (ดูวิวรณ์ 16:3-9) พวกเขาหันมาอ้างบาบิโลนเพื่อจะได้รับการปกป้อง อย่างไรก็ตาม ภายใต้อำนาจที่เข้าโจมตีที่หนึ่งแห่งอำนาจของบาบิโลน (วิวรณ์ 16:10, 11) พวกเขาเห็นว่าเป็นการเปล่าประโยชน์ที่จะแสวงหาการช่วยเหลือจากที่นั่น พวกเขา รู้ตัวว่าพวกเขาถูกหลอก จึงพากันหันหน้ากลับไปต่อต้านบาบิโลน เป็นเหตุให้เมืองใหญ่นี้ล่มจมลง (วิวรณ์ 17:16) กระนั้นอย่างที่เราได้เห็น ดวงใจของพวกเขายังแข็งกระด้างต่อต้านพระเจ้าและประชากรของพระองค์ ดังนั้นพวกเขาจึงเปรียบเหมือนดินดีสำหรับให้ถูก

หลอกลวงครั้งสุดท้ายโดยซาตาน ซึ่งได้โน้มนำชาวโลกให้มารวมกันเป็นหนึ่ง เพื่อต่อต้านประชากรของพระเจ้า และกวาดพวกเขาจากแผ่นดินโลก

มีวิธีใดบ้างที่จะช่วยให้เราเรียนรู้ว่า ช่วงเป็นการเสี่ยงเพียงใด ที่เราจะมอบความไว้วางใจให้มนุษย์ และสถาบันทั้งหลายของมนุษย์

พุทธ

การหลอกลวงครั้งสุดท้ายของซาตาน

Satan's Last Great Deception

พระธรรมวิวรณ์ 16:12 บอกเราถึงจุดประสงค์ของการทำให้แม่น้ำยูเฟรติสแห้ง เพื่อเตรียมเส้นทางสำหรับ “กษัตริย์จากตะวันออก” ซึ่งคือ “ไซรัส” และกองทัพของพระองค์ ซึ่งยกทัพมาจากทิศเหนือ และเข้าประชิดกรุงบาบิโลนจากด้านตะวันออก (อิสยาห์ 41:25) การได้ชัยชนะเหนือกรุงบาบิโลนของพวกเขาทำให้การกลับสู่ถิ่นฐานบ้านเกิดประชากรของพระเจ้า (ซึ่งถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยแต่สมัยกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ 70 ปีก่อน) ได้กลับภูมิลาเนาที่มีความเป็นไปได้ (อิสยาห์ 44:27, 28) ในทำนองเดียวกัน สัญลักษณ์การทำให้แม่น้ำยูเฟรติสแห้งไป ก็เพื่อเตรียมเส้นทางสำหรับการเสด็จกลับมาขององค์กษัตริย์จากทิศตะวันออกเพื่อปลดปล่อยประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย

กษัตริย์จากตะวันออกใน วิวรณ์ 16:12 คือพระคริสต์ และกองทัพแห่งทูตสวรรค์ของพระองค์ ซึ่งยกมาในตอนเสด็จกลับมาครั้งที่สอง พระเยซูและ “กองทัพทั้งหลายในสวรรค์นั่งหม่ผ้าป่านเนื้อละเอียด สีขาวสะอาด ซี่ม้าขาว ตามเสด็จพระองค์” (วิวรณ์ 19:14) ซึ่งเครื่องนั่งหม่ของทูตสวรรค์เหล่านั้นแสดงถึงการปราศจากความบาป (วิวรณ์ 15:6) กองกำลังแห่งสวรรค์ที่พระคริสต์ทรงยกมาเพื่อทำสงครามกับกองกำลังของซาตานที่ทำการกดขี่ข่มเหงประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบ มัทธิว 24:30, 31) กองกำลังของซาตานซึ่งทำสงครามต่อต้านประชากรของพระเจ้า เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง อันเป็นที่รู้จักกันในชื่อ “สงครามอามาเกตโดน” (battle of Armageddon)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 16:13, 14 วิญญาณที่ไม่สะอาดทั้งสามมีบทบาทอะไรในการเตรียมความพร้อมสำหรับ “สงครามอารมาเกตดอน” วิญญาณเหล่านี้เป็นหน่วยปลอมแปลงข่าวสารทูตสามองค์ของซาตานที่ทำการในนาม ทูตสวรรค์สามองค์ของพระเจ้า ตามที่ปรากฏในวิวรณ์บทที่ 14 อย่างไร (ดู 1 ทิโมธี 4:1)

จากเหตุการณ์สุดท้ายที่นำไปสู่การปิดประตูพระกรุณา (close of probation) มนุษย์ทุกคนถูกนำมาสู่การเลือกระหว่างสองฝ่าย เขาจะอยู่ฝ่ายใดในสงครามอารมาเกตดอนดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว นี่คือการเลือกจิตวิญญาณ อัครทูตยอห์นเห็นวิญญาณโสโครกสามดวงรูปร่างเหมือนนกบ... นี่เป็นความพยายามครั้งสุดท้ายที่ซาตานพยายามจะทำการหลอกลวง ด้วยการใช้ผีโสโครก (demonic) ซึ่งออกจากปากผู้เผยพระวจนะเท็จ

พญานาคคือ ลัทธินอกศาสนาและลัทธิวิญญาณนิยม (paganism and spiritualism) สัตว์ร้ายคือ ลัทธิโรมันคาทอลิก (Roman Catholicism) และผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ คือลัทธิโปรเตสแตนต์ที่ละทิ้งพระเจ้า (apostate Protestantism) (ดูวิวรณ์ 13:11, 12) ซาตานมอบอำนาจให้พวกเขาสามารถทำหมายสำคัญต่าง ๆ ได้ ซึ่งชี้ไปถึงกิจกรรมต่าง ๆ ของสัตว์ร้ายที่เหมือนลูกแกะ (ดูวิวรณ์ 13:13-17) การอัครจรรย์ต่าง ๆ เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์ที่ซาตานใช้ในช่วงใกล้สิ้นยุค เพื่อเชิญชวนคนทั้งโลกให้ติดตามมันแทนที่จะติดตามพระเจ้าเที่ยงแท้

เหล่าผู้นำทั้งหลายของโลกปล่อยให้ความเกลียดชังทำให้ดวงจิต และดวงตาของพวกเขามืดบอดต่อความจริงและความรักของพระเจ้า พวกเขาพร้อมจะเชื่อคำโกหกหลอกลวงของซาตาน ซึ่งปกคลุม (cloaked) ด้วยความพึงพอใจในหน้ากากศาสนา “คนนอกกฎหมายนั้นจะมาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับอิทธิฤทธิ์ทุกอย่าง ทั้งหมายสำคัญ และการอัครจรรย์จอมปลอม และอุบายชั่วทุกอย่าง สำหรับพวกที่จะต้องพินาศเพราะเขาไม่ได้รักความจริงเพื่อจะรอดได้” (2 เธสะโลนิกา 2:9-10 อ่านข้อ 11-12 ด้วย) ในที่สุดผู้คนทั้งหลายจะเข้าร่วมเป็นพันธมิตรในการทำสงครามครั้งสุดท้ายที่นำไปกาลสิ้นโลก

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 16:16 ซาตานหลอกให้ฝ่ายต่าง ๆ ทั่วโลก มาชุมนุมกัน เพื่อทำสงครามอารมาเกตโดน ได้สำเร็จมากเพียงใด

การหลอกหลวงด้วยการทำการอัศจรรย์ต่างๆ ของซาตาน จะประสบความสำเร็จไปทั่วโลก ในการผลึกคำสอนของพระคัมภีร์ออกไป ผู้คนจะเชื่อความเท็จ ซึ่งจะมาพร้อมกับการอัศจรรย์เพื่อการหลอกหลวง (2 เธสะโลนิกา 2:9-12) พวกมันจะรวมตัวกัน ณ สถานที่ซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่า “อารมาเกตโดน” ซึ่งหมายถึง “เมกิดโด” (Megiddo) คำว่า “เมกิดโด” ไม่ใช่ภูเขา แต่เป็นป้อมปราการแห่งหนึ่งของตัวเมืองซึ่งตั้งอยู่ในหุบเขา “ยิสเรเอล” (Jezreel) ณ ที่ราบ “เอสเดรลอน” (Esdraelon) ที่ภูเขาคาร์เมล (Mount Carmel) ซึ่งเป็นชัยภูมิสำคัญในทางยุทธศาสตร์

ทุ่งราบ “เอสเดรลอน” (Esdraelon) เป็นที่รู้จักฐานะเป็นสนามรบชั้นแตกหักหลายครั้งในประวัติศาสตร์ของชนอิสราเอล (ผู้วินิจฉัย 5:19; ผู้วินิจฉัย 6:33; 2 พงศ์กษัตริย์ 9:27; 2 พงศ์กษัตริย์ 23:29, 30) พระธรรมวิวรณ์ใช้พื้นที่ทางภูมิศาสตร์เป็นพื้นหลัง เพื่อบรรยายการขับเคลื่อนครั้งใหญ่นี้ ซึ่งเรียกว่าสงคราม “อารมาเกตโดน” ระหว่างพระคริสต์และฝ่ายของซาตาน ประชากรของโลกถูกวาดให้เห็นภาพกองทัพของสหพันธ์ (league) ภายใต้การนำทัพของซาตาน

ภูเขา “เมกิดโด” เป็นที่ชัดเจนว่าชื่อนี้เป็นการอุปมาถึงปราการที่ตั้งอยู่เหนือหุบเขาของเมือง “เมกิดโด” ซึ่งตั้งอยู่ที่ ภูเขาคาร์เมลเป็นจุดของ “การประชันยิ่งใหญ่ที่สุด” ในประวัติศาสตร์ของชนอิสราเอลระหว่างพระเจ้าเที่ยงแท้ของท่านเอลียา และผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จของพระบาอัล (1 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 18) นี่เป็นการตอบคำถามที่มีผู้ถามว่า “องค์ใดคือพระเจ้าเที่ยงแท้” ไฟที่ตกจากสวรรค์ได้สาธิตเป็นที่ประจักษ์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวที่ควรค่าแก่การนมัสการ ขณะที่ประเด็นด้านจิตวิญญาณในเรื่องของสงคราม “อารมาเกตโดน” ว่าใครจะเชื่อฟังพระเจ้าหรือมนุษย์ แต่ละคนจะต้องตัดสินใจก่อนภัยพิบัติจะถูกลงมา ใครเข้าข้าง

พญานาคหรือสัตว์ร้าย และผู้เผยพระวจนะเท็จ (วิวรณ์ 16:13) จะเท่ากับยอมให้พญามารเข้าควบคุมชีวิตอย่างสิ้นเชิง เหมือนยูดาส อิสคาริโอทที่นำไปสู่การตรึงพระคริสต์บนกางเขน (ลูกา 22:3) การเลือกข้างผิด จะได้อยู่ท่ามกลางคนที่ร้องขอให้ภูเขาถล่มลงมาทับพวกตน เพื่อปิดซ่อนพวกตนไว้จากพระพักตร์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา (วิวรณ์ 6:16; 2 เธสะโลนิกา 1:7, 8)

ก่อนที่ทูตสวรรค์จะได้รับคำสั่งให้เทขามบรรจุกษัยพิบัติลงมา อย่างไรก็ดี วิวรณ์ 13:13, 14 บันทึกว่าพญานาคได้ทำการอัครจรรยด้วยการเรียกไฟให้ตกลงมาจากฟ้า เพื่อหลอกลวงให้คนทั้งหลายเข้าใจผิดว่า ซาตานมีอำนาจยิ่งใหญ่เช่นกัน ซึ่งเป็นการสร้างภาพเทียมเท็จ รวมไปถึงการจัดให้มีการประชุมฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณ แต่เป็นเรื่องวิญญาณอีกประเภทหนึ่ง ไม่ใช่งานด้านวิญญาณจิตของพระเจ้า

สงคราม “อารมาเกตโดน” ไม่ใช่การสงครามที่ใช้กำลังกองทัพท่ามกลางนานาชาติ ที่ทำการต่อสู้กันบนสนามรบบางแห่งในตะวันออกกลาง แต่เป็นสงครามด้านจิตวิญญาณที่ต่อสู้กันทั่วโลก เป็นสงครามที่พระคริสต์ทรงยืนเผชิญหน้ากับกองกำลังแห่งอำนาจมืด (ดู 2 โครินธ์ 10:4) ผลลัพธ์ของสงครามจะเป็นเหมือนที่เคยเกิดขึ้นบนภูเขาคารเมล จะแตกต่างกันที่ภูเขาคารเมลเป็นเพียงเขาลูกหนึ่ง แต่สงครามอารมาเกตโดนเป็นสงครามการต่อสู้ขยายไปทั่วโลกกว้าง ซึ่งพระเจ้าเป็นฝ่ายได้ชัยชนะเหนือกำลังอำนาจแห่งความมืด

เป็นเวลาหลายปีที่คนเฝ้ามองไปที่ความขัดแย้งด้านการเมืองและการทหารในตะวันออกกลาง ว่าเป็นเครื่องหมายการสิ้นโลก และกำลังจะกลายเป็นสงครามอารมาเกตโดน มีคนทำนายและคำนวณ วัน เดือน ปี ของสงครามอารมาเกตโดน ตามที่พวกเขาคิด และแม้แต่ตีความว่า อารมาเกตโดนเป็นชื่อของท้องถิ่นแห่งหนึ่งในตะวันออกกลาง เราจะปกป้องตัวเราจากความผิดดังกล่าวนี้ได้อย่างไร โดยไม่หลงไปตีความอย่างใดอย่างหนึ่งนอกเหนือจากที่เราได้ศึกษาว่า สงครามอารมาเกตโดน เป็นสงครามฝ่ายจิตวิญญาณตามคำพยากรณ์

ไม่มีใครนอกจากผู้ใต้เสริมพลังจิตใจด้วยความจริงแห่งพระคัมภีร์ จึงจะยืนหยัดผ่านความขัดแย้งยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายได้ ทุกคนต้องถามตัวเองว่า เราเชื่อฟังพระเจ้าแทนที่จะเชื่อมนุษย์หรือไม่ อัครทูตเปาโลประกาศว่า “เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนที่ถูกตั้งไม่ได้ แต่พวกเขาจะรวบรวมบรรดาอาจารย์ไว้สำหรับตน ตามความอยากของตัวเอง เพื่อสนองหูที่คั้น” (2 ทิโมธี 4:3) เวลานั้นได้มาถึงแล้วเต็มทุกมิติ ที่ฝูงชนไม่ต้องการความจริงในพระคัมภีร์ เพราะว่าคำสอนของพระคัมภีร์เข้าแทรกแซงความปรารถนาที่เป็นบาป ของดวงใจที่รักโลก ขณะที่ซาตานเองได้หลอกป้อนสิ่งต่างๆ ที่พวกเขารักให้กับพวกเขา

“พระเจ้าจะมีประชากรบนแผ่นดินโลกที่รักษาความเชื่อในพระคัมภีร์ไว้ และพระคัมภีร์เท่านั้น เป็นมาตรฐานของหลักข้อเชื่อ และเป็นพื้นฐานในการปฏิรูปทุกอย่าง ความคิดเห็นของบุคคลผู้คงแก่เรียน หรือการศึกษาประเภท “การอนุมาน” (deductions of science) หลักข้อเชื่อหรือการตัดสินใจของ “คณะกรรมการเกี่ยวกับโบสถ์หรือคณะสงฆ์” (ecclesiastical councils) ซึ่งขึ้นอยู่กับจำนวนผู้เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย (discordant) ของตัวแทนจากคริสตจักรต่างๆ ซึ่งอาศัยเสียงส่วนใหญ่-ไม่ใช่เสียงเดียว หรือทั้งหมดจึงจะถือเป็นหลักการสำหรับลงมติรับ หรือแสดงความเห็นต่อต้านจุดใดในหลักความเชื่อทางศาสนา อย่างไรก็ตามก่อนจะมีการลงมติรับหลักข้อเชื่อ หรือหลักคำสอน เราควรกำหนดความชัดเจนตรงที่ “พระเจ้าตรัสว่าอย่างไร” เป็นบรรทัดฐานให้การสนับสนุน หรือลงมติ

“ด้วยการใช้ศิลปะการยกมงกุฏขึ้นในการแสดงบทบาทการหลอกลวงซาตานเองจะปลอมตัวมาในบทบาทของพระคริสต์ คริสตจักรเองได้เฝ้ารอการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเพื่อเป็นจุดบรรลุความหวัง และจอมหลอกลวงได้ปรากฏตัวเหมือนพระคริสต์ประกาศว่าเสด็จมาแล้ว ในส่วนต่างๆ ของแผ่นดินโลก ซาตานจะสำแดงความยิ่งใหญ่ว่าตนเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแห่งสง่าราศีเจ็ดจ้า มีความละม้ายคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้าที่สุด

ดั่งภาพที่ประทานให้อัครทูตยอห์นในนิมิตของพระธรรมวิวรณ์ (วิวรณ์ 1: 13-15) พระสิริที่แวดล้อมชาตานั้นสง่าเจิดจ้าเกินกว่าสายตาของมนุษย์ ธรรมดาจะจ้องมอง ตะโกนเสียงก้องแห่งชัยชนะดังกังวานไปทั่วฟ้าอากาศ “พระคริสต์เสด็จมาแล้ว! ผู้คนทั้งหลายทรุดตัวลงแนบกับพื้นถวายใจ และกายการวบูชาสูงสุดต่อพระพักตร์ของพระคริสต์เทียมเท็จ... แม้แต่เสียงของชาตานั้นยังกล่าวออกมาอย่างนุ่มนวลแสดงความเมตตากรุณา กล่าวอวยพรให้คนเจ็บป่วยหายโรค และจากนั้นในลักษณะท่าทีของพระคริสต์ พระคริสต์ตัวปลอมได้อ้างว่าตนได้เปลี่ยนวันนมัสการจากวันเสาร์ไปเป็นวันอาทิตย์ และออกคำสั่งให้ทุกคนถือว่าวันอาทิตย์เป็นวันบริสุทธิ์ ให้ทุกคนถือรักษาไว้เป็นวันสำหรับการนมัสการ พระคริสต์เทียมเท็จประกาศว่า ใครที่ไม่ฟังคำสั่งนี้เท่ากับหมิ่นประมาททูตสวรรค์ซึ่งได้ส่งมายังพวกเขาด้วยแสงสว่างแห่งความจริง คำสั่งนี้เด็ดขาด น่าเสียงและความจริงจึงไม่เหมือนกับการหลอกลวงใดๆ” (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 593-595, 624)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อ่านคำเตือนของพระเยซูใน **วิวรณ์ 16:15** ที่บรรยายถึงการเตรียมทำสงครามอารมาเกดโดน ให้สังเกตถ้อยคำของพระคริสต์ก่อนหน้านี ที่กล่าวเชิญชวนคริสตจักรเลาดีเซีย (**วิวรณ์ 3:18**) สิ่งนี้แสดงให้เห็นความสำคัญของข่าวสารถึงคริสตจักรเลาดีเซียที่เป็นประชากรของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาการเตรียมตัวเพื่อการสงครามครั้งสุดท้าย จะนำข่าวสารนี้มาประยุกต์ใช้ในชีวิตส่วนตัวของแต่ละบุคคลได้อย่างไร
2. เสื้อผ้าสีขาวในพระธรรมวิวรณ์เป็นสัญลักษณ์แห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ (**วิวรณ์ 3:4, 5; วิวรณ์ 19:7-9** มีแต่คนทั้งหลายที่สวมชุดความชอบธรรมของพระคริสต์เท่านั้น จึงจะสามารถยืนหยัดอยู่ในวิกฤติการณ์ครั้งสุดท้ายได้ คนหนึ่งจะทำให้เสื้อผ้าที่พวกเขาสวมใส่เป็นสีขาว และสะอาดในพระโลหิตของพระเมษโปดกได้อย่างไร (**วิวรณ์ 7:14**)

บทที่ 12

การพิพากษาบาบิโลน

Judgment on Babylon

วันที่ 16 - 22 มีนาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ บทที่ 17; เยเรมีย์ 51:13; อพยพ 28:36-38;

วิวรณ์ 13:1-10; วิวรณ์ 13:5-8

ข้อควรจำ

“และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์กล่าวว่า
“จงออกมาจากนครนั้นเถิดชนชาติของเราเอ๋ย เพื่อเจ้า
จะไม่มีส่วนกับบาปของนครนั้น และเพื่อเจ้าทั้งหลายจะ
ไม่ต้องรับภัยพิบัติของนครนั้น...เพราะบาปของนครนั้น
กองสูงขึ้นถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าทรงจดจำการธรรม
ของนครนั้นแล้ว” (วิวรณ์ 18:4, 5)

ภิยพิบัติประการที่หกทำให้น้ำในแม่น้ำยูเฟรติสแห้ง ขณะที่ประชาชนถูกจัดสิ่งลวงตาของพวกเขาออกไป พวกเขาได้ถอนการสนับสนุนที่เคยให้แก่บาบิโลนในช่วงเวลาสุดท้ายออกไป ดังที่เราได้ศึกษาในบทเรียนของสัปดาห์ที่แล้ว การที่พลังอำนาจของบาบิโลนได้แตกออกเป็นเสี่ยงๆ นั้นเกิดขึ้นก่อนการสำแดงกิจกรรมต่างๆ เพื่อปลอมแปลงงานของพระเจ้า (วิวรณ์ 16:13, 14) กิจกรรมต่างๆ ของญูมาารประสบความสำเร็จในการรวมกลุ่มคนชั่วร้ายเข้าด้วยกัน เป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับ “สงครามมารมาเกตโดน” เพื่อต่อต้านพระเจ้า และพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่ของพระองค์

ในตอนเริ่มต้นของสงครามครั้งสุดท้าย จะเกิดแผ่นดินไหวรุนแรงซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของภัยพิบัติประการที่เจ็ด แผ่นดินไหวได้ทำให้การรวมตัวกันของบาบิโลนแตกตัวออกเป็นสามส่วน (วิวรณ์ 16:18, 19) วาระสุดท้ายของบาบิโลนเป็นภาพของเมืองหนึ่ง แสดงออกด้วยการรวมตัวเป็นพันธมิตรช่วงสั้นๆ ด้านการเมือง และศาสนาของโลกนี้ เพื่อต่อต้านประชากรของพระเจ้า การเป็นพันธมิตรนี้ได้แตกตัวออกทำให้มองเห็นช่วงวาระสุดท้ายของบาบิโลน

เราจะต้องนึกไว้ในใจว่า วิวรณ์ 16:19 ประกาศถึงการล้มลงในวาระสุดท้ายของบาบิโลนเฉพาะในเรื่องการเมือง วิวรณ์ บทที่ 17 และ 18 บอกเราถึงการล้มลงนี้ซึ่งจะเกิดขึ้นจริง ก่อนพรรณาถึงวาระสุดท้ายของบาบิโลน และเหตุผลของการล้มลง (วิวรณ์ 17:12-18:24) วิวรณ์ บทที่ 17 บรรยายถึงระบบศาสนาที่ละทิ้งพระเจ้า (apostate religious system) ในวาระสุดท้ายซึ่งเป็นหญิงแพศยาที่นั่งบนสัตว์ร้ายสีแดง ที่ร่วมมือกับลูกทั้งหลายของนางในการชักชวนชาวโลกให้ร่วมมือกับนางในการต่อต้านพระเจ้า (วิวรณ์ 17:1-11)

วันอาทิตย์

หญิงแพศยาแห่งบาบิโลน

The Harlot Babylon

อ่านวิวรณ์ 17:1; เยเรมีย์ 51:13 แสดงให้เห็น “น้ำมากหลาย” ซึ่งบาบิโลนนั่งอยู่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ตาม วิวรณ์ 17:15 คำว่า “น้ำมากหลาย” หมายถึงอะไร

ผู้หญิงในพระคัมภีร์หมายถึง “ประชากรของพระเจ้า” ในพระธรรม วิวรณ์ คริสตจักรที่แยงแท้ของพระเจ้า มีภาพลักษณ์ของผู้หญิงบริสุทธิ์ (วิวรณ์ 12:1; 22:17) ดังนั้นหญิงแพศยาเป็นตัวแทนของคริสตจักรที่ละทิ้งพระเจ้า ใน วิวรณ์ 17:5 หญิงแพศยาคนนี้นับบอกว่าเป็น “บาบิโลนเมืองใหญ่” ซึ่งเหมือนกับบาบิโลนในสมัยโบราณซึ่งฟิงพาแม่น้ำยูเฟรติสในความเป็นอยู่ ดังนั้นในวาระสุดท้าย บาบิโลนจะไว้วางใจการสนับสนุนจากผู้คนจำนวนมาก ให้ใช้อำนาจกำลังบังคับตามแผนของนาง

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 17:2 พร้อมกันไปกับ วิวรณ์ 14:8 และ วิวรณ์ 18:2, 3 คนสองกลุ่มที่ถูกชักชวนให้มีส่วนร่วมในการทำผิดร่วมกับ บาบิโลนในวาระสุดท้าย มีใครบ้าง

กลุ่มแรกคือ “กษัตริย์ (หลายองค์) จากทางเหนือ” ซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพลครอบครองทางด้านการเมือง พวกเขาถูกวาดภาพให้มีความผูกพันด้วยการล่วงประเวณีกับหญิงแพศยาแห่งบาบิโลน ในพระคัมภีร์เดิมภาษาที่ใช้ในการล่วงประเวณีถูกใช้บ่อยเพื่อพรรณนาถึง การที่ชาวอิสราเอลละทิ้งพระเจ้าไปกราบไหว้พระหรือรูปเคารพในศาสนาเทียมเท็จ (อิสยาห์ 1:21; เยเรมีย์ 3:1-10) ความสัมพันธ์ในการล่วงประเวณีระหว่างกษัตริย์ของแผ่นดินและหญิงแพศยาเป็นสัญลักษณ์ของความสัมพันธ์ที่ไม่ถูกกฎหมาย ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของบาบิโลนในวาระสุดท้าย และอำนาจในการปกครองทางด้านการเมือง ซึ่งเป็นการหลอมรวมอำนาจรัฐและคริสตจักรเข้าด้วยกัน

กลุ่มคนที่สองซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างไม่ถูกกฎหมาย คือกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กับหญิงแพศยาแห่งบาบิโลน เป็นประชากรของแผ่นดินโลก เป็นคนกลุ่มมหาศาลที่ถูกควบคุมไว้ พวกเขาถูกทำให้เมาเหล้าองุ่นด้วยการล่วงประเวณีฝ่ายจิตวิญญาณกับบาบิโลน ในการเปรียบเทียบกับ การควบคุมด้วยอำนาจทางการเมือง ประชากรโดยทั่วไปถูกทำให้มึนเมาด้วยคำสอน และการปฏิบัติเทียมเท็จ พวกเขาถูกหลอกลวงให้คิดว่านางสามารถปกป้องพวกเขาเมื่อผู้คนเมาเหล้าองุ่น ความนึกคิดของพวกเขาไม่แจ่มใส ก็จะถูกควบคุมได้โดยง่าย (อิสยาห์ 28:7) นอกจากพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่ที่สัตย์ซื่อในวาระสุดท้ายแล้ว โลกทั้งใบถูกชักนำให้หลงผิดไปทั้งหมด

ไม่ว่าตอนจบ ตอนนี้หรือก่อนหน้านี้ คนจำนวนมากต่างหลงไปในทางผิด สิ่งนี้สอนเราว่า การทำตามความคิดที่คนนิยมนั้นอันตรายมากเพียงใด

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 17:3 หนึ่งในทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือชามที่ใส่ภัยพิบัติสุดท้าย ได้แสดงให้เห็นการพิพากษาหญิงแพศยาผู้นั่งบนน้ำมากหลาย เราจะอธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง “น้ำ” และ “สัตว์” อย่างไรเพื่อให้เห็นถึงการสนับสนุนบาบิโลน

อัครทูตยอห์นถูกนำไปในถิ่นทุรกันดารทางนิมิต ท่านเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งบนสัตว์สีแดงเข้ม หญิงแพศยาเป็นสัญลักษณ์ของศาสนา สัตว์ร้ายเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจทางการเมือง ภาพของศาสนาที่กำลังนั่งอยู่บนอำนาจทางโลกและการเมือง ซึ่งไปถึงสองสิ่งที่แยกจากกัน เป็นสิ่งที่ไม่ใช่อดีตที่ศาสนาและการเมืองได้หลอมรวมกัน คำพยากรณ์แสดงให้เห็นว่าสองสิ่งนี้จะรวมตัวกันในวาระสุดท้าย แนวคิดของการนั่งบนสัตว์ร้าย ซึ่งให้เห็นว่าผู้นั่งข้างบนเป็นผู้มีอำนาจควบคุมหรือมีอำนาจเหนือสัตว์ ระบบศาสนาในช่วงวาระสุดท้ายนี้ จะควบคุมอำนาจทางการเมืองของโลก

ลักษณะอุปนิสัยข้อใดของหญิงแพศยาที่ไปถึงพญานาค สัตว์ร้ายจากทะเล และสัตว์ร้ายที่ขึ้นจากแผ่นดิน ในวิวรณ์ บทที่ 12 และ 13

ภาพของหญิงแพศยาสวมผ้าสีม่วงหรือหาวม่วงเพื่อย ตบแต่งด้วยเครื่องประดับทองคำ และเพชรนิลจินดา และไข่มุกหลากหลาย การแต่งตัวเช่นนี้เป็นแนวปฏิบัติของหญิงแพศยาเพื่อเพิ่มอำนาจการยั่วชวนในสมัยโบราณ (เยเรมีย์ 4:30) สีแดงเข้มเป็นเหมือนสีของเลือด เป็นการแสดงอุปนิสัยการกดขี่ของระบบศาสนา

เครื่องแต่งกายของหญิงแพศยา เป็นเครื่องแต่งกายเลียนแบบสีเสื่อผ้าของพระมหาปุโรหิตในสมัยพระคัมภีร์เดิม ที่ใช้สีม่วง สีแดงเข้ม และทองคำ (อพยพ 28:5, 6) มีคำจารึกแสดงถึงการดูหมิ่นพระเจ้าเขียนไว้บนสายรัดที่หน้าผาก ลอกเลียนมหาปุโรหิตในสมัยพระคัมภีร์เดิมมีคำจารึกตัวหนังสือบนแถบทองคำด้วยคำว่า “บริสุทธิ์แต่พระยาห์เวห์” ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า “และจงเอาดาบถักสีฟ้าผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลาให้อยู่ข้างหน้าผ้ามาลา”

(อพยพ 28:36, 37) จอกในมือของหญิงแพศยาเตือนใจเราถึงภาชนะทองคำที่นำมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มที่กษัตริย์เบลซัสซาร์ สั่งให้มหาดเล็กนำมาใส่เหล้าองุ่นดื่มในงานเลี้ยงใหญ่ (ดาเนียล 5:2-4) ถ้วยในมือของหญิงแพศยาปรากฏความจริงเพื่อปกปิดเหล้าองุ่นแทนระบบศาสนาเทียมเท็จของชาตानในช่วงวาระสุดท้าย เพื่อล่อลวงและยั่ววุ่นชาวโลกให้ออกห่างจากพระเจ้า

หญิงแพศยาแห่งบาบิโลนได้รับการพรรณนาเพิ่มเติม ถึงการดื่มเลือดของธรรมิกชนที่ถูกทรมาณและถูกฆ่าเพราะศาสนา พวกเขายินดีสละชีวิตเพื่อพระคริสต์มากกว่าที่จะละทิ้งศาสนา การหลั่งโลหิตนี้ได้เชื่อมโยงกับบาบิโลนในยุคสิ้นสุด และย้อนกลับไปยังคริสเตียนผู้ละทิ้งพระเจ้าในยุคกลาง ซึ่งได้รับการนำโดยสำนักพระสันตะปาปา (the papacy) ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบต่อความตายของคริสเตียนจำนวนหลายล้านคน ผู้ยืนหยัดสัตย์ซื่อต่อพระกิตติคุณ

การพรรณนาถึงหญิงแพศยาแห่งบาบิโลน และการยกตัวอย่างชีวิตของนางเยเซเบลในพระคัมภีร์เดิมมากล่าวซ้ำใน พระธรรมวิวรณ์ บทที่สอง ในเรื่องราวของคริสตจักร “ธียาทิรา” (วิวรณ์ 2:20-23) นางเยเซเบลมีลักษณะอุปนิสัยคล้ายกับหญิงแพศยาแห่งบาบิโลนยุคที่สูญปลายอย่างไร

วันอังคาร

เอกลักษณ์ของสัตว์ร้ายสีแดงเข้ม

The Identification of the Scarlet Beast

ในพระธรรมวิวรณ์ 17:3 บรรยายถึงสัตว์ร้ายสีแดงเข้มในลักษณะคล้ายกับสัตว์จากทะเล ในวิวรณ์ บทที่ 13 ซึ่งได้ทำสงครามกับประชากรของพระเจ้าและได้ชัยชนะ (วิวรณ์ 13:5-7) ในช่วงเริ่มต้นของการกดขี่ข่มเหงนี้เองที่ทำให้ผู้หญิงหนีไปในถิ่นทุรกันดารช่วง 1,260 วัน/ปี จาก ค.ศ. 538-1798 (วิวรณ์ 12:13, 14) ผ่านการดำรงชีวิตในยุคของ “ความเชื่อและการปฏิบัติตนเพื่อส่งเสริมความสามัคคีของคริสเตียนทั่วโลก” (ecumenism) คริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายยังคงจำได้ดีถึงความน่ากลัวของการกดขี่ข่มเหงในอดีต เพราะว่าตามคำพยากรณ์นี้จะมีบางสิ่งเกิดขึ้นคล้ายคลึงกันแต่จะรุนแรงกว่า

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 17:8 เปรียบเทียบกับพระธรรมวิวรณ์ 13:8 และ 13:3 ข้อความนี้กล่าวถึงชีวิตสามช่วงและกิจกรรมของสัตว์ร้ายอย่างไร

เอกลักษณ์ของสัตว์ร้ายสีแดงคือ เคยเป็น แต่ไม่ได้เป็น และจะขึ้นจากบาดาลลึก เพื่อไปสู่ความพินาศ ชีวิตจะแบ่งเป็นสามช่วง ช่วงแรกสุด การปลอมแปลงพระนามของพระเจ้าคือ พระยาห์เวห์ “ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่เสด็จมา” (วิวรณ์ 1:4; ดู วิวรณ์ 4:8 ด้วย) ยังมีจุดอื่นอีกที่จะเสริมเข้ากับสามช่วงของความเป็นอยู่ (existence) ซึ่งสัตว์ร้ายตัวนี้ได้ผ่านมา:

(1) ช่วงที่ “เคยเป็น” มันเคยเป็นอยู่ในอดีต กิจการของมันก่อนหน้านั้นกินเวลา 42 เดือน ตามคำพยากรณ์ และเป็นที่ยูจกกันอีกในชื่อ “ระยะเวลา 1,260 วันปี” (ดู วิวรณ์ 13:5 และบทเรียนที่ 9 สำหรับวันอาทิตย์)

(2) ช่วงที่ “ไม่เป็น” สัตว์ตัวนี้ได้รับบาดเจ็บปางตาย (วิวรณ์ 13:3) สัตว์ร้ายมาปรากฏตัวในช่วงอย่างน้อยในฐานะผู้ทำการกดขี่ข่มเหง ในปี 1798 ได้หายไปจากฉาก บทบาทของโลก เป็นเวลาค่อนข้างนาน กระนั้นก็ยังมีชีวิตอยู่

(3) ช่วงที่ “จะขึ้นมา” เมื่อสัตว์ร้ายได้รับการเยียวยาบาดแผลปางตาย สัตว์จะกลับมามีชีวิตเต็มบทบาทของชาตान

พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 17 พรรณนาถึงสัตว์ร้ายในวิวรณ์ 13:1-8 ในเวลาที่ผลของสัตว์ร้ายได้ถูกรักษาให้หาย ประจวบกับสัตว์ร้ายฟื้นชีวิตกลับคืนมา ณ จุดที่หญิงแพศยาแห่งบาบิโลน อีกครั้งหนึ่งจะมีการร่วมสัมพันธ์ช่วงสั้นๆ ระหว่างองค์กรทางศาสนา และหน่วยงานด้านการเมือง เหมือนที่เคยเกิดขึ้นช่วงยุคกลาง แล้วจะมีการข่มเหงผู้สัจย์ชื่อของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

“จงให้ความขัดแย้งเกิดขึ้น ให้ความดั่งทุรังและความไม่พอนปรนเกิดขึ้น ให้การกดขี่ข่มเหงจุดประกายขึ้น แล้วคนที่ไม่จริงใจและคนหน้าไวหลังหลอกจะหวั่นไหวและละทิ้งความเชื่อ แต่คริสเตียนที่แท้จริงจะมั่นคงตั้งศิลา ความเชื่อของเขาจะแข็งแกร่ง ความหวังจะเจิดจ้า

กว่าในวันที่เจริณรุ่งเรือง” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 602) เราควรรับเอาคำเตือนเหล่านี้ และเตรียมตัวให้พร้อมอย่างไร ก่อนที่เหตุการณ์เลวร้ายจะเกิดขึ้น

พุด

หัวเจ็ดหัวของสัตว์ร้าย

The Seven Heads of the Beast

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 17:9-11 พร้อมกันไปกับ วิวรณ์ 13:18 เงื่อนไขเพื่อความเข้าใจ หัวทั้งเจ็ดคือดวงจิต แห่งสติปัญญา เรามองเห็นสติปัญญาประเภทใดตรงนี้ คนหนึ่งจะรับสติปัญญาจากเบื้องบน ได้อย่างไร (ดู ยากอบ 1:5)

ทูตสวรรค์อธิบายว่า เจ็ดหัว หมายถึง ภูเขาเจ็ดลูก นักแปลบางคน คิดว่าภูเขาเหล่านี้ น่าจะเป็นคำพุดเชิง “นัย” หมายถึง “เนินเขา” เจ็ดแห่งซึ่ง กรุงโรมตั้งอยู่ ด้วยเหตุนี้พวกเขาแปลคำว่า “oroi” ภูเขา (mountains) ว่า “เนินเขา” (hills) มีกษัตริย์เจ็ดองค์เช่นกัน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ครอบครองภูเขาเหล่านี้ และภูเขาเหล่านี้ดำเนินต่อเนื่องกัน ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นในคราวเดียวกัน

ภูเขาเหล่านี้ไม่ใช่สัญลักษณ์ของกษัตริย์แต่ละองค์ เพราะพระธรรม วิวรณ์ไม่กล่าวในลักษณะเป็นรายบุคคล แต่กล่าวเป็นระบบในพระคัมภีร์ภูเขา หลายนอก บ่อยครั้งเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจของโลกหรือจักรวรรดิ (เยเรมีย์ 51:25; เอเสเคียล 35:2, 3) คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ “กษัตริย์หลายองค์” หมายถึง “อาณาจักร” (ดู ดาเนียล 2:37-39; ดาเนียล 7:17) ดังนั้นภูเขา เจ็ดลูกเป็นสัญลักษณ์ถึงเจ็ดจักรวรรดิใหญ่ต่อเนื่องกัน ที่ปกครองโลกตลอด ในประวัติศาสตร์ ซึ่งซาตานใช้ต่อต้านพระเจ้าและทำร้ายประชากรของพระเจ้า

จากการมองเห็นของอัครทูตยอห์น ห้าจักรวรรดิเหล่านี้ได้ล้มลงไปแล้ว และจักรวรรดิ (ที่หก) ยังอยู่ และอีกจักรวรรดิยังไม่มา ขณะที่ชาวแอด-เวนติสไม่เห็นด้วยในการตีความหมายหนึ่ง ความหมายใด หลายคนถือว่า ห้าจักรวรรดิที่ล้มสลายไปแล้ว เป็นอาณาจักรใหญ่ซึ่งเกิดขึ้นในสมัยพระคัมภีร์ เดิม ซึ่งบางครั้งครอบครอง และเป็นครั้งคราวทำร้ายประชากรของพระเจ้า อันมี: อียิปต์ อัสซีเรีย บาบิโลน มีโดเปอร์เซีย และกรีก มีหนึ่งที่ปกครอง

อิสราเอลไม่ได้เรียกว่า “จักรวรรดิ” แต่เรียกว่า “อาณาจักรโรมัน” ซึ่งอยู่ในสมัยของอัครทูตยอห์น

อาณาจักรที่เจ็ด “ยังไม่มาถึง” ซึ่งก็คือ “สัตว์ร้าย” แห่งพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 13 การฟื้นตัวสู่อำนาจของสำนักพระสันตะปาปา (revived papacy) ซึ่งปกครอง และทำร้ายประชากรของพระเจ้า มาถึงหลังเวลาของอัครทูตยอห์น และภายหลังการล่มสลายของ “อาณาจักรโรมนอกศาสนา” (the pagan Roman Empire) ประวัติศาสตร์เป็นพยานอันทรงพลังในความจริงของคำพยากรณ์นี้ ซึ่งถูกเขียนขึ้นก่อนหน้าหลายศตวรรษก่อนเหตุการณ์จริงได้เกิดขึ้น

อัครทูตยอห์นบอกต่อไปว่า สัตว์สีแดงเข้มคือ “อำนาจอันดับที่แปดของโลก” แม้ว่าจะเป็นหัวหนึ่งในเจ็ดหัว (อำนาจของโลก) แล้วเป็นหัวใดของเจ็ดหัวนั้น เพราะหัวต่างๆ ได้เข้ามาตามเวลาอย่างต่อเนื่อง หัวที่แปดต้องเป็นหัวที่เจ็ดซึ่งเป็นแผลปางตาย และในเวลาของหัวที่แปดนี้ ที่อำนาจของโลกซึ่งสัตว์ร้ายสีแดงปรากฏตัว ดำเนินการและรุดหน้าสู่เป้าหมายของหญิงแพศยาแห่งบาบิโลน ทุกวันนี้เรามีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาแผลได้รับการเยียวยา หัวที่แปดจะปรากฏในฉากไม่นานก่อนนวาระสุดท้ายและจะไปสู่ความพินาศ

วันพฤษภาคม

การพิพากษาบาบิโลน

The Judgment of Babylon

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 17:12-15 กับวิวรณ์ 16:12-16 คุณได้เรียนรู้อะไรจากข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับ “กษัตริย์สิบองค์”

มีการแปลความหมายแตกต่างกันไปเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของกษัตริย์ 10 องค์ อย่างไรก็ตามก็ตีพระธรรมวิวรณ์ไม่บอกเราว่าพวกเขาเป็นใคร ทั้งหมดที่เราได้รับจากข้อพระคัมภีร์คือพวกเขามีอำนาจทางการเมืองในลักษณะเป็นสหพันธ์ในช่วงสั้นๆ คือเกิดก่อนที่หญิงแพศยาจะจบลง ตัวเลขของพวกเขาแสดงให้เห็นว่าอำนาจของโลกจะมอบความภักดีให้สัตว์ร้ายทั้งหมดอย่างไม่หวั่นไหว

วิวรณ์ 17:13, 14 การกล่าวซ้ำในลักษณะแบบย่อๆ ถึงสงครามอารมา-เกตโดน ซึ่งกล่าวไว้ในวิวรณ์ 16:12-16 สัตว์ร้ายร่วมกับพญานาคทำการอัศจรรย์ต่างๆ เพื่อจูงใจผู้คนให้ติดตาม สัตว์จากทะเล และผู้พยากรณ์เท็จร่วมกับสหพันธ์อำนาจทางการเมืองจะทำสงครามทั่วโลกกับพระเมษโปดก หรือกล่าวอีกอย่าง เรียกสงครามนี้ว่า สงครามอารมาเกตโดน ซึ่งไม่ใช่สงครามต่อสู้กันด้วยกำลังทหารในตะวันออกกลาง แต่เป็นการต่อสู้ขับเคี่ยวครั้งสุดท้าย เรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สองซึ่งซาตาน และสหพันธ์ของเขาทำการต่อสู้เพื่อต่อต้านพระคริสต์และเหล่ากองทหารแห่งทูตสวรรค์ของพระองค์

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 17:16-18 จากสิ่งที่เราได้เห็นใน วิวรณ์ 16:2-12 มีอะไรอยู่เบื้องหลังษัตริย์ทั้งสิบ ซึ่งทำให้พวกเขาเปลี่ยนท่าทีต่อบาบิโลน ใครอยู่เบื้องหลัง มีอะไรบังเกิดกับบาบิโลน

เขาสิบเขา ซึ่งเป็นผู้สืบทอดอำนาจต่อหลังจากชาติต่างๆ ในยุโรปแยกตัวออก พวกเขาเต็มไปด้วยความเกลียดชัง ทันใดนั้นพวกเขาหันกลับไปต่อต้านหญิงแพศยาแห่งบาบิโลน (ในวาระสุดท้ายสำแดงให้เห็นอำนาจของสำนักสันตะปาปา) “เขาสิบเขาที่ท่านเห็น และสัตว์ร้ายนั้น จะพากันเกลียดชังหญิงแพศยานั้น พวกมันจะทำให้นางร้างเปล่าและเปลือยกาย และจะกินเนื้อของนาง และเอาไฟเผานาง” (วิวรณ์ 17:16) การเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดกับหญิงแพศยาแห่งบาบิโลน อัครทูตยอห์นใช้ภาษาคัลลากับที่พระเจ้าตรัสว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับกรุงเยรูซาเล็มผู้ล่วงประเวณีฝ่ายจิตวิญญาณ (เยเรมีย์ 4:30) การใช้ไฟเผาบุตรสาวของปุโรหิตผู้มีส่วนในการทำผิดศีลธรรมด้วยการล่วงประเวณี (เลวีนิติ 21:9) อำนาจทางการเมืองที่หลอกลวงไม่อาจขัดความเข้าใจผิด (disillusioned) ings ได้ เพราะบาบิโลนไม่สามารถปกป้องพวกเขาจากภัยพิบัติต่างๆ ได้ พวกเขาารู้สึกว่าพวกตนได้รับการหลอกลวง และด้วยท่าทีเป็นศัตรู หันกลับไปโจมตีนาง การละทิ้งศาสนาในวาระสิ้นสุด (this end-time apostate religious system) พวกเขาจะได้รับประสบการณ์เต็มในการพิพากษาของพระเจ้า ร่วมกับคนทั้งมวลผู้เลือกที่จะแสดงตัวว่าเป็นฝ่ายต่อต้านพระเจ้า

มีคำถามมากมายเกี่ยวกับเหตุการณ์วันสิ้นโลกที่ยังไม่ได้รับคำตอบ และอาจทำให้เราสับสนได้ในเวลานี้ มีพระสัญญาอะไรในวิวรณ์ 17:14 และพระสัญญานี้มีความหมายอะไรกับเรา

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ก่อนที่เราจะได้รับมรดกซึ่งนำไปสู่ความตายร่วมกับบาบิโลน มีเสียงจากสวรรค์หนุนใจประชากรของพระเจ้าผู้ยังคงอยู่ในบาบิโลนว่า “จงออกมาจากนครนั้นเถิด ชนชาติของเราเอ๋ย เพื่อเจ้าจะไม่ได้มีส่วนกับบาปของนครนั้น” (วิวรณ์ 18:4) ยังมีผู้นมัสการพระเจ้าอยู่มาก ผู้ยังอยู่ในบาบิโลนด้วยหลายเหตุผล สำหรับพวกเขา พระเจ้าทรงใช้คริสตจักรสุดท้ายของพระองค์ให้เป็นผู้เรียกบุคคลเหล่านี้ให้ออกมาจาก “ระบบศาสนาที่ละทิ้งพระเจ้า” (apostate religious system) เพื่อไม่ให้พวกเขาเข้าไปมีส่วนร่วมในวิถีแห่งความบาป พวกเขาจะต้องออกมาเพื่อจะหนีให้พ้นชะตาร้ายพระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ใครต้องพบกับความพินาศ แต่ให้ได้รับความรอด (2 เปโตร 3:9) วิวรณ์ 19:1-10 แสดงให้เห็นว่าผู้เกรงกลัวพระเจ้าจำนวนมากในบาบิโลนจะตอบสนองต่อเสียงเรียก คิดถึงความรับผิดชอบยิ่งใหญ่ที่วางอยู่บนเราในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของวงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่ สิ่งนี้ควรได้บอกอะไรเราเกี่ยวกับความต้องการความจริงของพระเจ้าในดวงใจของเรา และการได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ์ในชีวิตของเราทั้งหลาย

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ตามที่พระธรรมวิวรณ์ 18:4 ได้กล่าวไว้ แสดงว่ายังมีคนที่เกรงกลัวพระนามของพระเจ้าจำนวนมากอยู่ในบาบิโลน ที่พระเจ้าทรงเรียกว่า “ประชากรของเรา” เราจะใช้หลักการนี้ในการบอกข่าวดีให้คนที่อยู่ในนิกายอื่นด้วยการเอาใจใส่ โดยไม่ยึดเยียดหรือบังคับพวกเขาได้อย่างไร (เอลเลน จี. ไวท์, การประกาศพระกิตติคุณ, หน้า 575)
2. พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 17 กล่าวถึงหญิงแพศยาที่นั่งบนสัตว์ร้ายสีแดงเข้ม หมายถึงคริสตจักรที่ละทิ้งพระเจ้า ส่วนวิวรณ์ บทที่ 12 กล่าวถึงหญิงที่เป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักรที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า หญิงสองคนนี้มีความคล้ายกัน และต่างกันอย่างไร การเปรียบเทียบนี้ให้บทเรียนอะไรกับเรา
3. ข้อพระคัมภีร์สำหรับสัปดาห์นี้อาจบรรยายภาพให้รู้สึกท้อใจ เพราะพูดถึงสภาพของศาสนาและการเมืองของโลก ในวาระสุดท้าย ก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จมาอย่างมีชัยชนะ สิ่งนี้ควรบอกเราว่า เราควรเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าและจริงใจต่อข่าวสารที่พระองค์ทรงประทานให้เราอย่างไร ตามที่เขียนไว้ในวิวรณ์ 16:15

บทที่ 13

เราจะสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นใหม่

I Make All Things New

วันที่ 23 - 29 มีนาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 19:6-9; ยอห์น 14:1-3; วิวรณ์ 19:11-16; วิวรณ์ 20:1-3;

เยเรมีย์ 4:23-26; วิวรณ์ 20:4-15; วิวรณ์ 21:2-8

ข้อควรจำ

“แล้วพระองค์ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งตรัสว่า ‘นี่แน่ เราสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่’ และตรัสอีกว่า ‘จงเขียนลงไปเถิด เพราะว่าคำเหล่านี้ เป็นคำที่เชื่อถือได้ และสัตย์จริง’”
(วิวรณ์ 21: 5)

ข่าวความพินาศของบาบิโลนในวาระสุดท้ายกลายเป็นข่าวร้าย สำหรับผู้ที่ทำงานร่วมมือกับ “ระบบศาสนาที่ละทิ้งพระเจ้า” (apostate religious system) สำหรับประชากรของพระเจ้า นั่นเป็นข่าวดี (วิวรณ์ 19:1-7) บาบิโลนต้องรับผิดชอบต่อการชักนำอำนาจการเมืองทางโลก เข้ามา และใช้อำนาจนั้นทำร้ายประชากรของพระเจ้า (วิวรณ์ 18:24) ความพินาศของผู้เป็นปรปักษ์ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า หมายถึงการปลดปล่อย และความรอดของประชากรผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้า

พร้อมกับความพินาศของบาบิโลน คำอธิษฐานของประชากรของพระเจ้า ที่พบในฉากของตราดวงที่ห้า ในที่สุดก็ได้รับคำตอบ พวกเขาร้องเสียงดังว่า “อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา” (วิวรณ์ 6:10) เสียงร้องนี้เป็นตัวแทนเหล่าประชากรของพระเจ้าผู้ได้รับการกตขี่ และความยากลำบาก

นับจากสมัยอาเบลจนถึงวาระสุดท้าย พระเจ้าจะทรงพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่ผิด (vindicate) (สดุดี 79:5; ฮาบากุก 1:2; ดาเนียล 12:6, 7) พระธรรมวิวรณ์ให้ความมั่นใจกับประชากรของพระเจ้าว่า ความชั่วร้าย การกดขี่ข่มเหง ความทุกข์ยากลำบากจะถึงจุดอวสาน

ณ บัดนี้ถึงเวลาแล้วสำหรับพระคริสต์จะทรงเชิญให้อาณาจักรนรินทร์ของพระองค์มาปรากฏ บทที่ยังเหลืออยู่ของพระธรรมวิวรณ์จะพรรณาน่าไม่เพียงฉากความพินาศในวาระสุดท้ายของบาบิโลน และถึงวาระแตกดับของชาติตาน และบริวารร้ายทั้งหมด แต่เราจะขำเลียงดูการสถาปนาอาณาจักรนรินทร์ของพระเจ้า

วันอาทิตย์ งานอภิเษกสมรสของพระเมษโปดก

The Wedding Supper of the Lamb

อ่านวิวรณ์ 19:6-9 และ ยอห์น 14:1-3 งานอภิเษกสมรสเปิดเผยให้เห็นการรอดคยที่ยาวนานเพื่อจะร่วมสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์และประชากรของพระองค์อย่างไร

สองพันปีที่แล้ว พระคริสต์ทรงละบ้านแห่งสวรรค์ของพระองค์ ลงมาทำพันธกิจการไถ่บาปบนโลกนี้ บัดนี้พันธกิจนั้นได้เสร็จสิ้นแล้ว จึงทรงเชิญผู้ติดตามพระองค์เข้าร่วมงานเลี้ยงฉลองอภิเษกสมรส (มัทธิว บทที่ 22) ซึ่งงานนี้จะจัดขึ้นภายหลังการอภิเษกสมรสกับเจ้าสาวของพระองค์ “เมืองบริสุทธิกรุงเยรูซาเล็มใหม่”...ซึ่งถูกเรียกว่า “เจ้าสาวของพระเมษโปดก...ในพระธรรมวิวรณ์ ประชากรของพระเจ้าได้รับเชิญให้ไปเป็นแขกในงานเลี้ยงฉลองอภิเษกสมรส.. “ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในงานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดก” (วิวรณ์ 19:9)

“ในคำอุปมาของพระธรรมมัทธิว บทที่ 22 ฉากเดียวกับของงานอภิเษกสมรสได้รับการแนะนำ และการพิพากษาสอบสวนถูกนำเสนออย่างชัดเจนว่า เป็นเหตุการณ์ที่เกิดก่อนพิธีมงคลสมรส ก่อนหน้าที่พิธีมงคลสมรสจะเริ่มขึ้นกษัตริย์ได้เสด็จมาพบแขก เพื่อจะดูว่าแขกทุกคนสวมเสื้อผ้าสำหรับงาน คือชุดที่ไว้มกลินใด ๆ ซึ่งหมายถึงอุปนิสัยได้รับการชำระล้างให้ขาวสะอาด

ในพระโลหิตของพระเมษโปดก (มัทธิว 22:11; วิวรรณ์ 7:14) (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 426-428) หลังจากการจ่ายค่าสินสอด (paying the dowry) ด้วยพระชนม์ชีพของพระองค์เองที่คาลวารี เจ้าบ่าวกลับไปยังพระนิเวศของพระบิดาของพระองค์ เพื่อเตรียมที่ไว้สำหรับประชากรของพระองค์ ผู้ได้รับเชิญเข้าร่วมในพิธีอภิเษกสมรส (ยอห์น 14 :2, 3) พวกเขายังไม่ถูกรับไปสวรรค์ในเวลานั้น เพราะกำลังเตรียมความพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระองค์ ในวาระสุดท้ายของโลก

วิวรรณ์ 19:8 กล่าวว่า ผ้าป่านเนื้อละเอียดได้ถูกมอบให้กับเจ้าสาวโดยพระคริสต์ สิ่งนี้แสดงว่าแขกที่จะมาในงานอภิเษกสมรส คือผู้ที่เข้าประตูเมือง จะไม่อ้างคุณความดีใดๆ ที่ตนทำ ดังนั้น “*ผ้าป่านเนื้อละเอียด สะอาด และมันระยิบ*” เป็นตัวแทนของ “การประพฤติอันชอบธรรมของธรรมิกชน” แต่ความชอบธรรมเป็นผลลัพธ์มาจากที่พวกเขาดำเนินชีวิตร่วมกับพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกเขา ดังนั้นเสื้อสีขาวเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์แห่งความชอบธรรมของพระองค์ และประชากรของพระองค์ที่ “*ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และจงรักภักดีต่อพระเยซู*” (วิวรรณ์ 14:12) ขณะอยู่บนแผ่นดินโลก พระเยซูทรงเล่าคำอุปมาเกี่ยวกับพิธีมงคลสมรส... อย่างไรก็ตาม แขกที่มาในงานคนหนึ่งชอบที่จะสวมเสื้อผ้าของเขาเองมากกว่า แทนที่จะสวมชุดที่กษัตริย์จัดหาให้ และเมื่อเขาถูกค้นพบ เขาถูกขับไล่ให้ออกไปจากงานเลี้ยงสมรส (มัทธิว 22:1-14)

พระธรรมวิวรรณ์ 3:18 แสดงให้เห็นว่าเสื้อแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์คือความเชื่อ และยาหยอดตาคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประชากรของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ในวาระสุดท้าย พระเยซูทรงเสนอให้คริสตจักรเลาดีเขียนชื่อจากพระองค์ ของประทานเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า พระองค์ทรงขอบางสิ่งเป็นการแลกเปลี่ยนสำหรับสิ่งที่พระองค์ทรงเสนอให้พวกเขา หากเรายอมละสิ่งที่เรามีเพื่อแลกกับความเชื่อและการวางใจในพระองค์เพื่อความรอดของเรา

เราไม่ได้รับความรอดจากการดีของเรา ถ้าอย่างนั้นอะไรคือ “ความประพฤติอันชอบธรรม” สิ่งที่เราทำให้คำนิยามถึงชีวิตของเราอย่างไร

วันจันทร์

จุดจบของสงครามอารมาเกดดอน Armageddon Ends

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 19:11-16 ผู้ขี่ม้าขาวชื่ออะไร ดาบคมกริบที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ หมายถึงอะไร และสิ่งนี้บอกเราว่าเราจะอยู่กับฝ่ายที่ได้ชัยชนะในตอนสุดท้ายได้อย่างไร

สิ่งที่เราเห็นในคำบรรยายตรงนี้คือการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ นี่เป็นความสำเร็จสมจริงตามพระสัญญา ที่ผู้เชื่อทุกยุคสมัยได้เฝ้ารอ ประชากรของพระองค์วางความเชื่อของพวกเขาในพระวจนะของพระเจ้า เช่นเดียวกับพระเยซู วิวรณ์ 19:11-16 ซึ่งเป็นการบรรลุจุดสูงสุดในชัยชนะหลายครั้งของพระเยซู: พระเยซูทรงชนะซาตานในสวรรค์ พระองค์ชนะซาตานในถิ่นทุรกันดาร ทรงเอาชนะซาตานที่ไม่กางเขน และพระองค์จะทรงชนะซาตานเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาครั้งที่สอง

“อีกไม่นานจะปรากฏก้อนเมฆสีมืด ขนาดครึ่งฝ่ามือของผู้ชายเต็มวัย เป็นก้อนเมฆที่แวดล้อมพระผู้ช่วยให้รอด เมื่อมองจากระยะไกลดูเหมือนปกคลุมด้วยความมืด ประชากรของพระเจ้าทราบว่าเป็นเครื่องหมายของบุตรมนุษย์ พวกเขาจึงไปยังก้อนเมฆอย่างใจจดใจจ่อ ขณะกลุ่มเมฆนั้นลอยไล่แผ่นดินโลกเข้ามาทุกขณะ จากที่มีดครีမ်ได้ค่อยกระจ่างขึ้น จนกลายเป็นก้อนเมฆสีขาวสว่างสุกใส เมื่อก้อนเมฆขาวลอยเข้ามาใกล้ด้านล่างของก้อนเมฆมองเห็นมีเปลวไฟกำลังลุกไหม้ และด้านบนของก้อนเมฆเป็นแนวโค้งของรุ้งกินน้ำแห่งพันธสัญญาที่มีแสงสีสดใสหลากสี พระเยซูทรงประทับนั่งบนก้อนเมฆก่อนนั้น พระรัศมีของพระองค์เปล่งประกายสมดังเป็นผู้เสด็จมาพร้อมชัยชนะ บัดนี้พระองค์ไม่ใช่ “บุรุษแห่งความเศร้า” ผู้จะตีมาจากแก้วที่ขมขื่น แห่งความน่าละอาย แต่พระองค์เสด็จกลับมาด้วยชัยชนะทั้งในสวรรค์และแผ่นดินโลก เพื่อจะพิพากษาทั้งคนตาย และคนเป็น ทรง “สัตย์ชื่อเป็นจริง” ในความ

ชอบธรรมจะทรงทำการพิพากษา” “และกองทัพทั้งหลายในสวรรค์ นุ่งห่มผ้า ป่านเนื้อละเอียด สีขาวสะอาด ซีม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป” (วิวรณ์ 19:11, 14) เหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์จำนวนมากนับไม่ถ้วนได้ร่วมกันเปล่งเสียงสดุดี และ เคลื่อนขบวนตามพระองค์ ท้องฟ้าอากาศเต็มไปด้วยลำแสงรัศมี เหล่าทูตสวรรค์นับแสน นับล้านมากมายเกินจะนับจำนวนได้ ไม่มีปากกาของมนุษย์ หรือจินตนาการของมนุษย์คนใดสามารถสาธยายฉากอันมหัศจรรย์นี้ได้ กล่าวคือจิตใจ และความนึกฝันจินตนาการของมนุษย์ไม่เพียงพอที่จะเข้าใจความงดงามอันแสนพิสดารนี้ได้เลย” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 640-641)

ใน 2 เธสะโลนิกา 1:8-10 อัครทูตเปาโลได้กล่าวพรรณนาถึงชัยชนะขั้นสุดท้ายของพระคริสต์ตอนพระองค์เสด็จกลับมาครั้งที่สอง เมื่ออำนาจทางโลกและอำนาจด้านศาสนา ซึ่งทั้งสองพันธมิตรร่วมกันวางแผนการต่อต้าน และทำร้ายประชากรของพระองค์ พวกเขาจะถูกทำลาย และประชากรของพระองค์ จะได้รับการปลดปล่อยสู่ความรอดตลอดนิรันดร์

วิวรณ์ บทที่ 19 บรรยายถึงงานเลี้ยงสองครั้ง ครั้งที่หนึ่งในข้อ 9 และครั้งที่สองในข้อ 17-18 ครั้งที่หนึ่งคุณรับประทาน ครั้งที่สองคุณถูกรับประทาน เป็นการยากที่จะจินตนาการถึงการได้รับเชิญไปในงานเลี้ยงฉลองอภิเษกสมรส เปรียบเทียบกับจำนวนผู้เชื่อมากมายที่ได้สละชีวิตเพราะความเชื่อ ทั้งถูกเผา ถูกมัด ในประวัติศาสตร์สิ่งเหล่านี้ควรสอนเราให้มีความเชื่อและเอาใจใส่พันธกิจการประกาศพระกิตติคุณ เพื่อให้เราเข้าไปมีส่วนร่วมในงานเลี้ยงครั้งแรกอย่างไร

วันอังคาร

ยุคพันปี

The Millennium

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 20:1-3 พร้อมกันไปกับ เยเรมีย์ 4:23-26 ในระหว่างยุคหนึ่งพันปี โลกมีสภาพอย่างไร และซาตานถูกล่ามโซ่ไว้อย่างไร

ยุค 1,000 ปี เริ่มต้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาครั้งที่สอง ในเวลา

นั้นชาตาน และทูตสวรรค์ผู้ล้มลงในความบาป คือบริวารของชาตานต่างก็ถูก
ล่ามโซ่ อย่างไรก็ตามการล่ามโซ่ชาตาน และเหล่าทูตสวรรค์ผู้ชั่วร้าย “เป็นโซ่
แห่งสัญญาลักษณ์” เพราะ “ผู้มีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ” (Spiritual beings) ไม่
อาจถูกกักขังไว้ได้ ชาตาน และบริวารจึงถูกจำกัดเพียงเขตแดนของสถาน-
การณ์ ก่อนหน้านี้ ภัยพิบัติทั้งเจ็ดได้ทำให้แผ่นดินโลกรกร้างว่างเปล่า (de-
solated) และแสงรัศมีของพระคริสต์ ได้เข้ามาประชากรของแผ่นดินโลกไปทั้งสิ้น
ทำให้โลกนี้ตกอยู่ในสภาพสับสนอลหม่าน มีลักษณะคล้ายกับโลกก่อนถูก
เนรมิตสร้าง (ปฐมกาล 1:2) ในสภาพเช่นนั้นโลกจะทำหน้าที่เหมือนเรือนจำ
สำหรับชาตานในช่วงยุคหนึ่งพันปี อีกอย่างไม่มีมนุษย์แม้คนเดียวอาศัยบน
แผ่นดินโลกให้ชาตานเข้าทดลอง หรือทำร้ายดั่งนั้นชาตาน และผู้ร่วมขบวนการ
ร้ายสามารถทำได้คือ การตรึงตรองถึงผลลัพธ์อันเป็นผลตามมาของการ
ก่อกบฏต่อต้านพระเจ้าของพวกเขา

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 20:4-15 ในช่วงยุคหนึ่งพันปี เหล่า ธรรมิกชนอยู่ที่ไหน

พระธรรมวิวรณ์แสดงให้เห็นว่า เหล่าผู้ชอบธรรมของพระเจ้าใช้เวลา
ช่วงยุคหนึ่งพันปีอยู่ในบ้านแห่งสวรรค์ ที่พระคริสต์ได้ทรงเตรียมไว้ให้ อัครทูต
ยอห์นได้กล่าวไว้ว่าพวกธรรมิกชน “จะนั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิพากษาชน
อิสราเอลสิบสองเผ่า” (มัทธิว 19:28) อัครทูตเปาโล กล่าวว่า เหล่าผู้ชอบธรรม
จะพิพากษาโลก (1 โครินธ์ 6:2, 3)

การพิพากษานี้เกี่ยวข้องกับ “ความยุติธรรมในการกระทำของพระเจ้า”
ซึ่งเป็นมาตลอดประวัติศาสตร์ชาตานได้ยกคำถามขึ้นมาโต้แย้งด้วยความสงสัย
เกี่ยวกับพระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้า และวิธีที่พระองค์จัดการกับสิ่งมีชีวิต
ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น ในยุคหนึ่งพันปี พระเจ้าทรงอนุญาตให้ผู้ที่ได้รับการ
ไถ่ให้รอดเข้าถึงบันทึกแห่งประวัติศาสตร์ เพื่อจะให้พบคำตอบสำหรับคำถาม
ทั้งหมดเกี่ยวเนื่องกับความยุติธรรมในการตัดสินพระทัยของพระองค์เกี่ยวกับ
คนที่พบกับความพินาศ พอๆ กับข้อกังขาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของพวกเขา
เขาเอง และในตอนสรุปเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวความยุติธรรมของพระเจ้า คำถาม

ทั้งหมดเกี่ยวข้องกับความยุติธรรมของพระเจ้าได้รับคำตอบสู่ความกระจ่าง
หมดจด ประชากรของพระเจ้าสามารถมองเห็นไปไกลเกินกว่าเงามืดแห่ง
ความสงสัย และข้อกล่าวหาของซาตานได้พบคำตอบ บัดนี้ผู้ชอบธรรมทั้งหมด
พร้อมเป็นพยานในการบริหารจัดการความยุติธรรม ในการพิพากษาคนบาป
ครั้งสุดท้าย

ใครท่ามกลางพวกเรา อาจมีคำถามหรือข้อสงสัยที่ดูเหมือนไม่มี
คำตอบ สิ่งนี้ได้ออกอะไรเราเกี่ยวกับพระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้าว่า
สักวันหนึ่ง พระองค์จะทรงประทานคำตอบให้กับทุกคำถาม

พุทธ

“ฟ้าสวรรค์ใหม่ และ แผ่นดินโลกใหม่”

“A New Heaven and a New Earth”

ภายหลังการถอนรากถอนโคนความบาปออกไป โลกจะเปลี่ยนแปลง
ไปสู่บ้านของผู้ที่ได้รับการไถ่ให้รอด โลกนี้จะมีลักษณะเหมือนกับอะไร

พระธรรมวิวรณ์ 21:1 อัครทูตยอห์นได้เห็น “ฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดิน
โลกใหม่” พระคัมภีร์กล่าวว่าฟ้าสวรรค์มีสามระดับ: (ก) ระดับท้องฟ้า (นภบิณ)
(ข) ระดับจักรวาลของดวงดาว (ค) สวรรค์ที่สถิตของพระเจ้า (ดู 2 โครินธ์ 12:2)
ในพระธรรมวิวรณ์ 21:1 ถ้อยคำในภาษากรีก (kainos) อ้างถึงบางสิ่งที่มีสภาพ
ใหม่ ไม่ใช่สิ่งดั้งเดิมหรือเวลาใหม่ เพราะโลกใบนี้จะถูกชำระให้บริสุทธิ์ด้วยไฟ
(purged by fire) และถูกทำให้กลับสู่สภาพเดิม (2 เปโตร 3:10-13)

สิ่งที่น่าสนใจโดยเฉพาะสิ่งแรกที่อัครทูตยอห์นได้สังเกตเห็นในนิมิต โลก
ใหม่ไม่มี “ทะเล” ความจริงที่อัครทูตยอห์นอ้างถึง “ทะเล” (the sea) (ในภาษา
อังกฤษเน้นคำ “the” นำหน้า) สำหรับอัครทูตยอห์น อาจเป็นไปได้ว่า “ทะเล”
เป็นสัญลักษณ์ของการพลัดพราก และความทุกข์ยากลำบาก เพราะอัครทูต
ยอห์นถูกเนรเทศไปอยู่เกาะปะทมอส (Patmos) สำหรับอัครทูตยอห์นการที่
ไม่มีทะเลในแผ่นดินโลกใหม่ หมายถึงการปราศจากซึ่งความเจ็บปวดอันเกิด
จากการพลัดพรากจากบุคคล ที่อัครทูตยอห์นรัก และผูกพัน

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 21:2-8 และ 7:15-17 มีอะไรเป็นคู่ขนาน

ในคำพรรณนาของสิ่งที่มีอยู่ในโลกใหม่และในสวนเอเดนแห่งปฐมกาล บทที่ 2

ชีวิตที่เป็นอิสระจากความทุกข์ยากลำบากและความตาย ในโลกที่ถูก
ไถให้กลับสู่สภาพเดิม (ก่อนความบาปเข้ามา) เป็นการรับประกันของพระเจ้า
ผู้จะทรงดำรงอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์ อัครทูตยอห์นบันทึกว่า
“ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังจากพระที่นั่งว่า “นี่แน่ะที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับ
มนุษย์แล้ว พระองค์จะประทับกับเราทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นชนชาติของ
พระองค์ พระเจ้าจะสถิตอยู่กับเขา” (วิวรณ์ 21:3) การสถิตอยู่ของพระเจ้าทำ
ให้บรรดามิชนทั้งหลายมีชีวิตอยู่ในโลกที่ถูกไถให้กลับสู่สภาพสวรรค์โดยแท้

การที่พระเจ้าสถิตอยู่ด้วยเป็นหลักประกันในความเป็นอิสระจากความ
ทุกข์เดือดร้อน: ไม่มีน้ำตา ความตาย ความเศร้าเสียใจ การร้องไห้ หรือความ
เจ็บปวด ซึ่งทั้งหมดเป็นผลเนื่องมาจากความบาป พร้อมกับการถอนรากถอน
โคนของความบาปออกไป “พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกๆ หยดจากตาของ
เราทั้งหลาย และความตายจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นผ่านไปแล้ว”
(วิวรณ์ 21:4)

มารีย์และมารธากล่าวถึงแนวคิดนี้ออกมาอย่างชัดเจน เมื่อ “ลาซารัส”
น้องชายของเธอทั้งสองถึงแก่ความตาย โดยมารธาทูลพระเยซูว่า “องค์พระผู้
เป็นเจ้า ถ้าพระองค์ทรงอยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์ก็คงไม่ตาย” (ยอห์น
11:21, 22) พี่สาวทั้งสองทราบ ว่า ความตายไม่อาจ “เป็นอยู่” ต่อพระพักตร์
ของพระคริสต์ ในทำนองเดียวกัน การสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าในโลกใหม่ให้
ความมั่นใจในเสรีภาพจากความเจ็บปวด และความทุกข์ร้อนต่างๆ ซึ่งปัจจุบัน
เป็นประสบการณ์ของชีวิตเรา นี่เป็นความหวังยิ่งใหญ่ที่พระคริสต์ทรงสัญญา
ไว้กับเรา ซึ่งเป็นความหวังที่ประทับตราไว้โดยพระโลหิตของพระองค์

เพราะเหตุใดพระสัญญาเกี่ยวกับชีวิตในโลกใหม่ จึงเป็นศูนย์กลาง
ของสิ่งทั้งหมดที่เราเชื่อ ถ้าปราศจากสิ่งนี้จะมีอะไรดีในความเชื่อ
ของเราอีกหรือไม่

ตอนนี้อัศจรรย์ทูตยอห์นพรรณนาถึงเมืองหลวงของโลกใหม่ นั่นคือกรุง “เยรูซาเล็มใหม่” ขณะที่สถานที่จริง เป็นที่อาศัยของผู้คนจริงๆ แต่ ณ กรุงเยรูซาเล็มใหม่ ชีวิตของผู้คนอาศัยอยู่ที่นั่นเกินกว่าชาวโลกคนใดจะให้คำบรรยายได้ อัศจรรย์ทูตเปาโลเขียนไว้ว่า “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” (1 โครินธ์ 2:9)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 21:9-21 ลักษณะโฉมหน้าภายนอกของกรุงเยรูซาเล็มใหม่เป็นอย่างไร

กรุงเยรูซาเล็มใหม่ได้รับการบรรยายว่าเป็น “เจ้าสาว” (the bride) เป็นพระมเหสีของพระเมษโปดก กรุงเยรูซาเล็มเป็นสถานที่ที่พระคริสต์กำลังเตรียมไว้รอประชากรของพระองค์ (ยอห์น 14:1-3)

กรุงเยรูซาเล็มใหม่ล้อมรอบด้วยกำแพงสูงใหญ่ทั้งสี่ด้าน แต่ละด้านมี 3 ประตู เปิดต้อนรับเข้าสู่ตัวเมืองได้จากทุกทิศทาง นี่เป็นลักษณะสากลของเมืองนี้ ในกรุงเยรูซาเล็มทุกคนมีโอกาสไม่จำกัดที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า

ภาพขยายของนครแห่งนี้มีลักษณะเป็นลูกบาศก์ หรือ “คิวบ์” (cube) (ความกว้าง x ความยาว x ความสูงมีตัวเลขเท่ากัน) ตัวเลขของความกว้าง ยาว และสูง ด้านละ 12,000 เฟอ์รลอง (furlong) หรือ (สทาดิโอน) (stadia) เท่ากัน หน่วยวัดระยะทาง 1 เฟอ์รลอง เท่ากับ 220 หลา (หรือ 201 เมตร) 1 คิวบ์ ประกอบด้วย 12 เอจจ์ (edges) กรุงเยรูซาเล็มมี 144,000 เฟอ์รลอง ซึ่งสะท้อนตัวเลข 144,000 ชรรมิคน ผู้จะถูกรับไปสวรรค์โดยที่ไม่พบกับความตาย เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง พระวิหารในพระคัมภีร์เดิมห้องอภิสุทธิสถานถูกสร้างให้เป็นคิวบ์สมบูรณ์ ดังมีคำจารึกว่า “ห้องในสุดนั้นยาว 9 เมตร กว้าง 9 เมตร สูง 9 เมตร และพระองค์ (กษัตริย์ซาโลมอน) ทรงบุ้ที่นั่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ พระองค์ทรงบุ้แท่นบูชาด้วยไม้สนสีดาด้วย” (1 พงศ์กษัตริย์ 6:20) กรุงเยรูซาเล็มใหม่ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางของการนมัสการพระเจ้า

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 21:21-22:5 ลักษณะภายในของกรุงเยรูซาเล็มใหม่เตือนใจคุณให้นึกถึง “สวนเอเดน” อะไรบ้าง พระสัญญาที่ว่าจะไม่มีการสาปแช่งใด ๆ ในกรุงเยรูซาเล็มมีความสำคัญอย่างไร (วิวรณ์ 22:3)

ลักษณะเด่นพิเศษของกรุงเยรูซาเล็มใหม่คือ มี “แม่น้ำแห่งชีวิตไหลจากพระที่นั่งของพระเจ้าและพระเมษโปดก” (วิวรณ์ 22:1 และดูปฐมกาล 2:10 ด้วย) เปรียบเทียบกับแม่น้ำไหลผ่านกรุงบาบิโลน นครที่ประชากรอิสราเอลเป็นเชลยอยู่ในนั้น ซึ่งต่างก็ฝักรอเวลาจะได้กลับกรุงเยรูซาเล็ม (เพลงสดุดี บทที่ 137) ณ ฝั่งแม่น้ำแห่งชีวิต ในกรุงเยรูซาเล็มใหม่ประชากรของพระเจ้าได้ที่จะกระจายไปทุกยุคสมัยจะได้กลับมาพบกันที่บ้านถาวรของพวกเขา

ต้นไม้แห่งชีวิตขึ้นสองฝั่งของแม่น้ำแห่งชีวิต “และใบของต้นไม้ นั้นใช้สำหรับรักษาโรคของบรรดาประชาชาติ” (วิวรณ์ 22:2) การเยียวยานี้ไม่ใช่การรักษาโรคปัจจุบัน เพราะในโลกใหม่ไม่มีโรค หรือเชื้อโรคใดแต่เป็นการอ้างถึงการรักษาบาดแผลทุกอย่างอันมีสาเหตุจากสิ่งกีดขวางต่างๆ ที่ได้ฉีกความรู้สึกออกตลอดประวัติศาสตร์การไถ่กลับคืนสู่สภาพเดิมของทุกยุค และจากชนชาติทั้งหมด ซึ่งบัดนี้ได้มารวมเป็นหนึ่งในครอบครัวของพระเจ้า

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์, อุทาหรณ์สอนชีวิต ในบท “Without a Wedding Garment” หน้า 307-319 และ สงครามแห่งประวัติศาสตร์ ในบท “The Great Controversy Ended” หน้า 662-678

พระธรรมวิวรณ์สรุปตอนจบด้วยการย้อนไปทวนคำแนะนำ ซึ่งได้เกริ่นไว้ตั้งแต่ตอนกล่าวอารัมภบทในตอนเริ่มต้น: คือการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ด้วยฤทธานุภาพ และสง่าราศีเป็นอันมาก เพื่อสถาปนาอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์ การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ซึ่งในที่สุดเราจะได้รวมเป็นหนึ่งกับเจ้าสาวของพระองค์ นี่ถือเป็นจุดสุดยอดของพระธรรมวิวรณ์

อย่างไรก็ดี พระธรรมเล่มนี้ไม่ต้องการให้เหตุการณ์เหล่านี้เป็นบริบทที่ไม่เหมือนจริง ดังนั้นการตระหนักถึงความจริงประการแรกคือ “การเสด็จกลับมาของพระเยซูเป็นความจริง การตระหนักถึงความจริงประการที่สองคือ เรายังคงอยู่ในโลกนี้กำลังรอการเสด็จกลับมาของพระองค์ ขณะที่รอคอยเราจะต้องมีความเข้าใจชัดเจนถึงข่าวสารในพระธรรมวิวรณ์ และเราสามารถได้รับความเข้าใจนี้โดยการอ่านพระธรรมเล่มนี้หลายๆ ครั้ง จนเข้าใจทุกสิ่งในที่สุดให้ข่าวสารของพระธรรมเล่มนี้คอยเตือนเราไม่หยุดหย่อนว่า ขณะที่เรากำลังรอคอย อย่าให้เราหลงดูสิ่งของในโลกนี้ แต่ให้เราจ้องสายตาของเราไปยังสวรรค์เบื้องบน และบนพระองค์ผู้เป็นความหวังหนึ่งเดียวของเรา พระคริสต์ในพระธรรมวิวรณ์คือคำตอบสำหรับความหวังของมนุษย์ทั้งปวง เพราะต่างเฝ้ารอท่ามกลางปริศนาและความไม่แน่นอนของชีวิต แต่ให้เราทราบที่พระคริสต์ทรงควบคุมอนาคตของโลกนี้ไว้ ให้เราทั้งหลายมอบอนาคตของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์

พระธรรมเล่มนี้ยังคอยเตือนเราก่อนวาระสุดท้ายจะมาถึง เราทั้งหลายได้รับมอบหมายภารกิจให้ประกาศข่าวสารการเสด็จกลับมาของโลกนี้ในอีกไม่ช้าของพระองค์ การเฝ้ารอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์อย่าให้เป็นอย่างเรียบๆ แต่ให้เป็นไปอย่างร้อนรน ทั้ง “*พระวิญญาณบริสุทธิ์และเจ้าสาวกล่าวว่่า เชิญเสด็จมาเถิด*” (วิวรณ์ 22:17) เราจะต้องเข้ามาร่วมกับเสียงเรียกนั้น นี่เป็นข่าวดี และเราจะต้องประกาศข่าวดีให้มนุษย์โลก

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงไตร่ตรองถึงยุคพันธปีและการพิพากษาลงโทษคนอธรรมที่ตายไปแล้วที่จะเกิดขึ้นภายหลังยุคพันธปีเท่านั้น ผู้ที่ได้รับความรอดจะถูกรับไปที่สวรรค์และอยู่ที่นั่นหนึ่งพันปี และขณะที่อยู่ที่นั่นพวกเขาจะได้รับคำตอบสำหรับคำถามทุกข้อ และหลังจากหนึ่งพันปีสิ้นสุดลง เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าจะทรงลงโทษหรือพิพากษาผู้ที่จะพินาศ ความจริงนี้ได้เปิดเผยภาพลักษณ์ของพระเจ้าให้แก่เราอย่างไร
2. พระธรรมวิวรณ์ 1:3 กล่าวสัญญาว่าพระเจ้าจะทรงประทานพระพรแก่ผู้ที่อ่าน ฟัง และเอาใจใส่คำพยากรณ์ต่าง ๆ ในพระธรรมเล่มนี้ ขณะที่กล่าวสรุปหัวข้อศึกษาของเราในพระธรรมเล่มนี้ จงใคร่ครวญดูว่ามีอะไรบ้างที่คุณควรเอาใจใส่และถือรักษาไว้

บันทึก

A series of 25 horizontal dotted lines for writing.

